

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th Street
Philadelphia 41, Pa.

Травень

5

May

1964

Чудотворна ікона Пречистої Діви Марії із Зарваниці в Зах. Україні.

Централа одержала

від 23. лютого до 26. квітня 1964:

**РІЧНА ВКЛАДКА
і ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ФОНД:**

Окр. Рада СУА, Ньюарк	5.00	
Від. 3 Нью Йорк	20.00	10.00
„ 8 Бронкс	20.00	15.00
„ 11 Трентон	20.00	10.00
„ 15 Честер	20.00	10.00
„ 18 Джемейка	20.00	
„ 19 Амстердам	20.00	10.00
„ 21 Бруклін	20.00	10.00
„ 23 Дітройт	20.00	10.00
„ 28 Ньюарк	20.00	5.00
„ 31 Дітройт	20.00	10.00
„ 34 Коговз	20.00	10.00
„ 40 Аллентаун	20.00	
„ 44 Філадельфія	20.00	10.00
„ 59 Балтимор		15.00
„ 64 Нью Йорк	20.00	10.00
„ 68 Сиракузи	20.00	10.00
„ 73 Бріджпорт	20.00	10.00

**ФОНД РЕЗЕРВОВИЙ
і КОНВЕНЦІЙНИЙ:**

Від. 3 Нью Йорк	10.00	5.00
„ 8 Бронкс	10.00	10.00
„ 11 Трентон	10.00	5.00
„ 15 Честер	10.00	5.00
„ 19 Амстердам	10.00	5.00
„ 21 Бруклін	10.00	5.00
„ 23 Дітройт	10.00	5.00
„ 28 Ньюарк	10.00	5.00
„ 34 Коговз	10.00	5.00
„ 44 Філадельфія	10.00	5.00
„ 64 Нью Йорк	10.00	5.00
„ 68 Сиракузи	10.00	5.00
„ 73 Бріджпорт	10.00	5.00

**ФОНД ЦЕНТРАЛІ
і ВКЛАДКИ ДО СФУЖО:**

Від. 3 Нью Йорк	48.00	5.00
„ 6 Рочестер	60.00	6.00
„ 8 Бронкс	37.50	3.75
„ 11 Трентон	90.00	9.00
„ 15 Честер	40.50	4.05
„ 16 Мінеаполіс	63.00	6.30
„ 20 Філадельфія	46.50	4.65
„ 23 Дітройт	90.00	9.00
„ 28 Ньюарк	153.00	15.30
„ 34 Коговз	49.50	4.95
„ 68 Сиракузи	45.00	4.50
„ 73 Бріджпорт	57.00	5.70

ФОНД „МАТИ Й ДИТИНА“:

Від. 8 Бронкс	10.00	
„ 11 Трентон	46.00	
„ 13 Честер	10.00	
„ 21 Бруклін	10.00	
„ 22 Шикаго	60.00	
„ 33 Клівленд	120.00	
„ 34 Коговз	50.00	
„ 44 Філадельфія	15.00	
„ 47 Рочестер	66.00	
„ 57 Ютика	45.00	

„ 62 Сан Франціско	5.00
„ 66 Нью Гейвен	44.00
„ 67 Перт Амбой	60.00
„ 68 Сиракузи	72.00
„ 69 Лорейн	128.00
„ 71 Джерзі Сіті	10.00

Ольга і Волод. Коник, Коговз	25.00
Х. і Ю. Навроцькі, Нью Йорк	10.00
Марія Татарська, Філадельфія	5.00
Текля Лесь, Ст. Луїс	5.00
Н. і Ю. Цегельські, Бетлегем	5.00
О. і Л. Кокодинські, Ютика	5.00
Марія Турко, Ровей	5.00
А. і М. Григорій, Торонто	2.00
Євгенія Гнатківська, Амстердам	1.00

ПРЕСОВИЙ ФОНД Н. Ж.:

Окр. Рада СУА, Нью Йорк	25.00
Окр. Рада СУА, Ньюарк	10.00
Від. 3 Нью Йорк	25.00
„ 8 Бронкс	10.00
„ 17 Маямі	10.00
„ 19 Амстердам	5.00
„ 20 Філадельфія	10.00
„ 21 Бруклін	25.00
„ 22 Шикаго	15.00
„ 24 Єлизабет	20.00
„ 28 Ньюарк	15.00
„ 33 Клівленд	20.00
„ 34 Коговз	5.00
„ 40 Аллентаун	5.00
„ 42 Філадельфія (збірка)	13.25
„ 57 Ютика	20.00
„ 63 Дітройт	25.00
„ 64 Нью Йорк	25.00
„ 67 Перт Амбой	10.00
„ 68 Сиракузи	10.00
„ 73 Бріджпорт	10.00
„ 79 Бостон	10.00

Віра Мазяр, Каракас	5.00
Д-р Григорій Нічка, Нью Йорк	5.00
Марія Татарська, Філадельфія	5.00
Марія Величко, Філадельфія	5.00
Н. і Ю. Цегельські, Бетлегем	5.00
О. і Л. Кокодинські, Ютика	5.00
А. і І. Струц, Шикаго	5.00
Дарія Гузар, Едісон	3.00
О. і В. Коник, Коговз	3.00
Христина Юрків, Рочестер	3.00
Юлія Білецька, Грінвіл	3.00
Анна Бутрин, Філадельфія	3.00
С. і Б. Голь, Вармінстер	3.00
Марія Ходновська, Ірвінгтон	2.50
Іванна Джус, Нью Йорк	2.50
Ірина Матла, Торонто	2.20
Володимира Томків, Меріон	2.00
Текля Парашак, Філадельфія	2.00
Олена Маруненко, Бетлегем	2.00
Ольга Мартинюк, Шикаго	2.00
Стефанія Цимбаліста, Дітройт	2.00
Богданна Михайлів, Бетлегем	2.00
Оксана Салдит, Бофало	2.00
Юлія Бубела, Нью Йорк	2.00
Марія Савчин, Філадельфія	2.00
Надія Дзидзан, Шикаго	2.00

Юлія Кучер, Піттсбург	2.00
Н. Винницька, Торонто	2.00
Люба Кукурба, Едмонтон	1.30
Катерина Джорджія, Іджіпт	1.25

По 1 дол.: Л. і Г. Георгієнко, Мінеаполіс, М. Вандзура, Вінетка, Т. Кирилшин, Марія Франко і Стефанія Бедрій із Ньюарку, Анна Бекерська з Ютики, Марія Гудз, Шикаго, Анна Сірко, Дітройт, Надія Гафткович, Гартфорд, Анна Хоминець, Вінніпег, Катерина Бук, Пассейк, Г. Стахів, Сіклерсвіл, Марія Васьків, Бронкс, Ірина Салук, Клівленд, Софія Бульчак, Торонто, С. Барусевич, Кантон, Надія Полух, Скарборо, Стефанія Євчук, Бінгемтон, Стефанія Лукомська, Нью Гейвен. — 80 ц. Жіноча Ланка СУМ, Монреал.

ФОНД ЗВ'ЯЗКІВ І РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ:

Від. 20 Філадельфія	10.00
„ 28 Ньюарк	5.00
„ 64 Нью Йорк	25.00
„ 74 Шикаго	25.00

НА ДІМ СУА:

Від. 20 Філадельфія	15.00
„ 48 Філадельфія (шер)	100.00
„ 64 Нью Йорк (шер)	100.00
„ 65 Нью Бронсвик (шер)	100.00
А. Чорній, Балтимор	11.00

ДЛЯ НТШ, САРСЕЛЬ:

Від. 20 Філадельфія	33.00
„ 75 Денвер	10.00

з подякою,

А. Кульчицька фін. секр.
Анна Сивуляк, кас.**БОСТОН, МАСС.**

(Докінчення зі ст. 38)

ки заходам п-ни Юстини Смарш передано п-ні Лотоцькій китицю троянд.

Від Відділу УККА привітав новозаснований Відділ СУА п. Щудлюк.

Нова Управа: п-ні Ольга Баранник, голова, п-ні Надія Матківська, місто-голова і культ.-освітня референтка, п-ні Христия Саган, секретарка і пресо-ва референтка, п-ні Слава Щудлюк, скарбничка. Референтками стали — п-ні Ненсі Капустинська організаційною, п-ні Анна Теремена господарською.

Контр. Комісія: пп. Софія Вінзор, Віра Гриценко і Марія Вознюк.

Патронкою Відділу обрано бл. п. Олену Степанів.

Місячна вкладка вноситиме 50 ц. Збори Відділу відбуватимуться кожної другої неділі місяця в Інтернаціональному Інституті.

По зборах подано чай і солодке.

Ольга Баранник, голова
Христия Саган, секр.

Петро Кізко

Радість матері

Стираються з пам'яті числа і дати
Найбільших подій у недовгим житті.
Лиш дня не забуду, як радісно мати
Сказала: — Щасливої, рідні, путі!
Я довго не міг одного зрозуміти:
Чому усміхалася мати тоді,
Коли ми прощались? Усі ж її діти
В той день покидали село своє й діж,
Лиш потім, лиш потім вдалося збагнути
Всю радість матусі (писала в листі):
— Мені вже вам долі і так не здобути,
Самі здобуйте! Легкої путі!
Світами-краями своїми, чужими
Ідть, дорогенькі, всі сили кріпть!
Вертайтеся, любі, додому живими
І волю, і щастя додому несіть!
О, нене! Всю віру твою материнську
І радість несплямлену, чисту твою,
І землю святу, дорогу українську
Відстоїмо, рідна, в святому бою!
Стираються з пам'яті числа і дати
Найбільших подій у недовгим житті.
Лиш дня не забуду, як радісно мати
Сказала: — Щасливої, рідні, путі!
29. I. 1961.

Великі свідки

Мамо голубко! Зараня в могилі
Праця й недуга зложили тебе,
Півня ж твоя в невмираючій силі
В моєму серці ясній, живе.

На яку тему не йшла б розмови вдома, на сходинах, чи зборах, завжди віждемо на питання молоді. Всіх вона журить і хвалює. Багато є порад і ліків на цю болючу справу, на цю недугу нашого й інших суспільств. Але чомусь найменше згадується про союзний виховний чинник, що ним є виховна роль матері і вплив домашньої атмосфери, яку ця мати створює у своїй родині. Двадцять століття ігнорує, побіч інших, цю велику правду, а заперечення родинного життя дійшло свого вершка в комуністичній системі, яка від розбиття родини, по експериментах, що коштували мільйона трагедій і жертв, вернулася до старої істини, відбудови родинного життя, як основи суспільства.

Атомова доба, розвиток техніки і ріст добробуту ведуть і в вільному світі до упадку родини, а тим самим до знецінення моралі молоді і збільшеної злочинності. І ми бачимо, що мусить прийти поворот до давніх етичних засад, до відродження родинного життя і мати мусить зайняти своє провідне місце в виховній справі.

Ми, українці, що шукаємо рятунку в національному вихованні молодого покоління, мусимо звернути свій зір у глибину української культури, бо там знайдемо повчальні й яскраві приклади в чоловічих постатях нашого духовного життя: предтеча Шевченка Метленський і будівничий культури Куліш, Леся Українка й Іван Франко завдячують свою любов до рідного слова своїм матерям і бабусям. Шевченко, втрапивши матір дитиною, присвятив позажну частину поетичної творчості материнській проблематиці і дав нам ідеал матері, злібною до присвяти для добра дитини.

Свідчимося великими свідками та пам'ятаймо, що українська культура була, є і буде для нас джерелом і взором, без огляду на соціальні, технічні й економічні переміни і на ній ми повинні творити ідеал матері-виховниці, що про нього згадуємо в травні, у День Матері.

На актуальні теми

Я — з молодими!

Тема молодих подруж тепер усіх цікавить; тому й не диво, що в Нашому Житті її порушено. Але я зовсім незгідна з твердженням, що молодий вік є причиною і то в першу чергу — невдалих подруж. Хіба що ситуація в Канаді інша. Ми все порівнюємо, як то було „за наших часів“. Чи не бачимо, що сьогодні все йнакше, як було „за наших часів“? І ніколи не може бути сьогодні так само, як учора — 50 літ тому. Гляньмо в історію й побачимо, що батьки і старша генерація допускались усе тієї самої помилки, нагадуючи дітям своїм, що „за наших часів було зовсім інакше“. І пригадаймо собі, що наші батьки теж нам говорили: „За наших часів так бути не могло!“

Причиною усього лиха — не молодість подругів, а модерний спосіб життя. Розвід уважався колись великим скандалом, а тепер родина вже не є монолітом. Коли жінка не відважилась би покинути чоловіка, який би він там не був, бо куди ж би вона поділась зі сорому і зрештою, як би вона матеріально дала собі раду? Сьогодні розведена жінка — це явище прийняте, а справою заробітку вона не потребує журитися. І це все діється не тому, що молоді одружуються в молодшому віці, а тому що таке тепер суспільство і такі його погляди на справу.

Не можна говорити, що 18-літня дівчина ще не дозріла до подружжя. Знаємо, що в тому віці дівчата цілковито зрілі бути добрими дружинами і матерями. Якщо вік заміжжя у попередньому поколінні пересунуено на дальші роки, то це тільки з часу, коли дівчата почали студіювати і не бажали переривати студій. А коли вже стали професіоналістками, то зовсім не спішилися заміж, бо ж краще здавалось — бути незалежною, мати гроші і робити собі, що хочеш. Ця можна сказати, ве-

лика частина жіноцтва виходила заміж у старшому віці вже тоді, коли змудилось бути самітною, або коли вже був страх, що швидко попаде в реєстр „старих дів“. І такі жінки до подружжя значно менше надавались, ніж ті, що вийшли заміж молоденькими. Хто зна чи не в тій категорії є більше нещасних і розбитих подруж, як у тих молоді закладених?

Та й ще одна думка мені приходить. Знаю з практики, що не одна мати „з вищою освітою“ нарікає, що її студії не придалися зовсім у житті. Не тільки тому, що ми через переселення погали в нові умовини життя, але й наслідок того, що обов'язки дружини й матері дуже трудно з професійними погодити. Хто зна, чи не в тому лежить причина, що молоді дівчата, (а це вже, мабуть, третє покоління тих, що можуть вільно обирати собі фах), воліють не тратити часу на довгі й коштотні студії, а виходять скоро заміж або вивчають нескладний фах.

Але не хочу обмежуватись лиш до погляду на ролю жіноцтва у молодому подружжі. Мені здається, що ще більш оправдане воно у молодих хлопців. Куди чесніше — покохавши молоду дівчину — увійти з нею у подружній зв'язок і підпорядкувати йому своє статеве життя, ніж як всо „за старих добрих часів“ бувало — гуляти направо й наліво аж поки такому підтопаному парубкові не заманеться шукати „тихої пристані“ у подружжі?

Правда, можна вважати, що молоді люди за закінченням фахом краще озброєні до життя. Подружжя, в якому є діти, вимагає упорядкованого способу життя, стабільної фінансової підстави. Але цей спосіб життя не залежить від висоти заробітку. Знаю подружжя з високою цифрою річного заробітку, де немає впорядкованого бюджету і весь час є

шарпанина з приводу нестачі грошей. А є молодечі або й „студентські“ подружжя, де при скромному доході є погідний настрій. Слава Богу, живемо в таких матеріальних умовах, що кожна молоді здорова людина легко може знайти заробіток та прогнати сім'ю.

Тому я не є проти молодих подруж. Вони мають багато добрих сторін, що їх не треба підкреслювати. Коли б я хотіла дати прикладу зі свого довілля, як це зробили пані в попередніх статтях, то я мусіла б сказати, що взагалі не знаю подруж із мого середовища, що не жили б зразково з собою, не зважаючи на вік, а більшість з них ще й справді зовсім молоді, які щойно станули на порозі життя. Нехай би вони висловились на цю тему!

Марія Логуш

ЗВІТНІ ЛИСТКИ

Звітні листки за 1963 р., розіслані Відділам СУА, уже прибувають. Написали вже з 5 Відділу в Дітроїті, 19 Відд. в Амстердамі, 20 Відд. у Філадельфії, 35 Відд. в Озон Парку, 35 Відд. у Шикаго, 42 Відд. у Філадельфії, 62 Відд. у Сан Франціско, 63 Відд. у Дітроїті, 65 Відд. у Нью-Брансвіку, 76 Відд. у Воррені. Частина Відділів виповнила всі звітні листки й вислала їх разом. А інші прислали звідомлення тільки деяких референтур (Відд. 19, 20, 62, 63, 65 і 76). Прохаємо їх свої звіти доповнити.

Іншим Відділам пригадуємо, що час уже прислати ті виповнені звітні листки.

ПОДЯКА

На цьому місці складаємо щирі подяку Союзові Українок Франції, а саме голові п-ні Анні Пастернак і секретарці п-ні Любі Вітошинській за працю, отриману з заступництвом Нашого Життя у Франції. Впродовж кількох літ згадані пані дбали за поширення нашого журналу на своєму терені та присвятили йому багато уваги, але з огляду на переваженість іншими обов'язками зреклись з кінцем березня 1964 р. цього заступництва. Адресу нової представниці у Франції подамо пізніше.

Адміністрація Нашого Життя

Наші вісімдесятниці

У тому часі, коли весь вільний світ поклоняється матері, думки організованого жіноцтва шукають іншого зв'язку. В їх уяві зарисовуються постаті жінок, що уділили дарів свого духа жіночим організаціям і нашій громаді. Багато їх, цих духових матерів відійшло вже у вічність. Тим більш радісно нам привітати тих, що є серед нас. Пригадаймо нашим читачкам наших „вісімдесятниць“!

У році, коли відзначаємо 80-ліття нашого жіночого руху, звертаємось із особливою увагою до них. Вони народились у тих роках, коли пролунали перші кличі еманципації. Їх дитинство й молодість осяяли перші осяги жінок у науці й громадському житті. Вони пішли тим шляхом, змагаючи до освіти й звання, вони станули лицем до громади, шукаючи в ній для себе завдань. Змістовно й працюючи провели своє життя. Господь Бог подарував їм тиху і щасливу старість, щоб вони могли послужити нам зразком та порадувати нас своїми порадами.

Анна Жук, родом Неділко, вчителька з Григоріополя над Дністром, активна членка РУП, була засуджена за революційну роботу. Емігрувавши у 1909 р. вона проживала кілька літ у Львові, а потім з чоловіком, кооп. дія-

Анна Жук
Mrs. Anna Zhuk, cofounder and President of the Ukrainian Women's Ass'n in Vienna, Austria

чем Андрієм Жуком перенеслася до Відня. Тут брала активну участь у житті української громади. Належить до членок-основниць Укр. Жін. Союзу, кілька літ була його головою, або членом Управи, відзначившись у його культ. освітній і допомогівій роботі. Після відновлення Укр. Жін. Союзу, перебрала головування у 1963 р. і провадить його до сьогодні.

Ольга Коренець, родом Добрянська, дружина гімн. вчителя й екон. діяча Дениса Коренця, а

Ганна Чикаленко-Келлер
Mrs. Hanna Chykalenko Keller, who came from Europe in 1925 to Washington as a member of the Ukrainian delegation to the Congress of the International Women's Council, gave initiative to foundation of UNWLA.

мати пластової діячки мгр. Ганни Коренець. Проживаючи зі своєю родиною у Перемишлі, брала живу участь у праці жіночої організації в культ. освітній діяльності. Переїхавши до Львова включилась у працю Кружка Рідної Школи ім. Ганни Барвінок, де належала до близьких співробітниць Константи́ни Малицької. В тому часі появляються її нариси в Літ. Наук. Віснику та статті в жіночому журналі Наша Мета. Окремою книжкою видала в 1939

Ольга Коренець
Mrs. Olga Korenec, writer and journalist

р. „Зшиток малого монгола“. Тепер перебуває в ЗДА.

Євгенія Макарушка, родом Мулик, дружина гімназійного вчителя Остапа Макарушки і мати політ. діяча д-ра Любомира. Під час реорганізації Жіночої Громади у 1917 р. станула на чолі новозаснованого Союзу Українок і провадила його до 1922 р. Від тоді була незмінним членом Гол. Управи та відзначилась у політичному житті, очолюючи жін. секцію УНДО. Поклала багато праці у підготову Жіночого Конгресу в Станиславові, станувши на чолі Підготовного Комітету. Тепер проживає в ЗДА.

Марія Ливицька, родом Ткаченко, включилась замолоду в Укр. Студ. Громаду в Києві. Одружившись із Андрієм Ливицьким, громадсько-політичним діячем, вона не тільки ділила його долю, але й самостійно проявляла себе, будучи активним членом РУП та Жіночої Громади. Це виявилось особливо під час революції 1917 р., коли вона очолювала Виборчу Комісію до Установчих Зборів. Вийшовши на еміграцію Марія Ливицька заопікувалася жіноцтвом, очоливши Союз Українок Емігранток у Тарнові, а пізніше у Варшаві. Марія Ливицька — мати поетки Наталії Ливицької-Холодної та голови Вик. Органу УН Ради Миколи Ливицького. Тепер проживає в ЗДА.

Д-р Наталія Василенко-Полон-

ська, закінчивши університет св. Володимира в Києві, у 1912 р. почала свою академічну кар'єру асистентурою при кафедрі історії. У 1913 р. виходить друком її праця „Культурно-історичний атлас“, а в 1916 р. вона здобула доцентуру при Київському університеті, як перша жінка-українка. Згодом була професором цілого ряду високих шкіл, тепер професор історії Укр. Вільного Університету у Мюнхені, дійсний член УВАН, НТШ й Інтернаціональної Вільної Академії в Парижі.

Ганна Чикаленко, зам. Келлер, ще гімназисткою була членом Жіночої Громади в Києві, де виконувала допоміжну роботу. Придбавши за границею солідну освіту (біологія, історія), вона віддала велику прислугу українському організованому жіноцтву, впровадивши його на міжнародній ґрунт (Конгрес МЖСоюзу в Женеві, Конгрес МЖРади в Осльо і Вашингтоні). Зокрема багато завдячує їй українське жіноцтво в ЗДА, бо приїхавши на Конгрес Міжнар. Жін. Ради до Вашингтону у 1925 р. вона дала поштовх до об'єднання існуючих жіночих товариств у Союз Українок Америки. Тепер проживає в Німеччині.

Марія Юркевич, родом Білик із Ніжина, замолоду була активним членом соц.-дем. партії і за те відбула засуд у тюрмі. Здобула освіту педагога (Курси Лесгафта, історія), навчала в відомій школі Дурдуківського в Києві, а потім

Євгенія Макарушка

Mrs. Eugenie Makarushka, now residing in USA, former President of the largest Ukrainian women's organization Soyuz Ukrainok in Lviv in 1917—1922.

в Інституті ім. Б. Грінченка там же. Являється вона одним із кращих знавців дошкільного виховання. На еміграції в Німеччині провадила вишкіл садівничок. Від 1951 р. є членом Ред. Колегії Нашого Життя, де провадить сторінку „Нашим малютам“.

Климентина Глинська, родом Січинська, зам. Авдиківич, проявилася активно на господарському ґрунті. У 20-тих роках оснувала в Галичині вирібною солодошів, що перетворилась згодом у фабрику „Фортуна Нова“. В цій роботі виявила чималу витривалість і підприємчивість та вказала шлях до господарського розвитку.

Отакі то вони, наші „вісімдесятниці“! Багатьом із нас вони добре

Д-р Наталя Василенко-Полонська Prof. Natalie Vasylenko - Polonska, Ukrainian historian, became the first woman assistant professor at the University of Kiev, Ukraine, in 1916.

відомі, дарма, що проживають уже в затишші домашнього вогнища. Та зерно, що вони посіяли на громадській ниві чи фахові осяги в науці й господарстві говорять про них. І тому вітаємо їх у цей радісний день материного свята. Нехай цей поклін зорганізованого жіноцтва буде їм відплатою за їх громадську настанову та піонерство в різних ділянках нашого життя.

Коли в Вашій місцевості немає Відділу СУА, зберіть гурт жінок, щоб його заснувати. Для цього потрібно 10 одиниць, що хочуть жити організованим життям.

Звенислава Ізьо

Zvenislava Izio became the first trilingual secretary in the parliament of Canada

УСПИХИ МОЛОДІ

Недавно тому впроваджено новість у канадійському сенаті. Офіційною секретаркою сенатора Павла Юзича стала не двомовна, а тримовна секретарка ЗВЕНИСЛАВА ІЗЬО. Вона однаково добре володіє, окрім рідної української, ще й англійською та французькою мовами. Наредилась у Франції, де засвоїла собі добру підставу французької мови, а 10-літньою дівчинкою переїхала з батьками до Едмонтону, де в скорому часі вивчила англійську, не забуваючи двох попередніх. Закінчивши середню школу стала працювати як секретарка у федеральному уряді, спершу в Едмонтоні, а потім в Оттаві. Рівночасно записалась на студії слявістики в Оттавському університеті. З нагоди її йменування про неї широко писала місцева преса. Вона є першою тримовною секретаркою в канадійському сенаті.

Звенислава Ізьо ще в Едмонтоні була активною пластункою. В Оттаві включилась також в українське громадське життя, в першу чергу у Пласті. Була членом танцювального ансамблю „Шумка“ в Едмонтоні, грала на сцені УНО та співала в хорі. Впродовж одного року вчила в Рідній Школі в Півн. Едмонтоні.

Її батьки в Едмонтоні та вся українська громада гордяться тією винятковою позицією, що вона її займає. Для неї в канадійському сенаті знайшлась українська писальна машинка і це теж відповідно навітлено у пресі. М. К.

НАШЕ ЖИТТЯ — ТРАВЕНЬ, 1964

Я і мій в'язень

Сиджу, розгадаю і вагаюся. Сама не знаю, куди мені і як краще... Звертаюся до вас, шукаю поради, якогось ясного, доброго слова. Даруйте, що сьогодні не принесу вам багато віри від себе, хоча шукаю її твердо і невпинно. Тому приходжу до вас. Ми не чужі, а з однієї і тієї ж самої землі, у нас спільна любов... Попробую сьогодні так розповідати, щоб усіх вас зблизити до себе, і щоб всі ви стали рідними. Ваша усмішка ладна втихомирити мою тривогу й неспокій. Тому прохаю вас, слухайте мої слова уважно і повертайте їх прямо у своє серце.

1

Мое оповідання починається з того дня, коли мені сказали, що отой великий і гарний дім може бути наш. Вправді не надовго, на якийсь час, доки до нього не повернуться його власники.

Ми радіємо з Іриссою і розглядаємо його цікаво ще раз. Щоб вам стало зразу ясно, Ірисса — моя мала дівчинка. Руки у нас завжди міцно і нерозлучно сплетені разом.

Глядимо на наш дім і тоді до нас приходять радість і сподівання всього гарного і доброго. Я думаю, що ми повинні бути в ньому щасливі. Вікна в ньому подовгі, вузькі і стрілисті, гейби манастирські й старовинні. Перед домом дві ялинки, нічого немає в них особливого. Одна навіть опущена, бідна, висихає і жде на свою приречену загибель. Обминаю її зором і звертаюся до другої.

Коли відчиняємо браму, вона ледве подається під нашими руками, така важка і непривітна. Виглядає, що не хоче впустити нас. Ідемо небагато ступнів, пробуємо пожартувати і дзвонимо. Мовляв, хтось на нас жде у наших кімнатах, вийде і привітає сердечними словами. Ірисса забігає мені дорогу, стає передо мною і легко та граціозно кланяється і каже: „Вас просять ближче“.

Так входимо до нашого нового

дому. Ще раз розглядаємо кімнату за кімнатою.

Входимо до Іриссиної. У ній одне вікно дуже високе і дуже вузьке. Друге сформоване із кусників барвнього скла, як капличні вітражі. Цілість вражає непривітно, дарма, що в ній дитячі гаптовані білі занавіски, а по стінах розбіглися сонячні везерунки.

Підходимо з Іриссою до вікна. Втишуємося в собі і хочемо забрати усе ласкаве тремтіння осінніх струн. Тихо, журливо і з дрібним шелестом пересуваються листки з місця на місце. У осені золоті і ясні очі, вони розглядають нас у вікні і посміхаються злегка лукаво. На ній хустина тканина жовто-гарячим несмергельниками, вони ще слідуcho-б: рвисті, але

під ними вже таїться захололе серце близьких срібних інєїв.

Поміж домами перлинно-сивий намет неба розтягається тонісенькими прижмуреними смугами. Задивлені в нього, щасливі, відчуваємо присутність когось сильно, когось, що стоїть побіч нас. Нам тут буде добре...

Відходимо від вікна, Ірисса сядовить мене, бере гребінь і чеше. Коли зазримічує в мене сиве волосся, каже: „Жаль, що воно в тебе. Але ти мусиш завжди лишитись молодію. Твое волосся не повинно ніколи сивіти, ти моя мама“. Вона гладить мене, пестить мої очі, моє волосся, а тоді витирає мої губи. „Не краси своїх уст уже ніколи. Я цього не хочу. Ти багато гарніша така, як тепер“.

Усміхаюся і вірю їй.

Чуємо якийсь рух, гомін; підходимо до вікна. Внизу кілька хлопчаків підкидають м'яч. Летить їх сміх недоспілим, зеленим овочем.

Ірисса повертається до мене великими оливковими очима: „Чи можна мені піти до них? Вони мене приймуть, попробую“.

„Вони тебе не зрозуміють, Іриссо. У них інша мова, вони висміють тебе“.

„Чому?“ Вона питається тільки отим єдиним словечком. Не перечить мені, не плаче, покидає вікно і запускає на нього білі завіски. Береться за книжку і оглядає картинки, мовчить. Думаю, що такі краще залишити її собі.

Іду в свою кімнату, беруся за книжку. Але не читаю, забагато в мене думок про недавнє пережите. Тихо так і чомусь тривожно. Хочу почути чийсь голос. Дарма, тишина сідає побіч мене і не вступається. Думаю, що Ірисса вже більше не оглядає книжки, не чуєно шелесту карток. Зате її кроки наближаються до вікна і там стоїть вона довго, заслужана в дитячий сміх, у дитячий голос... Він рідний їй. А може він тільки мені чужий, вдирається і бентежить думка.

Вона мій в'язень, я держу її в кімнатах, держу для себе... Бачу, що вона покинула б усі свої книжки, усі іграшки, щоб тільки бути у своєму гурті.

Її кроки поволі, збентежено і покірно відходять від вікна: знаю, вона любить мене і не хоче вражати. Знов чую, як її кроки вагаються поміж вікном і її ліжком. Вони пристають, мабуть, коло клітки із жовтявим малим птахом. Ірисса щось шепоче до нього. Вона не говорить до мене, їй мене вже непотрібно. Вона мене залишає.

Сиджу на цьому самому місці довго, довго. Скам'яніла, заворожена тишиною, не можу ворухнутись. Сплітаються різні думки, донедавна ще такі далекі. Годі встаю і пробую тихесенько відчинити двері до кімнати Ірисси. Я прийшла запізно. Вона заснула. Книжка впала, і на долівці біліють розсіпані картки.

2

Сьогодні інший день. Вибираємось на прогулянку. Бувають ще тепер дні — їх щораз менше — коли струмки сонячні котяться по деревах, і змазують свою провину, що їх так мало. Звертаюся ще раз до Ірисси, чи бажає пройтися. Добре.

Ідемо. Недалеко, тільки декілька кроків від нас, невеликий міський парк. Ірисса співає. Нетерпеливиться, тягне мене за руку. Йдемо швидше. Вона сміється вголос і починає бігти. Біжу з нею. Вітер морозний, холодний і твердий кидає нам листя в груди. Воно жене і розбігається по стежках, скручується і вмирає счорнівши. Надходять пахощі чогось, що повертається в землю, входить і перетворюється з нею і приходиться до нас знов.

Сідаємо на лавку. Моя Ірисса збирає розкинені каштани, складає їх, любується їх брунатним блиском і молодістю. Як дивно, коли восени родиться щось молоде і нове. Твердість овочів пробивається з їх сильних, круглих зелених хат, прориває все... Ірисса захоплена. Вона гладить їх і стежить за ними, як вони ховаються поміж листя. Розкладає руки і її тонкі пальці такі тоді безпомічні, що відвертаюся від неї. Боюся, що вона знову питається, як колись давно: „Мамо, чому в тебе такі вогкі очі? Ти ж повинна радіти, в твоїх очах відбивається Ірисса. А ти знаєш, моя любов до тебе така: як великі і далекі моря, як далекий є шлях до зір...“

Я не хочу більш такого питання. Але Ірисса сьогодні не бачить мене. Вона закріплює гурт дітей і каже твердо й рішучо: „Я піду!“ Не жде відповіді. Це вперше так. Біжить, майже не торкається землі. Стрілою прорвався бунт.

Ірисса вже в їхньому гурті. Вони підхоплюють її, як новину, як щось небуденного. Бачу, як її очі летять ластівками, як сміє рветься з її уст. Її обличчя й інших довкруги неї розквітаються яскрою півонією. Чоло її гордо піднесене вгору. Мій в'язень вишов на волю.

Тоді хтось з отих чужих (мені) дітей звертається до неї із запитом. Вона ніяковіє, розгублюєть-

ся. Гасне яскра півонією... Ірисса маліє, згортається в собі. Вона не розуміє, що до неї говорять.

Вона здобувається на останнє. Підносить знов гордо чоло, випростовується і каже до них щось, мабуть, у своїй мові.

Хвилина тишини. Погляди розкинені по дитячих обличчях. А тоді здивування, незрозуміння, насміх. Явний і голосний. Всі її оглядають, тоді поволі і обережно відходять від неї і повертаються спинами. Ірисса не відходить, жде... І знов під загальний поклик і сміх вертаються діти знов.

Тепер Ірисса відступає збентежена і залякана. Вони наступають крок за кроком. Набирають пригорщами листя і кидають у неї. Вона пробує боронитись, але мусить відступати, цілий час відступати...

Я не можу дивитися, як вона жалісливо закриває рукою очі — долонею зверху — зломаним безпомічним крилом. Зранений птах. Не підходжу, вона ж колись буде сама...

Крок за кроком, все ближче вони натискають на неї і жбурляють тепер не тільки листям, але й малими камінцями із стежок. Тоді біжу і я. А вони вже не йдуть, а женуться. Ірисса ще біжить кілька кроків, але потім сховується по камені і падає. Падає і котиться вниз ціла в кривавій завірюсі листя. Вони дальше у великому розгоні біжуть за нею. Вітер рве у дрібні кусні дитячий регіт, дитячий, але й жорстокий. Очі у них жаринами насмішки, руки закривлені до боротьби, ніздря розтягнуті одним віддихом, роти, звичайно ніжні й розсміяні, тепер напучнявілі криком: закаменувати, знищити.

При моїй появі вони відступають, декілька сміливіших задержується, глузують з мене і прозивають мене чужинкою.

Ірисса лежить нерухома. Поміж листяними смолоскипами блідий вирізок її обличчя матовіє й гасне. По її тонких пальцях скапує одна загублена краплина.

(Докінчення буде)

Чи ви вже подарували міській бібліотеці „Дух Полумя“ — твори Л. Українки англійською мовою?

НАШЕ ЖИТТЯ — ТРАВЕНЬ, 1964

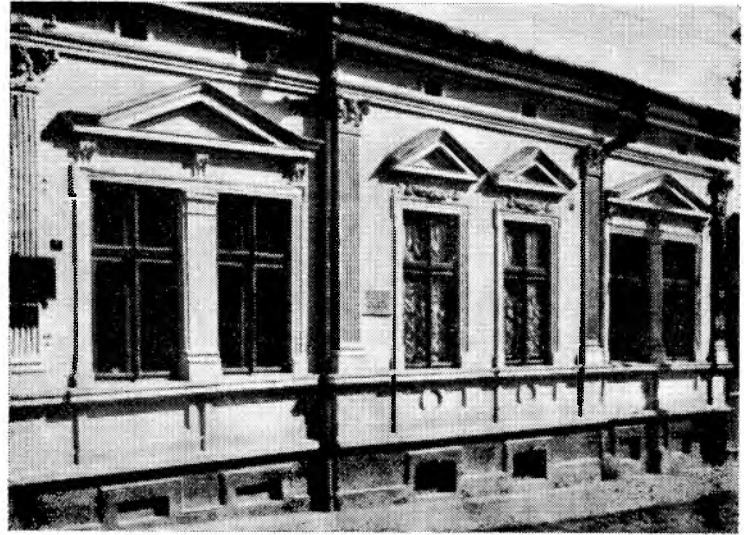
Із похорону Ольги Кобилянської

(Спогад)

Щоб зрозуміти умовини, в яких проходив цей похорон, треба з'ясувати собі часи, що їх тоді Буковина переживала. Після однорічного панування большевиків її в 1941 р. наново окупували румуни. Супроти українців вони застосували нечуваний терор. Все українське національно-культурне і громадське життя було придушене. Український актив, зокрема націоналістичний, опинився в арештах або мусів зникати під загрозою арешту. Тоді то сотні чоловіків молодшого й середнього віку виїхали до Галичини, а звідти більша їх частина в рядах Буковинського Куреня відійшла в Україну з метою допомагати відбудувати там українське життя. Таким чином з української інтелігенції мало хто залишився в Чернівцях, бо ще в 1940 р. багато її виїхало з німецьким переселенням, рятуючись перед переслідуванням большевиків. Отже Чернівці, як український культурно-громадський центр, був у тому часі справжньою пусткою.

Така була картина життя української громади в Чернівцях коли 21 березня 1942 р. рознеслася тут сумна вістка, — передавана з уст до уст, — що великої письменниці, Ольги Кобилянської, не стало в живих. Для українців, у той час і в таких випадках, єдиним друкованим комунікаційним середником могли бути тільки клепсидри, але можна було їх друкувати тільки румунською мовою.

Про смерть нашої письменниці — як мені говорили — були появилися клепсидри в румунській мові, але я, особисто, їх не бачила. Цю сумну вістку і про те, коли буде відбуватися похорон, я і мої батьки довідалися 22 березня, мабуть, ще до появи друкованих клепсидрів. Ця вістка всіх нас дуже пригнобила, зокрема коли я роздумувала над тим, серед

Будинок у Чернівцях, в якому жила й померла Ольга Кобилянська, перетворено тепер на музей її імені.
O. Kobylanska's house in Chernivci, now a museum

яких трагічних обставин ця втрачена наступила.

Похорон Ольги Кобилянської відбувався в пообідніх годинах, 23. березня 1942 р., з дому при вулиці Фехнера (за румунів Одобеску) ч. 3, де проживала письменниця з родиною своєї прибраної дочки Олени Панчук і де письменниця й померла. У день похорону коло цього дому зібралася невеличка сумна громада, щоб віддати Покійній останню християнську прислугу, а її пам'яті належну пошану. З-поза міста Чернівців я не зазримітила майже нікого, бо вони хоч би й хотіли були прийти на похорон — не мали можливости про це вчасно довідатися. Коли я розглянулася кругом себе, щоб побачити хто і скільки нас прийшло на цю сумну відправу, то кого ж я побачила? — Кілька старших людей-пенсіонерів, що не втікали перед чи від „визволення“ до Румунії чи Німеччини, бо воліли — як говорив мій покійний батько — не тинятися у цю воєнну хуртовину по чужих країнах, а краще вмирати на своїй рідній землі. Між приявними було більше жінок, а між ними досить молодшого віку, яких чоловіки, після свіжої окупації Буковини румунами, виїхали в Україну. І так на цю сумну урочистість зійшлася така скромна числом і складом громада, а з

цього приводу важкі думи нуртували в кожного з нас.

Похоронні Богослужби відправляли й жалібний похід провадили священники української греко-католицької церкви Успенія Пречистої Діви Марії у Чернівцях. З дому, де лежала Покійниця, похороном проводив о. Петро Кулішпир та ще один священник, якого прізвища вже не пригадую. Жалобний похід із тлінними юстанками Ольги Кобилянської проходив важливішими й рухливішими вулицями міста. І так з вулиці Фехнера похід перейшов вулицею Ветеранів, Нового Світу, а звідси завернув на вулицю Паньську, перейшов цією вулицею попри Народні Дому Німецький і Польський, попри православну катедральну церкву аж до Центральної Площі (Ринку), пройшов цією площею до вулиці Руської, а потім цією вулицею до церкви Успенія Пречистої Діви Марії. Цей шлях важливішими вулицями міста був останньою дорогою, якою українська чернівецька громада відпроваджувала свою славу письменницю на вічний спочинок. Ввесь час цього жалобного походу хор співав похоронні напиви, а зокрема „Со святими упокой“ по-церковно-слов'янському, і я всю дорогу хвилювалася, що поліція кожної хвилини може наш похід спинити,

заборонити співати по-церковно-слов'янському, або спрямувати наш похід бічними й менше рухливими вулицями. Для в'яснення необхідно подати, що в 1941 році румунська влада строго заборонила українську мову в публічному вжитку, а навіть у приватному на публічних місцях. Ця заборона йшла так далеко, що не можна було відправляти Богослужби церковно-слов'янською і проповідувати українською мовою. Ми знали про таку заборону, а тому боялися встрявання поліції. На диво, румунська поліція не відважилась турбувати похорону і так похоронний похід повільно й без перешкод перейшов наміченим шляхом.

При вході до церкви вже очікував о. декан Михайло Сімович, генеральний вікарій української греко-католицької Церкви на Буковині, який, мабуть, вже успів вернутися з еміграції у Румунію. Отець Сімович відслужив жалобну Богослужбу, після чого виголосив зворушливу й глибокозмістовну промову, в якій вказував на шляхетні прикмети сл. п. Ольги Кобилянської, як людини й письменниці та на ту велику втрату, яку поніс український народ із смертю визначної письменниці.

Після церковних відправ похоронний похід попрямував даліше Руською вулицею в напрямі цвинтаря на передмісті Горича. Віддаляючись від центру міста, можна було вже з меншим страхом співати жалобні напиви в рідній мові. Похоронний похід спинився у католицькій чи греко-католицькій частині цвинтаря, де родина Кобилянських мала свій родинний гробівець. У цьому гробівці була й похоронена Ольга Кобилянська.

Над відкритою могилою прощала письменницю від чернівецької „Жіночої Громади“ її остання голова, пані Равлюк, дружина проф. М. Равлюка. Хор відспівав останню тут пісню „Видиш, брате, мій“, (Журавлі) і ми вже пізною порою, з мішаними враженнями дня, вертались із цвинтаря додому.

Вертаючись із похорону похмурі рефлексії ворухили мої думки і мою душу. Було сумно й боляче, (Докінчення на ст. 10)

Наша анкета у 1964 р.

Український театр — це видатна ділянка української культури. В ті часи, коли друковане українське слово не могло дійти до українських мас, воно могло все ж таки лунати зі сцени й чарувати слухачів. Тому актори українського театру були поважними будівничими нашого Відродження. Погляньмо на видатних представниць того роду мистецтва. Хто відгадає їх у тих трьох жіночих обличчях різної доби?

Подайте відповіді на нижче вміщені запити. Розв'язки подамо у липневому числі нашого журналу.

Ч. 1. Ч. 2. Ч. 3.

1. Ім'я і прізвище акторки?
2. В якій галузі театрального мистецтва проявила себе (драма, комедія, оперета)?
3. В якому театрі виступала?

Розв'язка анкети

У березневому числі наша анкета засягнула у світ образотворчого мистецтва. Три видатні майстрині показали нам нашим читачкам. У численних відповідях, що наспіли, було багато влучного. Ось точні дані про ці три жіночі постаті:

1. **ОЛЕНА КУЛЬЧИЦЬКА**, нар. 1877 року в Бережанах. Мистецьку освіту пройшла вона у Львівській ремісничо-промисловій школі, у Студії Станіслава Батовського, а потім у художньо-промисловій школі у Відні. Свої творчі осяги розгорнула найбільше у ділянці графіки, але проявила себе також майстром пейзажу. Та найбільші заслуги поклала в ділянці народного мистецтва. Її зарисовки церков і будинків, народного одягу, проекти килимів та ручних робіт — поклали основу під новітнє відродження цієї галузі. Її педагогічна діяльність допомогла передати це замишування й молодшому поколінню. Мисткиня проживає у Львові. Недавно тому з нагоди її 80-ліття поклонився їй весь український мистецький світ.

2. **ТЕТЯНА ЯБЛОНСЬКА**, закінчила Київський Художній Інститут у 1940 р., де її вчителем був Федір Кричевський. Талановита студентка звернула на себе увагу критики, але й зазнала чимало докорів за свої мистецькі шукання. Їй закидували надто велику увагу для кольорових спроб, тоді коли, згідно з напрямними советського режиму, в осередку зацікавлені мистця повинна стояти підсоветська людина. Отже Т. Яблонська стала малювати сцени колгоспного життя й за те здобула признание. Та найбільше уваги й серця вкладає вона в краєвиди і картини з життя дітей. Тепер Т. Яблонська являється однією з видатних мистців УССР.

3. **КАТЕРИНА КРИЧЕВСЬКА**, походить із відомої мистецької родини. Студіювала у Мистецько-Промисловій Школі у Празі й університеті в Гайдельберзі. Відзначається в краєвидах. Її акварелі мають питому всім членам її родини ніжність рисунку і кольориту. Мала три власні виставки, одну в Нью-Йорку, а дві в Пало Алто, Каліф.

Хвилини з Галиною Андреадіс

Це було дослівно небагато хвилин, що Галина Андреадіс провела в Домі США. Приїхавши в день концерту до Філядельфії, співачка все ж не оминула нас, вважаючи за потрібне привітатись із проводом українського жіноцтва. Та це звісно тривало коротко. Вона промайнула в наших кімнатах неначе з'ява.

Але враження цієї з'яви було реальне. Спершу від її стрункої постаті, яку завершувала величня зачіска з золотавих кіс. А потім від милої усмішки її привітного обличчя. Це нам відразу улегшило контакт.

Дуже скоро нав'язалась розмова. Ми почали її не від музичної теми, як можна було б сподіватись. А від спогадів, що їх вивезла співачка з рідної землі.

— Я ще була дитиною, коли ми виїжджали з Запоріжжя. Але дуже добре пам'ятаю нашу хату, вулиці нашого міста, а над усе — Дніпро-Славу. Хвили цієї річки все перед очима, коли згадую Україну...

Дальша мандрівка провадила її через Львів і Відень до Баварії. Нелегко жилося їй мандрувалося її батькам із трьома донечками! Короткий побут в Ашафенбурзі, а потім переїзд до Аргентини. Тут Галина розцвіла в молоду дівчину, що зустріла свого подруга життя. Скоро в молодого подружжя знайшовся син Микола.

— Про спів питаєтесь? Я й не думала про те. Співати любила, бо це в нас родинне, у моєї матері був добрий голос. Але подружжя й материнство полонило мене. Тільки молодша сестра, що стала вчитись у консерваторії в Буенос Айрес, намовила мене дати спробувати голос. Це сталося несподівано, бо я тільки пішла послухати лекції її співу...

Пригадуємо, як це цікаво описала Оленка Гердан у „Свободі“. Директор оперного театру „Колон“, послухавши її сильного мецосопрану, відразу запропонував їй вишкіл. Із деяким ваганням, засягнувши згоди чоловіка й роди-

ни, Галина Андреадіс стала вчитись.

Чотири роки тривав цей вишкіл. Чотири роки і яка величезна зміна! — пише про те Євген Онацький у „Свободі“. „Із такої собі співачки виросла справжня зірка, перед якою, якщо вона буде й так далі рости — стелиться блискуча кар'єра“.

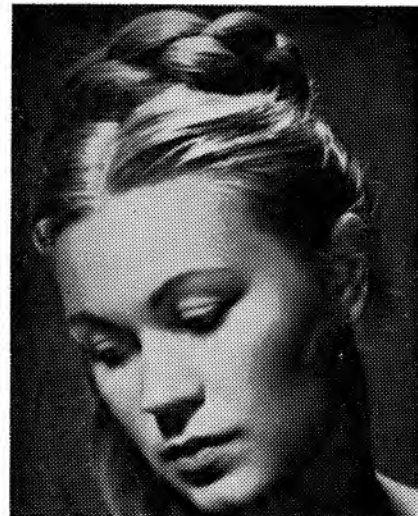
Нелегко далися ці чотири роки молодій співачці. Але в тому часі, коли ріс і формувався її голос, розгорнулось її музичне відчуття й здібність інтерпретації. Добрі вчителі знайшли чудовий відзвук у її багатій українській душі. А музичне середовище першорядного оперного театру зробило своє. І Галина Андреадіс здобула підставу до успішної мистецької кар'єри.

А в тому часі вона була дружиною й матір'ю, яку Бог благословив ще одним сином Олесем. Це інтенсивне життя позначилось могутнім ростом, що дається тільки обдарованим натурам. Такою є наша Галина Андреадіс, що починає свій похід.

І ось вона з'явилась перед нами на сцені. Струнка постать у короні своїх кіс, що вміло й легко прийняла належне їй привітання. А публіка завмерла, слухаючи того голосу. Героїчне звучання арій розгорнулось у Сен-Санса „Відкрилася душа“, у Верді „З'явився царю безодні“ та Лисенка арії татарки з опери „Тарас Бульба“. Але найбільше дійшла до душі арія Одарки з опери „Купало“ А. Вахнянина, що її артистка досконало заінтерпретувала. А потім полились пісні...

Невідомо, чи дати першенство „Колисковій“ Регера, чи може пісні „Смерть і дівчина“ Шуберта. А може „Пісня про Божу Матір“ А. Рудницького таки найкраще вийшла в її виконанні. У свобідних переливах її голосу заважив теж її погляд чи вираз, що постійно мінявся. Мміст пісні можна було побачити, а не лиш почути.

Шлях Галини Андреадіс щойно розпочався. Дарма, що А. Рудницький зарахував її до двох-

Галина Андреадіс
Singer Halina Andreadis from the
atire Colon in Buenos Aires gave a
succesful recital in New York, Philadelphia and Chicago

трьох найкращих українських співаків у ЗДА, то це можна вважати тільки початком. Їй стелиться дорога на світову сцену і того бажає їй кожен український слухач.

А покищо будемо насолоджуватись її співом у наших залах. Нехай би ще радувала наше спражене серце, підіймаючи його на мистецькі висоти. Та готувалась у дальшу дорогу, що поставить перед нею ще неодну перешкоду.

Ми віримо в її успіх. Метаморфоза її перших чотирьох літ, що її так вміло окреслив проф. Є. Онацький — це запорука на майбутнє.

Л. Бура

ЖУРНАЛ ДЛЯ БАБУСІ

Постепенно фундатори відновлюють свої передплати. І так 4 Відділ США в Нью Йорку вже втретє відновив свої 2 передплати, а 54 Відділ із Вилмінгтону і 64 Відділ із Нью Йорку також третій раз вплатили по одній передплаті для бабусі.

Те саме з жертвенними прихильницями „бабусь“. П-ні Анна Чорній із Балтимору і п-ні д-р Софія Парфанович із Дітройту вже втретє вплатили передплату. Щире Спасибі!

Але є все ще певна кількість невідновлених передплат, а на те чекають самітні старші жінки. Журнал є розрадою для них та лучником зі світом.

ВІДЗНАКА СОЮЗЯНОК

На відслоненні пам'ятника Т. Шевченка у Вашингтоні в поході через місто йтиме окрема група Союзу Українок Америки. Її учасниці носитимуть відзнаку США, удекоровану синьожовтою лентою (як на рисунку). Відділи США подбають про відповідне число відзнак, що їх можна замовити в Централі.

З ПОХОРОНУ...

(Докінчення зі ст. 8)

що на похороні нашої великої письменниці могла взяти участь тільки така невелика горстка буковинських українців, української громади, якій Кобилянська віддала свої найкращі сили й свої найкращі почування. Серед інших обставин вулиці міста не вмщали б мас народу, які з ближчих і дальших сторін прийшли б віддати пошану пам'яті й останню прислугу своїй улюбленій письменниці. У румунській дійсності похорон відбувся тихо й скромно, при участі невеликої горстки людей, але з церковними відправами за прадідівськими звичаями — чого не могло бути під час советської влади.

Тихо й скромно пропливало все життя Ольги Кобилянської — серед українських жінок найпростішої в житті й найскромнішої жінки, борця за виховання високоморальної людини, письменниці, сповненої віри в людину і в її шляхетне призначення. Тихо й скромно скапували останні дні життя цього великого естета слова й аристократа духа. Але, завдяки путам наложеним румунським окупантам на все українське життя на Буковині, ще

Конвенція Ген. Федерації Жін. Клубів

У днях 7. і 8. червня ц. р. відбудеться Річна Конвенція Ген. Федерації Жіночих Клубів в Атлантик Сіті. Будучи членом Ген. Федерації — Союз Українок Америки зголосив свою участь. Підготовка звіту й матеріялів та побут однієї або двох представниць США получені з коштами. Фонд Зв'язків і Репрезентації є добровільний, отже полягає на добрій волі і зрозумінні Відділів та членства.

Тому складайте пожертви на ту ціль! Наша приязнь на Конвенції є konieczна, коли маємо втримати контакт із передовим американським жіноцтвом і поінформувати про наші осяги.

ЕКЗЕКУТИВА США

НОВІ КНИЖКИ

Грина Книш: ПАРІОТИЗМ АННІ ЙОНКЕР. Вінніпег, 1964. Обкладинка Миросі Біраковської. Резюме Юрія Книша.

У 25-ліття смерті цієї канадійсько-української діячки постав задум опрацювати її життєпис і Грина Книш це здійснила. Просліджуючи тогочасну пресу, книги протоколів та користуючись свідченнями людей, вона зрештою вдала не тільки її духовий образ, але й дала докладне наświetлення її діла. Іншими словами — опрацювала цілий відтинок українського жіночого руху взагалі, а канадійського зокрема.

Але в осередку цього все ж таки стоїть постать Анни Йонкер. Авторці пощастило дати розгадку цього феномену, що дозволив їй, як і іншим нашим людям — вивести українську справу на міжнародну арену. Відповідь на те відразу виявляється в назві книжки і зветься — патріотизмом.

Дмитро Соловей: УКРАЇНЬКА НАУКА В КОЛОНІАЛЬНИХ ПУТАХ. В-во Пролог, 1963. Ст. 276.

На підставі багатих статистичних даних автор розглянув умови науки в під'яремній Україні. Ствердивши спершу неспівмірно малу кількість наукових праць українською мовою він розглянув способи примусової русифікації науки. Окрему увагу присвятив Академії Наук УРСР та восьми університетам України. Їх публікації українською мовою теж уступають російським та обмежені до політично-економічної літератури, мистецької і мовознавства. Праці в ділянці стислих наук по-

скромніше й тихо відбувся похорон цієї великої української письменниці.

являються майже зовсім російською мовою. Дані про розподіл учених поміж республіками виявляють цілком ясно дискримінацію України.

Численні цифрові таблиці обґрунтовують ці твердження.

Л. Б.

У ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ

З НАГОДИ 20-ЛІТТЯ Нашого Життя вітаємо Редакцію й Адміністрацію, бажаємо успіху у дальшій праці і складаємо на пресовий фонд:

Окружна Рада США в Нью Йорку	25.00
8 Відділ США в Бронкс, Н. Й.	10.00
17 " у Маямі	10.00
19 " в Амстердамі	5.00
21 " в Брукліні, Н. Й.	25.00
22 " у Шикаго, Іл.	15.00
28 " у Ньюарку	15.00
33 " у Клівленді	20.00
34 " в Коговз	5.00
40 " в Аллентавн	5.00
57 " в Ютика	20.00
63 " в Дітроїті	25.00
64 " в Нью Йорку	25.00
68 " в Сиракузах	10.00
73 " в Бріджпорт	10.00
79 " в Бостоні	10.00

У 20-ліття Нашого Життя пересилаю щирі побажання якнайкращих успіхів і залучую 2 дол. на пресфонд. Рівночасно повідомляю, що приєднала три нові передплатниці і посилаю належність.

Олександра Волошин, Парма

ПОДЯКА

ЗАМІСТЬ ПОДЯКИ о. О. Бакальцеві за безкорисне ведення цілорічного курсу українських танків складаємо 20 дол. на стипендійний фонд ім. Олени Гординської.

Управа 70 Відділу США в Пасейку

Дім СУА

Коли творився Дім Союзу Українок Америки у Філадельфії у 1953 р., то ще не було думки про таблицю фундаторів. Ми будували його самотужки, запросивши Відділи до закупу уділів (шерів). І Відділи СУА зрозуміли цю потребу, присилаючи ці уділи, що мають значення зворотної позички.

З нагоди посвячення Дому СУА у 1954 р. і чергової Конвенції у 1955 р. делегатки побачили цю домівку нашої Централі. Добре впорядкована, в тодішньому осередку українського поселення, вона була справжнім Будинком Української Жінки. Тут примістились — окрім діловодства і книговодства СУА — редакція й адміністрація Нашого Життя, етнографічна збірка СУА, архів СУА та канцелярія СФУЖО.

У дальших роках наші Відділи, що мали уділи в цьому Домі, не відкликували їх. Навпаки, в їх нутрі виринула думка — перетворити ці уділи на фундації. Щоб не тільки позичкою, але тривалим вкладом причинитись до розбудови Дому СУА. І коли ми на Конвенції 1959 р. приступали до спалення моргеджу нашого Дому, то ця думка прибрала вже реальну форму. Більшість Відділів перетворили свої уділи на вклад-пожертву.

Це було радісним завершенням початого діла. Треба було утривалити його! Адже цей жертвенний вклад у створення Дому СУА заслуговував на те, щоб його проголосити на видному місці у самому Домі. Звичайно фундації вмуровують у пропам'ятні таблиці чи грамоти. А в нас не було цієї можливості, бо вже були відомі наміри міста про збурення цілої дільниці.

Тому Екзекутива СУА знайшла інший вихід. Впорядкувавши справу фундації, вона приступила до оформлення рухомої таблиці, що могла б бути приміщена в новому Домі СУА. На запрошення Екзекутиви виконав її мистець-графік Василь Дорошенко. Під час посвячення нового Дому СУА в 1962 р. вона висіла на почесному

ФУНДАТОРИ ДОМУ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ у Філадельфії, Па.		
Відділ ч. 1.	Нью Йорк, Н. Я.	\$ 100.00
" ч. 2.	Честер, Па.	100.00
" ч. 3.	Нью Йорк, Н. Я.	100.00
" ч. 4.	Нью Йорк, Н. Я.	200.00
" ч. 5.	Детроїт, Міш.	100.00
" ч. 8.	Бронкс, Н. Я.	100.00
" ч. 11.	Трентон, Н. Дж.	100.00
" ч. 12.	Честер, Па.	100.00
" ч. 16.	Міннеаполіс, Мінн.	100.00
" ч. 20.	Філадельфія, Па.	100.00
" ч. 21.	Бруклін, Н. Я.	100.00
" ч. 22.	Шикаго, Іл.	200.00
" ч. 23.	Детроїт, Міш.	100.00
" ч. 24.	Елизабет, Н. Дж.	100.00
" ч. 26.	Камтрак, Міш.	100.00
" ч. 27.	Пітсбург, Па.	100.00
" ч. 28.	Нідарк, Н. Дж.	500.00
" ч. 32.	Ст. Луїс, Міз.	200.00
" ч. 34.	Корволс, Н. Я.	100.00
" ч. 35.	Озон Парк, Н. Я.	100.00
" ч. 36.	Шикаго, Іл.	100.00
" ч. 41.	Філадельфія, Па.	100.00
" ч. 42.	Філадельфія, Па.	200.00
" ч. 43.	Філадельфія, Па.	100.00
" ч. 45.	Манчестер, Н. П.	100.00
" ч. 46.	Філадельфія, Па.	100.00
" ч. 47.	Роуестер, Н. Я.	100.00
" ч. 49.	Ворфалд, Н. Я.	100.00
" ч. 56.	Шикаго, Іл.	100.00
" ч. 60.	Клівленд, Огайо	100.00
" ч. 64.	Нью Йорк, Н. Я.	100.00
п-ні Анна Чорній, Балтимор, Мд.		100.00
" Катерина Мураза, Клівленд, Огайо.		100.00
" Анна Олійник Нуджин, Честер, Па.		100.00

Таблиця фундаторів Дому СУА
Plaque of the founders of UNWLA building in Philadelphia, Pa.

місці. Від неї йшли стрічки до рук „кумів“, представниць Відділів СУА. В такий спосіб ця таблиця сполучила давній Дім СУА з новим, що в ньому починалось життя Централі.

Новий Дім СУА положений в іншій дільниці міста, має краще, просторіше приміщення. У ньому теж приміщується все те, що й у давнішому Домі. Але прибуло й дещо нового. Окрім домівок для кількох Відділів — (свої збори

переводять тут Окружна Рада та 20, 41, 42 і 43 Відділи СУА) тут знайшла приміщення світличка для дітей 43 Відділу, та відбувають свої сходня Пластові гуртки, а жіночий хор свої проби.

Впорядкована господарка Дому забезпечує його самовистачальність. Та хотілось би скорше позбутись позички-моргеджу, що обтяжує його бюджет. Для цієї цілі Екзекутива з доручення Гол. Управи звернулася до Відділів з

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ ДІТРОЙТ, МИШ.

Ділимось сумною вісткою з членством СУА, що дня 3. квітня ц. р. відійшла у вічність по довшій недузї членка 5 Відділу бл. п. **Стефанія Кузь**. Народилась 23-го жовтня 1910 р., походила з с. Грабківці, пов. Зборів. До Америки приїхала у 1947 р. і померла у віці 53 р. Полишила у глибокому смутку чоловіка Петра, сина Бориса та дві сестри з родинами. З жалем провели її Союзняки на місце вічного спочинку. Вічна їй Пам'ять!

Бл. п. Стефанія Кузь

проханням вплачувати уділи (ше-ри) цього нового Дому СУА. Це є безпроцентові позички, що можуть бути відкликані по двох роках. До тепер вплатили уділи:

Окр. Рада СУА, Фила.	100.00
22 Відділ, Шикаго	100.00
25 Відділ, Потакет	100.00
26. Відділ, Дітройт	100.00
28 Відділ, Ньюарк	100.00
33 Відділ, Клівленд	100.00
36 Відділ, Шикаго	100.00
42 Відділ, Феладелфія	100.00
43 Відділ, Филаделфія	200.00
48 Відділ, Филаделфія	200.00
52 Відділ, Филаделфія	100.00
59 Відділ, Балтімор	100.00
63 Відділ, Дітройт	100.00
64 Відділ, Нью Йорк	100.00
65 Відділ, Нью Бронсвик	100.00
66 Відділ, Нью Гейвен	100.00
67 Відділ, Перт Амбой	100.00
72 Відділ, Нью Йорк	100.00
П-ні Юлія Тершавська,	100.00
П-ні Софія Єдинак,	100.00
П-ні Мирослава Марусин,	100.00

Вище згадані пані є членками 2 Відділу СУА в Честер, Па.

Разом 2,300.00 дол. значно зменшили довг Централі і тягар відсотків. За це зрозуміння широдякуємо!

І так спільним зусиллям Відділів розбудовується новий Дім СУА. „Жіночою фортецею“ назвала його Ганна Черінь після відвідин. У тій жартівливій формі криється глибока суть, що Дім СУА є єдиним дотепер будинком жіночої Централі. З цього ми, Союзняки, можемо бути горді та й побажати іншим, щоб ішли цим шляхом!

З сумом повідомляємо членство СУА, що дня 1. жовтня 1963 р. відійшла у вічність по довшій недузї довголітня членка 5 Відділу СУА бл. п. **Анна Блашко**. Народилась у Нортгемптоні, Па. дня 5. серпня 1905 р. і померла у віці 58 літ. Осиротила дві дочки, Марію й Анастасію, зятя і двох вну-ків.

Наші членки віддали Покійній останню прислугу у похороні. Вічна їй Пам'ять.

Софія Голуб, рек. секр.

5 Відділові СУА та рідні по-кійних членок висловлює шире співчуття
Екзекутива СУА

НЮ БРАНСВИК, Н. ДЖ.

З сумом подаємо до відома членству СУА, що дня 6. квітня 1964 відійшла нагло від нас на-віки бл. п. **Станислава Тарнавська**, родом Дорожинська, членка на-шого Відділу від його заснування в 1955 р. Народжена в Чорткові, де провела більшу частину свого життя, прибула до Америки в 1950 р. Від 1951 р. стала платни-ком Укр. Нар. Фонду. Спокійна, надзвичайно працьовита, утриму-вала свою хату у взірцевому по-рядку, живучи для свого чоловіка Юліяна і сина Богдана, обох ак-тивних членів УККА та прихиль-ників Фонду Катедри Україно-знавства. Дочка її Віра перебу-ває у Венезуелі. Окрім цих рід-них, Покійна залишила в Нью Брансвику двох унуків, а трое у Венезуелі. Мимо зливного до-щу українська громада в Нью Брансвику численно просвела її на вічний спочинок. Вічна їй Па-м'ять!
Софія Котис, гол.

65 Відділові СУА та рідні По-кійної висловлює своє співчуття

Екзекутива СУА

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Галини Волянської складають 5 дол. на пресовий фонд журналу Н. Ж. і 5 дол. на залишенні

О. і Л. Кокодинські, Ютика

У ювілейному змагу

Щораз більше Відділів і читачок включається в ювілейний змаг Нашого Життя, щоб приєднати нову передплатницю. Радіємо цим виявом признання й уваги!

Нагороду за приєднання передплатниць одержали: п-ні Ірина Левицька (24 Відділ з Елизабету), пп. Марія Душник і Теодора Піфко (72 Відд. із Нью Йорку) та п-ні Людмила Волянська з Тилсу. Ще не подали способу, як думають їх ви-користати.

Приєднали нових читачок в останньому часі:

Святослава Барусевич, Кантон	1	Ольга Муссаковська, Ірвінгтон	1
П. Багрій, Торонто	1	Ляриса Музичка, Кантон	1
Анна Чорній, Балтимор	1	Анна Настюк, Юніон (28 Відд.)	1
Марія Дзекан, Нью Гейвен	1	Анна Опарик, Озон Парк (35 Відд.)	2
Теодор Григорчак, Міннеаполіс	1	Катерина Пелешок, Нью Йорк (1 В.)	1
Стефанія Карапінка, Ньюарк (28 В.)	1	Юлія Стасишин, Брадфорд	1
Лідія Колодчин, Воррен (76 Відд.)	2	О. Скорецька, Нью Йорк	1
Апольонія Книш, Нью Йорк	1	Катря Шуліга, Ошава	1
Дора Колтунок, Денвер (75 Відд.)	3	Людмила Волянська, Тилс	3
Наталія Лопатинська, Фила. (10 В.)	1	Марія Вандзура	4
Ірина Левицька, Елизабет (24 Відд.)	1	Олександра Волошин, Клівленд	3
Зоя Луцейко, Ютика	1	Наталія Зафігурна, Монреаль	1
Ольга Ліщинська, Орендж	1	Магдалина Жеребецька, Сакатун	1

Хто черговий?

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ПІСНАДЦЯТИЙ РІК ВИДАННЯ

ЧИСЛО П'ЯТЕ

ДВАДЦЯТИЛІТТЯ КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ

У цьому році завершується 20-ліття цього об'єднання українсько-канадського жіноцтва. Це ж бо в 1944 р. зорганізовано Домініальну Управу Комітету Українок Канади з осідком у Вінніпегу.

Це об'єднання — єдине у своєму роді. В Комітеті Українок Канади гуртуються представниці чотирьох жіночих організацій Канади, а саме: Організації Українок Канади ім. О. Басараб, Ліги Католицьких Жінок Канади, Об'єднання Жінок ЛВУ і Союзу Українок Канади. Їх напрямні достосовані до завдань Комітету Українців Канади, цього найвищого громадсько-політичного представництва канадських українців. Але їх завдання лежать у сфері зацікавленень зорганізованого жіноцтва. І в тому напрямку розгортається їх праця.

Впродовж 20 літ Комітет Українок Канади виконав багато починів, що їх не все можна було поодиноким організаціям провести в житті. Це були — зустрічі й віча видатних громадських діячок, що відвідували Канаду, відзначення роковин Н. Кобринської, Лесі Українки, О. Кобилянської та 75-ліття жіночого руху. Комітет Українок Канади сповняє також репрезентативні функції, вітаючи видатні особистості, як дружину прем'єра Діфенбейкера чи інших. Плекає також зв'язки, репрезентуючи українське жіноцтво перед урядовими чинниками й канадськими жіночими організаціями. В останньому часі дав почин до англомовного видання творів Лесі Українки, притягнувши до цієї праці поетку-перекладача Віру Річ.

Комітет Українок Канади становить тепер поважний чинник у

Ген. Федерація Жіночих Клубів

Про що могутню жіночу організацію вже не раз писалося в Нашому Житті. Ще й тепер, коли провід США ладиться до участі в річній Конвенції ГФЖК, що завжди в червні відбувається. З'їзд американського жіноцтва в Атлантик Ситі буде поважною подією.

Ця велика жіноча організація побудована тріступенним способом на цілому американському континенті. Осідок її є в Вашингтоні, де знаходяться її дім. Жіночі клуби в поодиноких стеях гуртуються в одну місцеву федерацію, а та знов вибирає стеитову управу. З-поміж стеитових управ вибирають кандидаток до централі.

Коли глянути на програму Ген. Федерації Жіночих Клубів, дістаєте повну картину жіночих заінтересувань. Це таке широке поле, що його майже не можна охопити в рамках однієї організації. Бо й справді поруч відділу міжнародних громадських справ та законодавства має відділ освіти й мистецтва, домашнього господарства і збереження природних скарбів. Окремий відділ займається засобами розголосу (преса, кіно, телевізія), інший дбає про стипендійні фонди для студентства і наукових сил.

Ці відділи очолюють дотичні референтки, що випрацьовують відповідну програму і здійснюють її при допомозі кличів. Жіночі клуби на місцях вибирають собі зав-

житті зорганізованого жіноцтва тієї країни. Він є лучником різних напрямків і угрупувань і в тому його велика громадська вагність. Але й рівночасно координує їх працю, напроваджуючи на найзамітніші завдання того часу.

данья в міру своїх сил і спромог. І так ця на око надто широка програма знаходить застосування в сотнях жіночих гуртів, розкинутих по цілій країні.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) в останньому часі наблизилась до цієї установи. При Ген. Федерації Жін. Клубів існує від кількох літ Рада Міжнародних Клубів. Вона видає навіть окремий бюлетен для обслуги тих міжнародних клітин, що при ній згуртувались. Із нього довідуємось, що до цієї Ради належить Рада Балтійських Жінок в екзилі, Жіночий Клуб із Джамейки, Канадський Жіночий Клуб із Торонто, Чехословацька Рада Жінок в екзилі, Жіночий Клуб із Парижа, Німецький Жіночий Клуб із Мюнхену, Клуб Працюючих Жінок із Атен, Індуська Гільдія Жіночої Служби й багато інших. Вони звітують про свою працю й користають із щорічних з'їздів Ген. Федерації, щоб ближче пізнати її ідеї та програму.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) тепер розглядає можливості приступлення в члени. Співпраця з представництвами жіноцтва з різних країн на базі щоденної жіночої праці дуже корисна.

„Жіноцтво в дії“ можна назвати цей напрям, що просвічує Ген. Федерації Жін. Клубів. Бо тут накреслюють для жінок доброї волі конкретні завдання, що їх вони можуть виконати у своїй країні. Великі маси жіноцтва включились уже в цю щоденну дрібну роботу, що має далекосяглі цілі.

**ЧИ ВИ ВЖЕ ПРИВЕЛИ ЧЛЕНКУ
ДО ВАШОГО ВІДДІЛУ США?**

Д-р Стефанія Потоцька
Mrs. Stefanie Potocka received
a medal "Pro Ecclesia et Pontifice"

ПАПСЬКЕ ВІДЗНАЧЕННЯ

Живим відгомонам відбилось у пресі відзначення „За заслуги для Церкви і Папи“, що його недавно тому одержала українсько-канадійська діячка д-р Стефанія Потоцька в Йорктоні, Саск.

Д-р Стефанія Потоцька була в 1959 році головою Ліги Українських Католицьких Жінок та містоголовою СФУЖО в Канаді. З тієї нагоди вітали ми її на Світовому Жіночому Конгресі в Нью Йорку, де вона спільно з іншими репрезентувала українсько-канадійське жіноцтво.

Д-р Стефанія Потоцька широко відома в українських католицьких кругах Канади. Проживаючи в місцевості, де знаходиться Колегія ім. св. Йосипа, вона очолила збіркову кампанію на її розбудову, а також допомогла при влаштуванні дівочої Академії в Йорктоні. Справа українських католицьких шкіл їй лежить на серці й вона разом із своїм чоловіком д-ром Петром Потоцьким пожертвували велику суму на ту ціль. Тепер д-р Стефанія Потоцька є членом Ради Шкіл у Йорктоні та містоголовою Федерації Лікарок Канади.

Оце високе відзначення, що його має тільки 639 жінок у світі, вручив їй Владика Кир Андрей під час врочистої зустрічі дня 15. березня у Йорктоні. В цій церемонії взяли участь — посадник міста, директор лікарні й видатні українські громадяни.

Д-р Стефанія Потоцька є першою українкою, що одержала це високе

відзначення. Вітаємо її з таким надзвичайним успіхом та бажаємо сил до дальшої праці!

НОВА ФУНДАЦІЯ

Саме тепер, коли кризь нашу пресу пройшла вістка про те, що Маруся Бек, радна м. Дітройту, продовжила свою фундацію Літературного Конкурсу СФУЖО на дальших 5 літ — можемо сповістити про новий почин у тій діяльності. Йдеться про фундацію на літературні переклади.

Віддавна вже змагаємо до того, щоб англомовний світ пізнав нашу літературу. Нечисленні перекладні двори, а між ними „Дух Полум'я“ Лесі Українки, лиш неповно можуть поінформувати світ про її силу і рівень. Тому й не диво, що в душі української письменниці зродилася думка пособити тій справі.

Творцем фундації є — д-р Софія Парфанович. Одержавши нагороду в 2. Літ. Конкурсі СФУЖО вона не прийняла її, а призначила, додавши від себе таку ж суму — на фундацію. Щоб прислужитись у першу чергу жінкам-письменницям — фундація служитиме творам Літ. Конкурсів СФУЖО.

Опіку над цією фундацією перейняв Комітет Літературної Нагороди. Про дальший хід праці фундації, як добір перекладачів і творів будемо інформувати наших читачок.

ДО 5. ЛІТ. КОНКУРСУ СФУЖО

З кінцем травня закінчується реченець надсилення творів на цей Конкурс. Дотепер надіслані твори Мист. Жюрі вже перебало до прочитання. Пригадується учасницям Конкурсу, що це працюють над темою, щоб старались викінчити її на час. Надсилати рукопис у трьох примірниках на таку адресу:

WFUWO, 4936 N. 13th St.,
Philadelphia, Pa.

НА ФОНД КНИЖКИ ІМ. К. ГАРДЕЦЬКОЇ

На видання англомовної книжки про Україну, що має появитись заходами Фонду ім. К. Гардецької, пожертвував д-р Микола Ценко 50 дол. Щире Спасибі!

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

З сумом повідомляємо наші складові організації та все українське зорганізоване жіноцтво, що 28-го лютого 1964, згинула в літаковій катастрофі

МАРІ-ЕЛЕН ЛЯФОШЕ

член французької делегації до ОН, б. голова Міжнар. Жін. Ради.

Належала до спротиву, що діяв у часі окупації Франції, а по війні стала послом до французького парламенту. Як здібний політик (мала закінчені студії політичних наук) вона віддала своїй батьківщині та міжнародньому жіночому рухові неоцінені прислуги. Українська спільнота у вільному світі з вдячністю пам'ятатиме її заходи для звільнення Митрополита Кир Йосифа з большевицької неволі. Міжнародній Жіночій Раді та родині Покійної висловлює своє співчуття

У п р а в а СФУЖО

НА ОРГ. ФОНД СФУЖО

На організаційні цілі СФУЖО зложили в останьому часі:

Ліга Укр. Кат. Жінок, Відділ при церкві Божої Матері в Монтреалі	\$15.00
Ліга Укр. Кат. Жінок, Відділ при церкві св. Михаїла у Монтреалі зі свята 15-ліття СФУЖО	10.00
Об'єднання Жінок ЛВУ з нагоди посвячення прапора ОЖ, — на бенкеті з продажі світлин Марусі Бек	13.10
Коляда від членок-прихильниць у Монтреалі	20.00
Окр. Рада СУА в Ньюарку зі свята 15-ліття СФУЖО	50.00
Від. 1 СУА в Нью Йорку	25.00
Фін. Комісія СФУЖО в Торонто	40.00
Від. 65 СУА в Нью-Брансвіку	25.00
П-ні Марія Сенік, членка 1 Відділу СУА	25.00

Щиро дякуємо за підтримку і зрозуміння!

НА ВИДАВНИЧИЙ ФОНД СФУЖО

Окружна Рада СУА у Філадельфії дала ініціативу до видання доповідей Студійних Днів з нагоди 15-ліття СФУЖО і провела у себе збірку, що принесла 55 дол. Щира дяка за те!

- Ukrainian Woman -

To Strengthen the Arm of Liberty

Without freedom of thought and speech no nation can survive. On the eve of the 75th annual convention of the General Federation of Women's Clubs, to be held in Atlantic City in June, women will be mulling over, in session and individually, their responsibilities in our new world-wide community, growing smaller each day by the instantaneous earth-wide transmission of knowledge and swift travel.

Freedom of women, in this nation, began in 1634 with Ann Hutchinson, soon after her arrival in Boston. Her intelligent, analytical mind sought to extricate itself from the then religious turmoil ending in nightmarish witch-hunting. She started a club by inviting neighbor women to her home, twice a week, to discuss theological subjects. Though banished for this heresy and sedition, in her sorrow, she little dreamed that this seed of freedom of thought which she had planted, among women, would grow to its present world-wide status, where women may openly deal, to the best of their ability with issues of their times.

Although Boston claims a woman's club in 1709, and Philadelphia was among the first cities to foster women's clubs, the real movement of women, thinking and acting for themselves, in clubs, did not begin in earnest until the last quarter of the 19th century. The long impending storm of the Civil War stifled the endeavor. Yet, even from that holocaust emerged the American Red Cross and the YWCA, the latter born of the necessity to safeguard the interests of self-supporting young women.

In 1867 the red-hot indignation of literary women in New York City gave direction and volume to the movement. Though

a few of these women were members of the New York City Press Club, then giving a dinner to Charles Dickens, they were told they could not attend. Incensed, the women demanded their rights. Finally the men grudgingly agreed that "a few women might attend, illegally as gallery spectators." Oh, unwary, obdurate men! The flame they ignited flared high. The next year this same little group of women met and formed the club "Sorosis," in the home of Mrs. Charlotte Wilbur.

Concurrently, in Boston the New England Women's Club was organized, with Julia Ward Howe and Ralph Waldo Emerson as its founders. In the years since many men have recognized women's rights, especially in the matter of suffrage.

"In 1869 Wyoming passed a "female suffrage" law, and Louisa Ann Swain of Laramie was the first American woman ever to cast a vote. Twenty years later, when Congress threatened to block Wyoming's admission as a state because of its local suffrage law, the state's delegate wired home for guidance. He received this wire in reply: "We may stay out of the Union a hundred years, but we will come in with our women." All these things gave impetus to the gathering strength of the women's movement.

In 1873 Sorosis assembled a Congress of Women. Thousands of women, the world over, responded to their challenge, including all reigning queens. Union Square Theater in New York City housed their assembly, which formed The Ass'n for the Advancement of Women. This met annually until 1889. It was the beginning of The International Council of Women that

now includes 28 great organizations and whose member participation is in the millions.

In 1889, Sorosis, having gathered further strength and momentum, invited the known literary clubs in the country, 97 in all, to send delegates as its guests to a national meeting. Sixty-one clubs responded, and in this meeting The General Federation of Women's Clubs was born. The next year in New York City, the new organization's Constitution and By-laws were ratified. Mrs. Charlotte Emerson Brown of East Orange, N. J. was elected its first president. In 1901 it received its charter from the Congress of the United States, a far cry indeed from that day in 1867 when women were called "unwomanly" to want to attend a dinner honoring Dickens.

That little group of women with which Mrs. Jennie Croly, first president of Sorosis formed into the first national assembly, and was twitted for having founded anything so "unwomanly" has grown until now the powerful General Federation of Women's Clubs, with its 15,500 member clubs in the United States of America and 11,000,000 women. Its varied interests have steadily grown until today they are international in scope. The poll of the Federation, published in McCall's March issue might well be given all women's considered attention and response. It lists the needs they want a woman candidate for President of the USA to observe. Such a pool stimulates public thinking, a healthy sign in a free Republic. The poll includes, in part, the following:

1. Tax exemption on sale price of private home (under \$20,000 realized by seller 65 years or over).
2. Reduced taxes for indi-

Annual Report of UNWLA Branch 60 for 1963, Cleveland, Ohio

By Mrs. Michael J. Bochar, Publicity Chairman

For the first event in 1963 all members and their husbands or guests met for the Annual "Sviata Vechera" or "Holy Supper." At this affair each of the members brings a previously assigned Ukrainian Traditional Food usually consumed at the Christmas Holy Supper. This is set up buffet style and a portion of each dish is taken by everyone, a prayer is said and one large family eats together. Singing of carols and playing games follows. Installation of new officers takes place during this event which was held at the Parma Savings Bank Civic Room, Parma, Ohio.

Guests at the February Meeting were Mrs. Dubas and Mrs. Kashubinsky. They made announcements of coming events. Our club donated \$30 toward the expenses of Mrs. Lototsky's forthcoming visit.

Because of the resignation of the President, new officers were installed; Miss Zenovia Skoratko as President and Mrs. Walter Rutensky as Vice President.

Mrs. Helen F. D. Lototsky, President of Ukrainian National Women's League of America was our special Guest Speaker for March. In her address Mrs. Lototsky spoke on UNWLA program with Standing Committees, such as Organization, Press, Ed-

viduals. 3. **Uniform** marriage laws, divorce laws, birth control, traffic laws, auto license requirements in all states, minimum drinking and voting age. 4. **Spending** tax money on education, public welfare, prices, supports and foreign aid, unemployment and relief, medical care for aged out of Social Security payments, federal aid to education, college tuition as tax deduction, government assistance for teacher's salaries, increased trade as stimulus to world peace.

J. Wolcott Piper

ucation, Welfare, Culture, Enterprises, Economic, Public Relations, Arts and Museum, each contributing to growth of UNWLA in membership and participation in community, women's National and International Organizations. UNWLA Public Relations are very important and wide field where our members, born in U.S.A., can use their talents to the best advantage. She touched shortly on every phase of organizational activity and proudly showed a photo of the UNWLA new building of our National Headquarters in Philadelphia.

A great deal of discussion during the April Meeting centered around plans for the Annual Dance to be held in June. Mrs. Ambrose Mahall was appointed Chairman of the June Dance.

May 3, 4 members took part in the Ukrainian National Association Bowling Tournament and Banquet at Berea Bowling Center. Children of some of the members participated in Ukrainian Dances.

The regular May meeting was held at the lovely home of Mrs. Ben Lemischuk. Capt. E. R. Auerbach, Chief of Naval Finance Center and Mrs. Auerbach, a former Hattie Carnegie Model, were our guest speakers this evening. The Captain acquainted us with the purpose of the Finance Center and Mrs. Auerbach gave us a sketch of the routine life of a model. This evening was very well attended and tasty refreshments were served.

June Jump Dance held at Springvale Ballroom, North Olmsted, Ohio. Very little labor went into the preparation of this dance and a sizeable profit was realized. This was the first time such a dance was planned and it proved to be a successful venture.

The June Meeting was held at the home of Mrs. Walter Ship-

ka and a splash party which most of the girls participated in followed the business meeting. Refreshments were served.

All Nations Fair held at the Hotel Statler Hilton in Cleveland, Ohio, where most of the nationalities were represented by costumed persons with their displays. Our members took turns at the Ukrainian exhibit and enjoyed meeting the thousands of people who questioned and purchased items on sale.

In October we had a membership drive meeting. Lovely invitations were sent to 10 prospective members and also sent was a Ukrainian embroidered handkerchief. We had a very nice friendly meeting and the purpose of the Club were outlined.

November meeting was held at the home of Mrs. William Mural. Program for the evening was a Style Show presented by Milgrims, a leading Women's Apparel Shop. This was a very well attended meeting. Delicious refreshments were served.

Thanksgiving baskets were given to two (2) needy families. Each basket contained 80 food items.

A Christmas gift of money was given to three (3) deserving needy families; a girl with cerebral palsy, a widower with children and a girl with multiple sclerosis. Each of these received \$25.00.

Our members' Christmas Party was held at 13 Colony Restaurant on Brookpark Road, Cleveland. We had a gift exchange and enjoyed an evening of laughter and good food.

We have had a very active year and have accomplished a great deal in our organization. Our Branch is accomplishing what they set out to do when the group was organized. This report does not cover some of the little functions that each of the members fulfill in their daily life but only covers what we have done as a group.

Two good talkers . . . not worth one good listener.

Chinese Proverb

Portrait of Gloria

One day a newcomer, a middle-aged lady took the empty chair nearest my working table. Her blue eyes, a witness of former beauty, were shy and frightened. Her name was Gloria.

"Is this work difficult?" she asked, in a very poor English accent.

"Oh, no," I answered. "You need only good eye-glasses and a little bit of taste, that's all. No brains; no language; nothing."

In a very short time Gloria did her spotting as well as I did, with my one year of experience. It was springtime when people are crazy about pictures with a cherry blossom background. Graduation pictures in color are very popular too. We both were overworked. Some damage on face, hair or dress makes the customer angry. With the delicate touch of a little brush we corrected all the spots. During these several weeks we talked and talked and talked.

Gloria came from Argentina, where the way of life is different. Born in Ukraine, like me, she had traveled a lot and everything she talked about was very interesting. New books, old and new paintings (from Mona Lisa to Picasso) to the present theatre in Paris, where her brother-in-law is editor of an Ukrainian newspaper, all these interesting topics shortened our hours of work and made them easier.

One thing bothered me. Gloria did not pay any attention to her appearance. Her dresses, shoes and hair were out of fashion.

One day she asked me to visit her. I accepted the invitation and went to tea.

The small two-room apartment was dark and full of old furniture. There was no room for tea or dining room table at all. Books everywhere, large and small, new and old lay one on top of the other, — like the tower of Pisa — ready at any minute to fall on the floor.

Gloria was not confused. She apologized only that there was

no tea. The last bag she had "used in the morning." But — and her blue eyes became bright and shining "I have something else for you." She pointed to the wall. There big, soul-expressive portraits of unknown people were looking at me. A fresh aroma of yellow roses was around us; and some geometrical lines we call the modern painting, whispered to me: "Art is much more tasty than all the Lipton tea in the world."

"Who painted all these pictures?" I asked.

"I did," answered Gloria with her low voice. "Painting is my profession. I made a good living in Argentina, but here everything is different. Nobody needs a portrait."

The next day, at lunch time, Gloria came to me with a smile.

"Ivanna, come, I would like to show you something." She pointed at 5" x 7" color pictures on her table, a graduation picture of a handsome young college student. Five pictures were alike, but on the sixth one Gloria had painted a nice black moustache.

I was surprised how the moustache changed the man's face. It made a young boy look ten years older.

"Do you really want to send this moustache picture to a customer?"

"Of course," replied Gloria and wrote on the envelope: 8-5" x 7" — \$8.00.

"Poor Gloria! What have you done? The boss will fire you and me too because we both do the same job." I was almost desperate, but Gloria was smiling, joking and singing.

Two weeks passed. Then one morning a loud microphone voice called Gloria and me to the main office. This journey of two floors was torture for me. Three hundred dollars was needed crucially for my son's tuition. I was almost sure it was the bitter end of my job. Gloria was silent and a little confused.

The boss was smoking a big

cigar, and his fat face was behind the foggy curtain. The handsome young man with a very familiar face was sitting in the chair.

"Good morning," said the boss in a kind, mild voice. "This young gentleman has just ordered twelve more moustache pictures, but they must be done immediately because he's leaving town. Can both of you ladies do it as soon as possible for me?"

We hopped from the office like two birds and in half an hour the job was ready. It was the first day that Gloria started her painting in America.

More and more college students desired moustache pictures for fun. Big color enlargements of black and white, even portraits from old pictures. Her pay grew rapidly.

One day Gloria came to me with very unexpected news:

"I shall return to Argentina," she said softly.

"What happened, what happened?" I cried.

"I left over there a real black moustache," smiled Gloria. "I have decided to return to it."

I. S. A.

Do you attend the meetings
And mingle with the flock,
Or do you stay at home
And criticize and knock?

UNWLA BRANCH CALENDAR

UNWLA Branch 58 sent us a Calendar of their scheduled events for the next four months:

March 7 — Dinner-meeting at the Copper Door in Dearborn.

April 10 — Magic Show, given in association with the Society of Detroit Magicians.

May 2 or 9 — Annual Mother-Daughter Luncheon.

June — Outing (if weather permits) in Flint, at the cottage of Mrs. Catherine Nazark, President.

Philadelphia Council of the UNWL Presents Program

The monthly meeting of the Philadelphia Federation of Women's Clubs & Allied Organizations Inc., which is comprised of officers and representatives, representing 105 Women's Organizations in the Philadelphia area, was held March 5, 1964 in the Panel Room of the Club Women's Center at the Gimbel Brothers' Store.

The program consisted of reports presented by the members of the Board, a guest speaker in the person of Attorney Austin M. Lee, a member of the Pennsylvania State legislature and an interesting program with a Ukrainian theme commemorating the 150th anniversary of the birth of Taras Shevchenko.

Prior to the introduction of the Ukrainian performers, Mrs. Stephanie Wochok, who is Citizenship Chairman on the Board, gave a brief outline and development of the Ukrainian National Women's League, underscoring its activities.

Miss Zirka Kolinko, a student, majoring in English at Temple University, spoke on the biography of the great Bard of Ukraine, Taras Shevchenko and informed the group of the adoption of the resolution for the erection of a Shevchenko monument in the Nation's Capital, which will be unveiled June 27, 1964.

Mrs. Veronica Cehelsky, concert soloist, who has appeared on television and radio programs and who presently teaches at St. Basil's School in Philadelphia, rendered two musical selections by Lysenko to the words of Shevchenko's poems.

Before Mrs. Cehelsky sang, Mrs. Wochok narrated the text of the songs — thus making it more interesting to our American listeners.

Then, the young musically talented pianist and student, Miss Zdana Krawciw, who attends Chestnut Hill College on a schol-

arship, played two compositions by Lysenko. Previously, she had accompanied Mrs. Cehelsky.

Mrs. Wochok thanked the President of the Federation, Mrs. James M. Watt for permitting us to be part of the program.

The program presented, although perhaps brief, proved very interesting to the members of the Federation, many of whom were unfamiliar with the works of our great poet Shevchenko and never before had an occasion to hear our Ukrainian music, expressed their desire to gain more knowledge about Ukraine and its culture.

It was through the efforts of Mrs. Veronica Cehelsky, who is also Chairman of the Philadelphia Council of the Ukrainian National Women's League and Mrs. Nina Luznycky, Chairman of Cultural, Educational and Entertainment activities of the League and Council that arrangements were made to present this informative Ukrainian program at the Federation meeting.

OUR HOME

The UNWLA building at 4936 N. 13th St. in Philadelphia, Pa., has become a renowned center for Ukrainian women, in the U.S.A. Its outdoors setting, its nice reception room, its office are already popular among our members. Every visitor voices admiration for the well administered Headquarters building.

This was not an easy achievement. Our first Home at 909 N. Franklin St., in Philadelphia was our first step in this direction. Purchased in 1953 the apartment house was remodeled into an office. To acquire necessary funds a mortgage loan was taken and a campaign to acquire \$100 shares was started. UNWLA Chapters signed for shares of \$3,700. Some of them were recalled but most Chapters turned them into foun-

ders fund. Our XII Convention in 1959, in New York City, the mortgage of the first house was burned.

Although our Home was now paid for, alas it had to be torn down because of the city's remodeling plan. Another building must substitute. So a removable memorial plate was made quoting all Chapters and persons who contributed to our old bldg. It is now placed in new Home. At the dedication of the new Home in 1962, the plate was the center of attention.

The purchasing of the new Home required a new mortgage. Therefore a new share-signing campaign was launched, which brought a nice result. Chapters 25, 26, 28, 33, 36, 42, 52, 59, 63, 64, 65, 66, 67, 72 acquired already each a \$100 share; and Chapters 43 and 48 signed even \$200 each. This helped the Board to pay a remarkable part of the mortgage loan. With the help of more Chapters our Home can soon liquidate the loan and be better able to serve the purpose of the Headquarters. L. B.

ARTS AND CRAFTS EXHIBIT

Ukrainian arts and crafts were on exhibit for over two weeks during the latter part of March and first week of April in the lobby of the American Chemical Society building, 16th and M Streets, N. W., Washington, D. C. Exhibited were Ukrainian Easter eggs, Ukrainian embroidery, ceramics and in-laid wood articles.

This exhibit was made possible through the efforts of Mrs. Walter Procinsky, cultural director of the Washington Branch of the League of Ukrainian Women. Mrs. Procinsky is employed by the American Chemical Society.

OUR LIFE

Edited by Editorial Board
Published by the Ukrainian
National Women's League
of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.

На сторожі здоров'я

Д-р Михайло Логаза

Засоби проти старіння

У попередньому числі я подав декілька думок про старіння та його прояви. Цьому процесові не можна запобігти. Але сповільнити його можна, коли стосувати ряд засобів та перестерігати певних правил.

В короткій статті немає змоги докладніше обговорити ці головні напрямні. З konieczности подаємо тільки декілька найважливіших зав'язг.

Відомо, що люди, які переходили багато хворіб, операцій і пошкоджень у нещасливих випадках, скоріше старіються і не доживають пізнішого віку. З того розумний висновок, що слід передусім користати вповні зі запобіжних заходів модерної медицини, а зокрема щиплень проти пошесних хворіб, та з систематичного, бодай щорічного лікарського обсліду на те, щоб хвороби лікувати вчасно, бо від цього залежить успіх лікування. Навіть така хвороба, як рак, є тепер до вилікування, якщо лікування почати у відповідному часі.

Здавалося б, що про харчування у цій країні достатку не треба й згадувати. Правдою є, що майже ніхто тут не голодує, але теж правдою є, що багато людей не мають уявлення, як повинно виглядати повновартісне харчування. Повноцінне харчування мусить складатися із трьох підставних складників, а саме: білковин, товщів і вуглеводнів та зокрема з вітамінів, про які часто забувається. Для умових робітників вистачить 100-120 грамів білковин, 90-100 гр. товщів і 400-500 гр. вуглеводнів. Для фізично працюючих цю кількість треба побільшити на 25-50-100%, залежно від якості праці. На питання скільки треба їсти, філософичну відповідь дав уже старинний Сократ: „Живемо не на те, щоб їсти, а їмо на

те, щоб жити!“ Переїдання є особливо шкідливе у старшому віці. Надмірна вага тіла приспішує старіння та скорочує життя. Жінки часто дбають про контролю ваги, але не так зі зрозуміння конечности її для здоров'я і довшого віку, але для осягнення „ідеалу“ жіночої краси. Це теж добре і похвальне, але при тому часто забувається про конечность повновартісної відживи та про найважливішу вимогу для контролі ваги, а саме: імпорт і експорт — себто про кількість спожитих калорій та витрату енергії. Якщо цією правдою нехтувати, не допоможуть ніякі модерні ліки на втрату ваги. А при цьому треба підкреслити, що ці медикаменти здебільша є шкідливі для організму, якщо їх дії не перевіряє лікар.

Праця — відповідна, систематична й унормована — навіть до пізної старости, а то й до смерти — здоровій людині не то, що не шкодить, але помагає їй відсунути передчасну старість, але під умовою, що людина любить свою працю і виконує її з охотою. І саме тому важним є добір професії, а далі — правильна організація праці, гігієна праці та час праці. Поспіх у праці є шкідливий не тільки для самого висліду праці, але теж для здоров'я. Як показує теперішня економічна ситуація СССР — „стахановщина“ не дала розв'язки проблем комуністичної господарки.

Відпочинок відіграє першорядну роллю для збереження здоров'я й уникнення передчасної старости. Він потрібний кожного дня, тижня, місяця і року. Відпочинок одначе не повинен означати повного безділля. Власне сама зміна сталого зайняття повинна б бути вистачаючим відпочинком. На нічний спочинок треба знайти бодай 7 годин часу. Навіть короткий

відпочинок принесе користь, коли його використати мудро. Для умових робітників одна година не тяжкої фізичної праці кожного дня є дуже корисна. Короткий прохід перед сном забезпечує міцний сон, не раз краще, як насонні пілюлі. Розваги, сміх, радість і безжурність у часі святочних днів забезпечують духову рівновагу в організмі. Подорожування і туристика, перебування у природі в часі довшої відпустки від праці теж дають добрий відпочинок і багато користи.

Про вагу особистої гігієни та гігієни житла не приходиться говорити. Вони є невідкличними вимогами для охорони здоров'я, а тим самим і довголіття.

Про шкідливість надмірного ужитку алкогольних напиктів і курення тютюну читається сьогодні у всіх газетах і журналах, а проте багато людей і п'ють і курять, та в цей спосіб свідомо скорочують своє життя. Про них можна тільки за старою пословицею сказати: тим, що хочуть, не стається жадна кривда.

Дуже актуальною у цій країні є духовна гігієна. Знаємо, що тут психічні розлади є частіші, як це бувало у нашій Батьківщині. Тут є більше шпитальних ліжок для умово хворих, ніж для хворих на всі інші хвороби разом, а є їх около п'ять і пів мільйона. Причин на це є багато, але більшість із них відноситься до тутешнього способу життя. Постійний неспокій, погоня за матеріальним успіхом, брак часу на відпочинок і розваги та швидке темпо життя, безумовно причинається до частіших розладів психічної рівноваги.

Хто скорше їде, скорше доїде до цілі, але тією ціллю є вкінці передчасна старість і передчасна смерть — з коротшими або довшими зупинками на тій скорій дорозі життя — в психіатричних або інших шпиталях. В Європі говорилось, що хто їде поволі, теж доїжджає до цілі, а тоді та остаточна ціль — старість, відсувається часово далі.

Тут ще раз мушу пригадати напис на стіні Гол. Квартири генерала МекАртура на Філіппінах. Його слова як не можна краще кон-

Користаймо з досвіду

Анна Сивуляк

Гостина для матері

День Матері — це день радості. Всі вітають, обдаровують, поклоняються матері. Але чи подумає хтось вшанувати її гарно приладженням обідом, що об'єднав би всю родину за столом? Це буде найкраща форма святкування її дня. Тому подаю нижче стравопис такої гостини, що не завдає великої роботи й коштів.

Стравоспис:

Овочева салатка

Вепрова печеня з начинкою

Зелена салатка з огірковою підливою

М'ята картопля

Лакоминка з яблуками

Чай або кавка

Вепрова печення з начинкою

(на 6 осіб)

Потрібно:

2 ф полядвіци з реберцями

½ ф меленої яловичини (волового м'яса)

1 цибуля

½ горнятка тертих сухариків

½ горнятка молока

соли й перцю до смаку

Взяти вепровину (повинно бути 6—7 ребер) і надрізати гострим ножом попри ребра так, щоб постала там заглибина. Натерти сіллю, перцем, а можна й

фронтують поняття молодості і старості.

„Ви такі молоді, як ваша віра; такі старі, як ваші сумніви. Стільки молодості у вас, скільки самодовір'я; стільки старості, скільки страху. Стільки молодості, скільки надії; стільки старості, скільки розчарувань.

Як довго ваше серце сприймає голос краси, радості, відваги, величі та сили від Землі, Людини, і Вічного, — так довго ви молоді...

А коли всі нитки порвались і коли найінтимніша частина вашого серця покрилась снігом песимізму і льодом цинізму, — тоді ви дійсно постарілись...“

часником, як хто любить з усіх боків. Мелену яловичину вимішати з тертими сухариками і тертою цибулею (около 1 ложка) та вляти туди пів горнятка молока. Додати ложку соли і пів ложечки перцю та добре вимісити. Тією масою начинити свинину й добре обвинити станіолем. Товщу не треба додавати. Взяти ринку до печення, налляти пів горнятка води і коли хто любить, трохи коріння. Можна також вкинути трохи січеної цибулі й салери, це додасть смаку підливі. Поставити до печі на 350°. Поглянути чи не висохла рідина, а тоді долляти трохи води. Повинно пектись около 2 год. або 2½ год. По одній годині можна вкинути до ринки кілька обібраних картопель. Дуже смачні, коли разом спечуться. М'ясо готове тоді, коли кості відстають.

Зелена салатка

Потрібно:

1 головка кучерявої салати

1 головка італійської салати

1 паприка

кілька червоних редьковок

1 огірок

1 цибуля

3 ложечки квасної сметани

1 ложка майонезу

1 ложка оцту

1 ложка цукру

1 горнятко сира

1 ложечка соли

½ ложечки перцю

Пошаткувати обидві головки ножом (не надто дрібно). Покроїти зелену паприку на вузенькі смужки, а редьківцю на тоненькі скибки. Городину вимішати в салатниці. Окремо вимішати сметану, майонез, сир із додатком оцту, цукру, соли й перцю. Огірок втерти на дрібній терці, так само цибулю (пів горнятка). Можна це розбити навіть в електричному мішалі. З того зробитьс'я огіркова підлива, якою можна полляти городинну салатку. Подавати зараз.

Лакоминка з яблуками

Потрібно:

3 яєць

1½ горнятка цукру

2 горнятка борошна (муки)

1 горнятко молока

1 ложечка соли

1 ложечка ванілії

1 ложечка мигдалю (запаху)

4 унції масла

2 ложечки порошку до печення

Розбити масло з цукром на пухку масу. Додати до того жовтки по одному і добре вбити. Борошно пересіяти двічі з порошком через сито, щоб було пухке. До горнятка вляти молоко і запахи. Тоді висипати до жовтків трохи борошна і молока на переміну. Коли вже все вимішане, тоді вбити білка на шум і легко вимішати з масою.

Взяти два листи (бляшки) 6 на 8 інчів, вимастити добре, висипати борошном (відсипати зайве) і пекти в вигрітій печі 30-35 хвилин. Найкраще перевірити при помочі зубочистки: коли впушена в печиво вийде суха, то воно готове, а коли мокра, то ще повинно трохи пектись.

Коли готове, вийняти з бляшки й обернути, щоб прохолло.

Начинка:

3 яблука

1 ложечка цитринового соку

1 ложечка цинамону

1 ложечка масла

Яблука обібрати і пошаткувати. Вимішати з цинамоном, маслом і цитриновим соком. Поставити рівночасно з лакоминкою до печі у глибокій посудині. Вийняти разом із коржем і переложити ще тепле. Може вистигати разом із коржем.

Подається також із битою сметаною.

На бажання нашої читачки подаємо припис на пісну булку.

Пісна булка

Потрібно:

5 горняток борошна (муки)

1 кубик дріжджів

½ кварта теплої води (2 горнятка)

½ горнятка оливи

1 ложка цукру

пів ложки соли

Розпустити дріжджі у теплій воді. Вляти туди оливу, борошно (муку), сіль і цукор і дуже добре

Український народний стрій

На Бойківщині

Головний покрив. Бойківська дівчина заплітається в одну або дві коси. Щоб продовжити волосся, вона персплітає його кольоровою волічкою „за-

Зав'язь молодичи
Headgear in the Boyko region
in West Ukraine

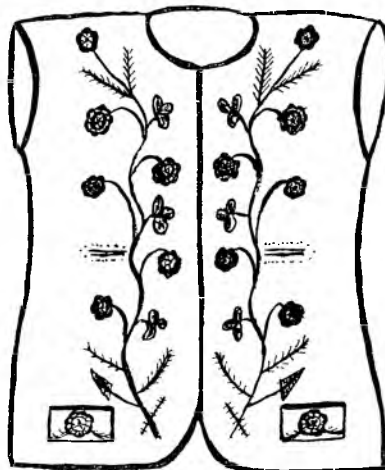
плітками“. До церкви або у місто дівчина зав'язує голову шалюною хусткою. У жінки прикриття голови куди складніше. Під час весілля їй прикривають голову „чіпцем“ і вона вже ніколи не вийде простоволосою між людей. „Чіпець“ складається з лубевого обручика („кичка“), що обвинується в лубяне полотно і властивого чіпця, себто маленької шапочки, що має денце з сітки, а боки з полотна або сукна. Оцю шапочку жінка натягає поверх кички і стягає чіпець шнурком, щоб прилягав тісно до голови. Поверх чіпця вона пов'язує одну або й дві хустки.

вмісити. Мішення буде тривати около 20 хвилин аж тісто почне відставати від руки. Поставити в мисці на 2 години, нехай підросте. Коли вже підростло, тоді виробити на стільниці і покласти до вимашеної форми. Поставити до вигрітої печі на 350°. Пекти около пів години.

Примітка: Коли булка є плетена, тоді тісто треба поділити на три частини. Під час плетіння добре є помастити руки оливою, щоб ті частини добре заплелися і не злялись до купи. Сплетену булку також слід помастити оливою.

Завдяки цій підкладці зав'язка бойкині має свою особливість. Через кичку й чіпець голова виглядає повніше і зав'язь багатший. Але підкладку носять і в інших частинах України. А на Бойківщині ще й хустку пов'язують особливо. Зав'язка починається низько над очима, переходить повніше вух та закінчується вузлом над потилицею. Через те в жінок видно більше зачіски, як в інших околицях. На Болехівщині в жінок навіть збоку звисають коси, що завернені за вузол хустки.

Намісто бойкині складається з кількох „ланок“ важких намистин, тісно

Безрукавка
Woman's jacket in Boyko region
is richly adorned

при шії. Поміж них нанизували металеві прикраси — спіжєві „гудзи“ або „хрещики“, що їх у кількох селах виливали. У новішому часі їх уже не виробляли. Справжні корали заступили купні „пацьорки“, що їх носили кілька разків тісно при шії.

Виплітали також гердани із різнокольорових намистин і пов'язували на шії повище намиста.

Безрукавка. В гірських околицях носили безрукавку хутряну. А на Болехівщині була поширена безрукавка з сукна, що її звали „лейбиком“, або „брушляком“. Вона сягала до бедер, була рівного крою і з-перед застрібувалась на гаплики. Жіноча безру-

кавка була з білого домашнього сукна, нерозмала лямівку з зеленого сукна. Поли безрукавки були прикрашені гаптованим везерунком. Це була одна або більше гілок із квітами. Гаптування виконували кушнірі, бо воно було таке саме як на кожухах.

Пояс. Бойкиня вперізується крайкою, щоб притримати спідницю й попередницю. Це вузька тканина смужка однокольорова або в вузькі пасочки.

Взуття. Первісним взуттям бойків — це „ходаки“, себто постіли з одного кусня гарбованої шкіри. Щоб охоронити ногу від зимна та прив'язати до неї ходак, бойкиня обвивала ногу смугами полотна „підвійками“, а зверху одягала полотняні панчохи. Через те нога вирівнювалась в один стовпець. Тоді обувши ходаки, вже могла легко прив'язати їх „волоками“, себто довгими вовняними шнурками до ноги. В такий спосіб ще донедавна ззувались бойкині в горах. На Болехівщині колись теж був поширений цей спосіб, але в новішому часі жінки носили тут черевки й чоботи.

Висновки. На цьому закінчуємо опис бойківського строю. Він не такий по-

Бойківське взуття — „ходаки“
Boyko mocassins, called „khodaky“

пулярний серед нашої молоді, як полтавський чи гуцульський, а навіть лемківський. А проте він приманчивий та має особливий чар. Його шляхетна простота не кидається відразу в вічі, але старовинні його риси роблять його тим ціннішим.

Порадник народнього строю

Ще про дитячі народні
строї

Коли я прочитала звернення читачки з Тексасу, мені пригадалась наша парохія. Хоч вона не так далеко, бо в серці Пеннсилвенії, проте тут є подібна ситуація. Наші парохіяни — це друге й третє покоління, що горнеться до свого й робить добру роботу для нашої страви. Наш о. парох заплянував 30 дитячих народніх строїв, але матері не знають, як їх пошити, а головне — не вміють вишивати. Тому я подумала собі, що треба би спільно закупити матеріал і дати скроїти, а вже потім кожна мати це вдома пошито. У Нашому Житті я знайшла опис дитячого строю. Але хто міг би скроїти для нас сорочку та дати вказівки, як їх прикрасити?

Пані Ольга Пеленська пише в березневому числі, що сорочка дівчинки повинна бути ручно вишивана. Це правда. Так собі думаю, чи не могли б наші Відділи США, що ближче положені від нас, зладити таку вишивку для 30 дитячих сорочечок? Адже дитяча вишивка не є велика. Сама я теж взяла б на себе, але я матиму подостатком роботи з кроєнням і припинюванням інших частин. Сподіюсь, що допомогли б мені також товаришки з мого куреня. Я хотіла б, щоб строї були правильні та залишились дітям, як взірці. **Оксана Кравченко**

Пошиття правильних дитячих строїв хвилює багатьох матерей, а між ними й Вас. Дуже гарно, що хочете допомогти цій далекій українській громаді. Коли Ви взяли на себе zorganizувати пошиття строїв, то можемо Вам допомогти і в кроєнні. Подайте, якого віку більшість дівчаток, щоб до них цей зразок достосувати.

Ваша думка відносно пожертви у вишитті теж цікава. Спробуємо запропонувати це Відділам США. Тільки така збірна акція завжди мусить потривати довший час. А коли Вам спільно зладити ці строї, то радимо застосувати ткани борту, що дуже вірно нагадує нашу вишивку. — **Ред.**

Щомісячні ширші сходини Відділу — це найкраща нагода для членок зрозуміти і вжитися в його атмосферу.

Городничий порадник

КЛОПІТ ІЗ ПАЛЬМАМИ

Маю дві великі пальми, одна дактилева, а друга Кентія. Останній час вони щось хворіють. Кінці листків чомусь пожовкли, а минулого літа на двох нижніх листках появились руді подовгуваті смуги. Ці гілки швидко пожовкли і я мусіла їх зрізати. Після цього інші листки ніби видужали, а тепер кінчики на листках знов почали жовкнути і це мене дуже турбує.

Тепер я підливаю ці пальми лиш двічі на тиждень, а раз на місяць даю звичайні таблетки для кімнатних рослин. **Читачка з Філадельфії**

Жовкнення спідніх листків у пальми — це природне явище, наступає зміна листя. Однак жовкнення всіх листків — це явище ненормальне. Його причиною може бути те, що пальма надто або замало підливана. Також треба приглянутись корінню. Коли на коріннях пальми є гудзи, це є грізні шкідники — корінні гематоци. Тоді треба весною пальму пересадити у стерилізовану землю, у вповні дезінфікований вазон, усуваючи все хворе й пошкоджене коріння. Саме коріння треба виполокати у літній воді. Посадивши, один місяць не угноювати. Потім улітку підливати настійкою з коровячого гною. Від листопада до березня не давати угноєння зовсім.

Але кінчики пальм можуть жовкнути через надто сухе повітря в кімнаті. Пальми слід часто оприскувати літньою водою, в влітку виставити їх у город.

Півонії

Маю в квітнику півонії, що не цвітуть. Прошу порадити мені, що робити? **Читачка з Торонто**

Півонії, що посаджені за глибоко, не цвітуть. Слід відгорнути навколо них землю, щоб коріння шийка була рівно з поверхнею. Довкола півоній треба землю влітку плитко пересапувати і дбати про те, щоб вона була вільна від бур'янів. Півонії найкраще цвітуть, ростучи на одному місці раз і впродовж 20 літ. Посаджені першого року не цвітуть. Восени потребують угноєння, найкраще компостом.

Роман Коцик

Як водиться?

Знов про місце в авті

Прочитавши Вашу пораду я звертаюсь до Вас із проханням вяснити справу місця в авті. Ми з дружиною не є однозгідні в тому. Запросили ми до авта кума з дружиною. Хто тоді повинен сидіти біля водія? Мені здається (і це годиться з тим, що пишете) що місце біля водія є почесне, отже там повинна сісти кума. А дружина говорить, що це її місце й вона не повинна його уступати.

Також виринає питання, хто повинен сидіти з-переду біля мене, коли ідемо цілою родиною — дружина чи моя мати? **Іван Ж.**

Ми вже згадували про те, що біля водія сідає людина, що в даний мент є найбільш шанованим гостем чи найбільш поважаним членом родини. Отже Ви слушно запросили на те місце Вашу гостю чи Вашу матір. Хіба, що Ваша кума є значно молодша від Вашої дружини, тоді вона повинна сама відмовитись від такого вшанування. Але коли немає великої різниці віку, або вона не відмовилась, тоді Ви поступили правильно. **Тітка Христина**

МЕШКАНЕВИЙ ПОРАДНИК

Вишивані завіски

Найбільше цікавить мене в нашому журналі сторінка вишивки. Заходжуся тепер коло зладження завісок в українському стилі. Тому я оглянула докладно обидва проекти завісок у січневому і травневому числах із 1963 р. Обидва мені подобаються, але в них є дещо незрозумілого. В описі першого є сказано, що вони виконані з прозорого бавовняного матеріалу. Як цей матеріал називається англ. мовою та якої він ширини? Також застановляюсь, як викинути ці завіски вгорі. Що краще застосувати, чи складки, чи їх зачіплюється на гачки, чи поперечні рурки, що їх пересилюється через рурку? **Я. Букачевська**

В описі проекту в січневому числі є зазначено, що завіска виконана з сіткової тканини. Цей матеріал зветься по-англ. "screen" і є звичайної або й подвійної ширини, залежно від того, чи хочемо використати його на сториці чи на бічниці.

Щодо викинення вгорі, то радимо застосувати поперечні рурки. Для викинення складками підходить міцніший матеріал, а не сітка. — **Ред.**

UCCA WASHINGTON NEWS

The informative brochure **The 46th Anniversary of Ukraine's Independence** has been published by the U. S. Government Printing Office and is ready for distribution. The sub-caption reads: "H. Res. 14 and 39 Other Resolutions Underscore Need of Special Committee on Captive Nations." Three thousand copies are available for use in Washington and in the States and districts of our organizations.

Senator J. W. Fulbright, chairman of the Senate Foreign Relations Committee has been apprised by the UCCA president of our opposition to the proposed executive agreement between the United States and the USSR for the establishment of consulates in USSR and here. In a communication to the committee chairman, Dr. Dobriansky alluded to reasons for this opposition and stated "Most important is the reason that consulates set up in the non-Russian republics in the USSR would constitute both a contradiction of our many official statements underlining the self-determination right of the captive non-Russian nations and a virtual confirmation of the imperio-colonial character of the Soviet Union." He called for a public hearing which "would aid immensely in the prudent determination of this important subject." All other members of the committee have been informed of this.

UNWLA Highlights

According to the decision of our Board, expressed through a majority vote, the site of our XIV Convention will be in **New York City**, the very city where UNWLA was founded. The date set for the Convention is Thanksgiving Day 1965.

* * *

In 1965 The Ukrainian National Women's League of America will have reached its **40th anniversary**. Therefore this will be an anniversary Convention. It will be a real review of our forces: the founders, the actual leaders and the beginners.

* * *

The **Convention Book** will reveal our endeavors in the last 25 years. Beside the Headquarters' aims and achievement, all Chapters are asked to give a brief history of their work, on its pages.

78 UNWLA Branch in Washington, D. C., organized on exhibit of Ukrainian folk art in the hall of American Chemical Society. Mrs. W. Prccinsky on the picture

A SINGER OF RANGE

Halina Andreadis, a Ukrainian contralto, recently arrived from Argentina, made her American debut, with a recital, in the famous Carnegie Hall, New York City, December 21, 1963. Later she sang before the Ukrainian public in Philadelphia and Chicago.

The New York Times of December 23, 1963 said that "Miss Andreadis had a voice with the rich intensity one associates with Slavic singers. It was long in range, the lower register blending evenly into the upper reaches of the scale."

As Mrs. Andreadis is planning

to settle in the U. S. A. we shall acquire a singer of range and quality for our performances.

THE BRIMMED HAT

The pace-setter this season is the brimmed hat. Uncluttered, beautifully framing the face and with classic shape this bonnet is unlike the usual overturned flower pots. Brims — in all sizes, all directions (even square) all colors and every conceivable fabric, add a special chic touch to your spring ensembles. Flowers and other frills become accents on this shapely hats, not the main attraction.

Brimms are youthfully swept high away from the face or turned to one or both sides and most dramatic of all — rolled off the neck in the back and down in the front mysteriously hiding the eyes. These bretons are often trimmed with bows, flowers, braids or band without obstructing the shape of the crown. I'm sure these hats, made of crisp straws, stiff linen, handsome panama or gay polka dots will be your favorites. If these new spring and summer adornments do not appeal to you there are always the turbans, berets, pill boxes, flowered domes, also still in vogue, to make your selections.

O. L. S.

Ніна Наркевич

Чия мама краща?

Це було весною, коли так гарно світило сонечко, голубіло небо, а на луці, коло лісочку велика сосна простягала до сонячного проміння свої пахучі, лапасті гілки та серед пахучої шовковистої травички розцвітали яскраві чудові квіти.

Ось і зібрались туди всі лісові та польові звірятка. Тут була весела цокотуха білочка, що перестрибувала з однієї гілки на другу. В темній зелені гілок то сям, то там, з'являвся її пухнастий хвостик. В густій травичці бавилися зайченятка. Тільки їх веселі очка та гострі довгі вушка визирали звідти. Недалеко від них паслося біленьке пухнасте ягнятко, а з нірки повибігали грітися на сонечку маленькі польові мишки. Всі тішились весною. Всі вітали веселий ясний день. З близького до луки двору прибіг бавитися маленький рябенький песик. Якби ви розуміли мову звіраток, то б почули, про що вони говорили сьогодні.

— Гав-гав-гав! Гей, мої любенькі, чи ви не чули новину? Сьогодні всі люди святкують День Мама. Як то гарно виглядає! Моя маленька господиня Маруся вже приготувала дарунки для мами: гарні квіти та цукорки. А, смачні! Вона мене почастувала цими цукорками.

— Бе-бе-е! Всі люблять свою маму — обізвалось ягнятко. — Але я думаю, такої любові мами, як моя, немає більше в світі! Це ж вона дає мені пити солоденьке молочко, це ж вона мене обміє, а як якась небезпека, то завжди мене попередить, щоб ховалася скоріше. Такої мами ніхто не має.

— І неправда! І неправда! — заокотіла з вершечка сосни білочка. — Такої мами, як у мене ніхто не має. Вона завжди збирає

для нас горішки, жолуддя, вона вчить нас стрибати ось як далеко! — Білочка війнула хвостиком і, як вітер, перелетіла з одної гілки на другу. Зайченятко висунуло свої вушка з травички та несміливо й собі промовило:

— А ось ми думаємо, що наша мама найлюбіша. Якби ви знали, якої капусти та морковки вона нам приносить, а як добре вчить нас швидко бігати! Ні один звір нас не дожене! Ось гляньте! — і зайченятко погнало геть крізь густу траву, тільки на хвилину щезав та знову показувався його пухнастий хвостик, як пишна біла квітка, а травичка тільки легко шелестіла:

— Який же ти швидкий, зайчику!

— Гав, гав, гав! — ображено загавкотів песик. — То все дурниці, оці ваші мами! Моя наймудріша. Вона не тільки мене годує, миє, а ще й стереже хату моєї господині.

І пішла далі сварка між звірятками: — Пі, пі, пі! Моя мама найкраща! — пищало мишенятко. — Ку-ві-ві-ві! Ні, моя! — верещало поросятко, що невідомо звідки

Олена Цегельська

Наша Киця-Миця

Буває діти просять: — Олю, а розкажи нам дещо про вашу Кицю-Мицю! — То Оля і розкаже: — Ми, знаєте, нашу Мицю ще молоденькою дістали в подарунку від нашої тети з ферми. Вона була прегарна: вся біленька, пухната, мала лише одну чорну плямку на шийці, наче яку краватку. Була весела, гралась із нами; ми її голубили, пестили.

Та недовго так тішились нею...

прибігло на ту звірячу нараду. — Е, е, е, ні! Моя! Моя! — мало не плакало ягнятко!

Раптом над лукою майнула тінь. Це, важко махаючи великими крилами прилетів старий ворон.

— Щоб то ви не казали, то всі ви нічого не розумієте — промовив він, сідаючи на суху гілку. — Ось краще послухайте мене: я скрізь літаю, скрізь бачу, то скажу вам: для кожного з вас ваша мама найкраща, для кожного з вас ваша мама найдорожча, бо ніхто про вас так не подбає, як рідна матуся. А для всього світу кожна мама може бути теж доброю та корисною. Ось песикова мама стереже хатку, а ягняткова дає вовну, що з неї виробляють теплу одягу. Ото ж не сваріться, а краще подбайте сьогодні теж про свою матусю, бо це день, коли кожний вітає свою маму. Так закінчив свою мову ворон. — Ну будьте здорові! Я вже трохи відпочив, полечу далі. Люблю скрізь літати та все знати. Кра-кра-кра! — і полетів.

Зашуміла від пориву вітру сосна, ніби прощала ворона.

— Він мудрий, він мудрий! — шепотіла вона. — Слухайте його, він правду каже; всі мами дорогі для своїх діточок.

на животі до Миці та не вхопить її зубами за вушко, не потермосить нею... Ох! —

Миця в крик! Ми прибігли на рятунок, але той розбійник ще вспів дряпнути її в носик і вирвати із хвостика жмут шерсти. Такий він був лютий! А наша бідна Миця вся тремтіла.

Ми дуже розсердились на того Мірка і закликали до сусідських дітей: — А заберіть собі геть свого чорного котиська! Він розбійник! Викиньте його геть! Через нього наша Миця не зможе на подвір'я і носика показати. Він закіпчений „Смолюх“, „Смолюх“!

А сусідські діти: — Неправда ваша! Наш Мірко ніякий „Смолюх“! Він не розбійник, і ми його нікуди не подієм! Він у нас добрий, ловить мишей і щурів — він вчений. То ваша Мицька нічого не вартує. От, вилігується на вікні на сонечку, а миші у вас по хаті гуляють. Так!

А ми: — Не говоріть! Наша Миця оксамитна, люба, мила. Вона ще молоденька, щойно вчиться мишей ловити.

Так ми часто через нашу Мицю сперечались зі сусідськими дітьми. Та згодом, не могли її все в хаті тримати. Але що ж, ледве ми її випустили на двір, то вона вже від того чорного Мірка переймає всякі погані звички. Наслідую те, що він робить. От, буває, так як він, лазить кудись, по стріхах-парканах, дахах, кудись попід небеса! А нам так лячно: от упаде ще колись і заб'ється. А просимо, кличемо — то й не слухає. Вкінці вже стала така якась нечемна та дика, що на наш заклик не верталась. Ми вже стали журитись, що вона може пропасти. І не даром ми журились.

Одного дня вона дійсно ледь пропала. Ну, щезла з очей... Шукаємо, кличемо цілісенський день. А Миці — як нема, так нема. Що ж, думаємо: Напевно її вже немає в живих. От уже той розбійник Смолюх загриз її на смерть. Мало вже не плачемо. Тоді нам прийшло на думку, що може вона скрилась у старій шопі, на подвір'ї — це у такий, знаєте, що в ній зберігають старі частини від авта, якісь ганчірки — всяке

дрантя. Пішли ми туди. Відкриваємо двері... І, — що думаєте, що побачили? Дивне диво! Аж ахнули від здивування: На старому фотелі лежить наша Миця. А біля неї пригорнувся якийсь живий клубок і ворухиться. Мишки, не мишки... що це таке? Приступили ми ближче, роздивляємось. Ах! Та це ж новонароджені котенятка, клубляться біля своєї мами. А вона, Миця-мама, тулить ї до себе, голубить, лиже, захищає від холоду ці голі ще, маленятка з заплющеними очима.

Аж тепер, коли ми це побачили — зрозуміли, чому Миця так заховалася у шопі. Вона напевно знала, що їй народяться діточки, а боялась, щоб оцей Мірко не скривдив їх.

На радісах ми побігли сповістити маму про цю радісну новину. Мама зараз вистелила кошочок Миці теплою флянелькою. І

ми занесли його до шопи та поставили біля фотеля. Миця догадалась, що це для неї — обережно брала в зуби котенятка і одне за одним клала в кошик. Вкінці і сама лягла біля них. Відтепер вони жили й росли в кухні.

Одного сонячного дня, коли ми вернулись зі школи, довідались, що мама винесла котенятка на двір, на сонечко. Ми вибігли до них і що ж нового ми побачили? Подумайте лише, яку милу несподіванку! Ото збоку, прижмуреними очима, наша Миця приглядається своїм діточкам... А отой розбійник Мірко, лежить серед двора догори животом, а котенятка лазять по ньому, перекидаються, смикають за вуха, за хвіст... Мірко грається з ними своїми лапами, так ніжно-мило, мов найніжніша няня. Ну, так подобрів, такий милий став! Від того часу всі коти були разом, немов одна сім'я.

А той розбійник Мірко лежить серед двора догори животом, а котенятка лазять по ньому...

Вітаємо!

Переглянувши новоприєдане членство чотирьох Окружних Рад, приступимо до п'ятої. Округа Клівленду вславилась своїм великим осягом, пам'ятником Лесі Українки. В його тіні працює шість Відділів США. Не всі вони можуть похвалитись новими членками у 1963 р. і перших місяцях 1964 р. Але деякі з них гарно попрацювали й тому вітаємо їх „прибутком“ у сім'ї зорганізованого жіноцтва!

В окрузі Клівленду вступили:

33 ВІДДІЛ США, КЛІВЛЕНД:

Ольга Дем'янчук
Стефанія Демчук
Антоніна Кашенко
Марія Стефанік
Людмила Шапран

69 ВІДДІЛ США, ЛОРЕЙН:

Ірина Болух

60 ВІДДІЛ США, КЛІВЛЕНД:

Ірина Федяк
Марія МекЕлрой
Олена Греб
Стефанія Сайкес
Лукія Соха
Катерина Турчик

ЕКЗЕКУТИВА США

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу батька нашої довгелітньої голови п-ні Марії Когутяк, бл. п. Теофіля Токарського, складаємо 10 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

Управа 57 Відділу США
Ютика, Н. Й.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Ірини Михайлів складаємо 5 дол. на фонд „Мати й Дитина“, а 5 дол. на передплату Нашого Життя для „бабусі“ в її імени.

Надя і Юрко Цегельські, Бетлегем

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Галини з Витвицьких Волянської складає 5 дол. на фонд „Мати й Дитина“

Марія Турко, Ровей

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Станислави Тарнавської складає 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Ганна Ратич

У ПАМ'ЯТЬ свого батька о. мітрата Йосифа Ялечка, що відійшов у вічність 10. грудня 1963 р. у 82-му році життя, складаємо 25 дол. на захист старих у Німеччині.

Володимир і Ольга Коник

ПОДЯКА

З нагоди переїзду п-ні Ірини Свистун, співосновниці і щирої співробітниці Окр. Ради США в Ньюарку, з Па-

сейку до Бостону, щією дорогою складаємо їй найщиріші побажання найкращих успіхів у родинному і громадському житті на новому місці поселення. З вдячності за її віддану працю жертвуємо 10 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

Окружна Рада США в Ньюарку

ПОДЯКА

Оцим висловлюємо щирю подяку п-ні Надії Кас'янчук, голові 34 Відділу США, її дочці Марії та синові Ігореві за дар 25 дол. в пам'ять нашого покійного батька о. мітрата Йосифа Ялечка на фонд „Мати й Дитина“. Також дякуємо 34 Відділові США у Коговзі за участь у панахиді в церкві св. Миколая в Трой, Н. Й. та Службу Божу за упокій душі небіжчика. Дякуємо теж поодиноким членкам Відділу за Служби Божі та їх щирю підтримку в нашому горю.

Володимир і Ольга Коник
з Коговзу — зять і дочка

ПОДЯКА

Наша співробітниця п-ні Ольга Онуфрак із Мецу у Франції прислала в пожертві чудово вишивану подушку гуцульським узором для музейної збірки США. Нас глибоко зворушила її увага та дбайливе виконання. Наша збірка вишивок збагатилась знов чудовим, стилєво виконаним предметом. Щире Спасибі!

ЕКЗЕКУТИВА США

ВІСТІ З ЦЕНТРАЛІ

Найближча Конвенція Союзу Українок Америки припадає на час його 40-ліття. У 1965 р. зможемо провести підсумки 40-літнього шляху та поглянути сміло в наше майбутнє. З тієї причини більшість членок Гол. Управи вибрали місцем найближчої Конвенції — Нью-Йорк. Місто, в якому колись засновано нашу організацію, стане тепер місцем ювілейної XIV Конвенції США.

**
*

У зв'язку з тим плянуємо особливу Конвенційну Книжку. Це не буде звичайний огляд останньої каденції, а точний перегляд шляху США за останніх 25 літ, що повинен доповнити ювілейне видання з 1940 р. Не тільки шлях Централі США буде в ній наświetлений. А також кожного Відділу США, незалежно від того, як довго він діє.

**
*

Двадцятиліття Нашого Життя знайшло радісний відгук серед Відділів США та читачок нашого журналу. Привітання й пожертви на пресовий фонд наспівають. Побажано було б — відзначити це 20-ліття також окремим вечором чи на ширших сходах. Це допоможе зрозуміти членкам вагу цієї нашої трибуни, що скріплює духовий зміст нашої праці й репрезентує нас перед громадою.

**
*

Саме повернулась я з цього річної весняної об'їздки. Я відвідала тільки Відділи округи Рочестеру, доволі далеко розкинені від себе. Мушу, як завжди ствердити, що ці Відділи — хоч невеликі — але гарно працюють, а зв'язок округи тісний і ширий. Відзначення 15-ліття СФУЖО у Рочестері було проведено силами всієї округи. Як із влаштованого свята, так і з зустрічі з поодинокими Відділами я винесла якнайкраще враження.

Олена Лотоцька, голова

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

НАШЕ ЖИТТЯ — ТРАВЕНЬ, 1964

ДІТРОЙТ, МИШ.

Вечір присвячений пам'яті Лесі
Українки

Окружна Рада Відділів СУА, при співучасті Жіночих Організацій міста Дітройту, влаштували це небуденне свято в неділю, 16. лютого 1964 року, в шкільній аудиторії при вул. МкДугал, з нагоди 50-ліття смерті Лесі Українки.

Програма вечора була добірна, а мистецька частина була під вмілим керівництвом відомої артистки-режисерки Катерини Бранки-Кривуцької. Її послідовна, жертвенна праця дає завжди ефектні висліди. Глядач, дивлячись на сцену, має враження, що це перед ним справжні професійні сили, а не студенти, які коштом відбираного від науки часу, допомагають виконати такі важкі мистецькі завдання.

На програму вечора склалися: Відкриття — голова Комітету свята п-ні Анастасія Вокер; святочне слово — доповідь, проф. Марія Гарасевич; уривки з драми-феєрії „Лісова Пісня“, акт I; драматична поема в 4-ох сценах „Одержима“.

Присутніх у виповненій ущерть залі привітала голова Окр. Ради А. Вокер, дякуючи за таку численну участь гостей, як рівнож членкам Комітету, що зайнявся підготовою свята, не жаліючи ні часу, ні труду. Бо ціль вечора велика — допомогти видати ще недрукований життєпис поетеси.

Доповідь про безсмертність постеси, що її виголосила проф. Марія Гарасевич, була не лиш самою доповіддю, а радше величньою музикою слова, яка як найкращі акорди, линула до вух і до сердець присутніх. Прелегентка опрацювала свою доповідь чудово й легко — зрозуміло для всіх, подаючи велич духа поетеси. Вона з'ясувала, що тільки Леся могла себе назвати і бути вповні гідною тої назви — Українки. Дальше прелегентка проаналізувала майже всю творчість і довела, який сильний дух пробивається у людини, такої фізично слабкої. Подала думки про творчість Л. Українки чужих критиків, що порівнюють її з Шекспіром. Кінчаючи свій реферат — зазначила, що Л. Українка — це друга величчя постать в українському народі по Шевченку.

Дуже добре вив'язалися молоді артисти зі своїх ролей у „Лісовій Пісні“, а це Микола Григорчук у ролі дядька Лева, Андрій Лятишевський як Лукаш та Зеня Стецюк у ролі Мавки. Всі відіграли ролі певно й свobodно, ідея твору осягнена. Доповненням до того були декорації, що вірно зображували поліський ліс — праця молодої малярки Роми Гайди. Музичне оформлення із супроводом сопілки у виконанні Олеса Тарнавського.

Другою частиною програми була „Одержима“, повторена, з деякими змінами. Інтродукція Люби Маринюк (замість Лярисси Зубаць) і Люби Шаненко (зам. Олександри Ковальської),

ці останні були перешкоджені. Хоч це вже втретє йшла ця річ, то все ж вона вимагала багато праці, щоб усе повторити й удосконалити, а це все спочивало на досвіді й відповідальності режисерки Кат. Кривуцької, при її невтомній праці й енергії. Багато треба завдячувати Я. Петрашуківі за його велику працю при світляних ефектах, Ромі Гайді за декорації, 56-му Відділові за строї.

Цілість вечора була величчя, гідна Лесі Українки; публіка була незвичайно вдоволена з цієї імпрези. Катрі Б. Кривуцькій і молодим артистам під її провідом, мистецьким керівництвом — належить велике признание і вдячність, як і всім, що віддали свою працю і причинилися до великого успіху вечора.

Мирослава Зубаль
прес. референтка

3 Окружних З'їздів

НЮ ЙОРК, Н. Й.

16. лютого ц. р. в Доміві 64 Відділу СУА відбулися загальні збори Окружної Ради СУА. Прибуло 44 членки. Збори відкрила молитвою голова п-ні Ірина Падох. Привітавши присутніх вона представила гостю з Філадельфії, містоголову СУА п-ні Стефанію Пушкар та попросила її головувати зборами. Секретаркою обрано п-ні Л. Артишини.

Після прийняття порядку нарад, голова зборів попрохала п-ні М. Ржепещьку прочитати протокол із попередніх загальних зборів; його прийнято одногосно. Потім звітувала голова п-ні І. Падох за працю в своїй каденції. П-ні І. Падох об'єктивно оцінила все, що вдалось Окружній Раді зробити, і з жалем ствердила, що переважане різними імпрезами життя української громади в Нью Йорку не дозволило здійснити чимало задумів.

Слідували звіти Відділів, що їх зложили — п-ні Сулжинська (1 В.), п-ні Демидчук (3 В.), п-ні Федорович (4 В.), п-ні Підустава (8 В.), п-ні Зарицька (21 В.), п-ні Опарик (35 В.), п-ні Різник (53 В.), п-ні Ржепещька (64 В.), п-ні Княжинська (71 В.). п-ні Бабій (73 Від.).

Організаційні справи. До Окр. Ради належить 12 Відділів (1, 3, 4, 8, 18, 21, 35, 53, 64, 71, 72, 73). Відбуто 12 місячних зборів. себто 8 звичайних, а 4 надзвичайні у зв'язку з різними запланованими імпрезами. Окр. Рада взяла

участь у нараді місцевих членів Гол. Управи з головою Централі та в перших сходах Культ.-Освітньої Комісії СФУЖО.

Культ.-освітні справи. У цьому звітному часі відбулись двічі Вишвані Вечерниці в наслідок пересунення З'їзду на місяць пізніше.

Виховні справи. Окр. Рада як перша запроздила величаво проведену Зустріч Градуантів і оце вже втретє відбула її. Минулого, як і попередніх років виховна референтка вложила багато праці в успіх цієї імпрези. Цього року притягнуто до співпраці матерей градуантів, що не пожаліли свого часу для цієї імпрези. Новістю була також анкета, проведена серед градуантів, із метою побачити їх знання українознавства.

Зв'язки. Референтка зв'язків п-ні М. Душник виступала в Дар'ен, Конн., 13. березня перед групою амер. жінок із доповіддю про українські писанки, а також подала короткі відомості з історії України. Замітка про цей виступ була в місцевій американській газеті. Пп. Душник і Пелешок були на зборах організації „Жінки для приязні і розуміння“, що запланувала участь жінок у Світовій Виставі. Дня 9. і 10. жовтня пп. Душник і Падох поруч п-ні О. Лотоцької брали участь у річних зборах Національної Ради Жінок Америки. В листопаді пп. Душник і Падох взяли участь у нараді, що її скликала згадана Нац. Рада у зв'язку з участю

США в павільйоні „Для кращого майбутнього“ на Світовій Виставі. Там США матиме впродовж тижня своїх представниць, що роздаватимуть інформаційні матеріали про Україну та США. У січні 1964 р. пп. Душник, Падох і Бражник зорганізували участь трьох дівчат у весільних строях для весільного показу, що відбувся 8. січня в магазині-велетні Мейсис. Усюди, де була нагода, п-ні Душник поширювала примірники книжки Марти Чиж „Мати й дитина в модерній системі невільництва СРСР“.

Суспільна опіка. Інформовано Відділи про потреби українців в Європі та в хворих в Америці.

Пресова референтура не була цілий час обсаджена, а це відбилось на звітуванні.

Після звітів та дискусії промовила п-ні Стефанія Пушкар. Проаналізувавши діяльність округи вона звернула увагу на недоліки та закликала до збільшення членства в кожному Відділі. Для цього треба індивідуально підходити до кожної членки, створювати атмосферу, в якій членки відчували б те опікунче крило, що з'єднує українців на еміграції в одну велику родину. Далше повідомила З'їзд про те, що в Українському Інституті Культури в Нью-Йорку Центральна США відкриває постійну музейну виставку народного мистецтва з запасів своєї етнографічної збірки. Ця виставка вимагає великого вкладу праці й уваги з боку Союзнок, але буде також поважним показником нашої народної культури в цьому місті. Вкінці пригадала відкриття пам'ятника Т. Шевченка у Вашингтоні, що відбудеться у червні. Треба сподіватись, що українське жіноцтво Нью-Йорку візьме численну участь у тому святі.

Звіт Контр. Комісії: Голова її п-ні Марія Демидчук ствердила, що книги ведені зразково, все знаходиться в добром стані та дала внесок на уділення абсолюторії, що збори ухвалили.

Нова Управа: п-ні Наталя Чапленко, голова, п-ні Оксана Рак, містогорова, п-ні Марія Ржепецька, секретарка, п-ні Галина Гошовська, скарбничка. Референтками стали — п-ні Ірина Падох організаційною, п-ні Євгенія Єнсен культ.-освітньою, п-ні Іванна Бенцаль імпрезовою, п-ні Марія Головей виховною, п-ні Аполонія Книш сусп. опіки, п-ні Марія Душник зв'язків, п-ні Олена Процюк пресовою і англомов-

ною секретаркою. Вільні членки: п-ні Лідія Котлярчук (1 Відд.), п-ні Марія Морусевич (3 Відд.), п-ні Юлія Федорович (4 Відд.), п-ні Анна Свенсон (8 Відд.), п-ні Марія Ганка (18 Відд.), п-ні Анна Опарик (35 Відд.), п-ні Олександра Княжинська (71 Відд.), п-ні Михайлина Шманська (73 Відд.).

Контр. Комісія: п-ні Марія Демидчук голова, пп. Ярослава Зарицька й Анна Кізіма членки, пп. Олександра Різник і Марія Коначевич заступниці.

Уступаюча голова п-ні Ірина Падох подякувала всім, що активно співпрацювали в Управі Окр. Ради та допомогли їй успішно завершити ще один рік праці. Запропонувала зложити датки на різні цілі й у наслідок того Окр. Рада зложила такі пожертви: на пресовий фонд Нашого Життя 25 дол., на СФУЖО 25 дол., на ювілейний дар Докії Гуменній 25 дол. і на Пластовий

Дім у Нью-Йорку 100 дол. Ці пожертви дуже зменшили готівку в касі Окр. Ради, але не засмутили її енергійної скарбнички п-ні Галі Гошовської, яка твердо вірить, що майбутні імпрези її поновлять. За почином Окр. Ради Відділи нашої округи теж причинились датками до ювілейного дару Докії Гуменній. Зложили: 3 Відділ 10 дол., 4 Відділ 10 дол., 7 Відділ 10 дол., 8 Відділ 20 дол., 21 Відділ 10 дол., 53 Відділ 10 дол., 64 Відділ 50 дол., 72 Відділ 5 дол. Разом 125 дол.

Збори показали жертвенну працю округи для української справи. Окружний З'їзд закінчено спільною молитвою.

Нововибрана голова п-ні Наталя Чапленко подякувала за довір'я та закликала всіх членок до тісної співпраці.

Євгенія Єнсен, культ.-осв. реф.

Конференція Референток

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Конференцію Референток наша округа скликає весною, себто після Окр. З'їзду та більшости річних зборів Відділів. Тоді, коли всюди вже встановлені нові референтки, що починають діяти.

Цього року припала черга на референтури виховних справ і суспільної опіки. Одне й друге — поважна ділянка праці жіночих організацій. Отже дуже вказано нам зійтись і розглянути напрямні Централі та найближчі завдання Відділів у тому напрямі.

Дня 15. березня вже о 10 год. ранку почали сходитись референтки та голови Відділів (їх теж запрошено до участі). Учасниці були настільки точні, що вже о год. 10:30 можна було відкрити наради. Голова Окр. Ради п-ні Вероніка Цегельська провела молитву, пояснила значення Конференції і відчитала листу присутніх. Прибули: пп. Н. Лопатинська (10 Відд.), Н. Самокішин (11 Відд.), Софія Мельник, Марія Маковська, Анна Візняк (13 Відд.), Вероніка Цегельська, Марія Кочерган, Володимир Ценко (20 Відд.), Ангела Банах, Лідія Оджинська, Наталя Вайда (41 Відд.), Марія Пашук, Анна Сивуляк, Катерина Пак, Лідія Бурачинська (42 Відд.), Осипа Грабовенська, Ніна Лужницька, Анна Богачевська, Стефанія Бернадина, Леонія Федак, Стефанія Соневицька, Марія Процик, Іванна Субтельна (43 Відд.), Галина Царинник, Лариса Дончук (44 Відділ),

Марія Баб'як, Леонтина Петрович, Марія Цюпак (48 Відд.), Лада Гусар, Ірина Щерба, Марія Танчук (54 Відд.).

Провід цієї частини Конференції перебрала п-ні Ніна Самокішин, містогорова Окр. Ради. Вона покликала п-ні Анну Богачевську, виховну референтку Окр. Ради, до доповіді.

У своїй короткій, дуже гарно виголошеній доповіді доповідниця спинилась на трьох завданнях виховної референтури. Кожне з них вона докладно розглянула, даючи йому поруч основних напрямних також конкретні вказівки.

Покликання матері — це найбільш почесне, Богом і народом доручене їй завдання. Напрявні його вона носить у душі — це є терпеливість, любов та добрий приклад. На цій підставі можна сіяти добре зерно і це повинні пам'ятати виховні референтки. Їх засівом — це є виховні теми й доповіді, виголошені у Відділі, в радіопередачах, у дружньому гурті, в особистій розмові.

Дитяча зустріч чи світличка — це друга ділянка праці виховної референтури. Вона конечно, коли маємо дати дитині українське товариство і підвалини національного виховання. У кожній громаді, в кожному Відділі можна щось такого перевести. Всюди є парохіяльна зала або більша приватна хата.

Літні оселі потрібні для фізичного загартування дівчорі і зближення з природою. Але далеко більше значен-

ня їх для національного виховання. А багато є дітей, що не можуть із того користати. Могло б стати виховним завданням Відділу — вислати таку дитину на оселю і скріпити її духово та фізично.

Після доповіді широко розгорнулася **дискусія**. Вона пішла в кількох напрямках і виявила цінні думки і внески. Спочатку деякі з присутніх нарікали на поставу батьків, що не мають розуміння для такої виховної роботи. Деякі батьки не хочуть завдати собі труда привезти дітей на зустріч чи до світлички, другі не пильнують їх розповідної мови чи не навчають їх молитов, треті є зовсім байдужі до поступу дітей у школі (пп. І. Щерба, О. Грабовенська, І. Субтельна, Л. Федак). Це створює великі труднощі в праці виховних референток. На це порадила п-ні Богачевська, що працює над матеріями треба скріпити. Особливо треба діяти прикладом: добре виголошена доповідь у радіо чи добре проведена дитяча зустріч зробиють своє. Тоді зголосились присутні виховні референтки з запрошенням — прибути до них із доповіддю на виховні теми чи влаштування дитячої зустрічі, що й пані Богачевська обіцяла.

Дальше піднято питання, чому молоді матері не гуртуються у Відділах США. Висловлено пораду скликати їх на виховну гутірку або поширити між ними анкетний листок та запросити їх створити окремий Відділ (пп. С. Бернадін, О. Грабовенська, В. Ценко).

Рівнож присвячено увагу виховним темам у наших радіопередачах. На думку п-ні Самокішин можна награти на тасьму ряд коротких гутірок на виховні теми і обслуговувати ними різні радіопередачі. Це корисне тому, що увійде в кожную хату і дійде до кожної матері й батька, що звичайно слухають цих радіопередач.

П-ні Самокішин заторкнула рівнож справу мішаних подруж, що їх недавно порушено в пресі. Цьому треба протидіяти, організуючи дуже дбайливо товариське життя молоді. Не можемо нарікати на брак забав, але треба організувати домашні зустрічі, з'їзди і т. д. Зустрічі градуантів, що їх перебрав на терені Філадельфії 20 Відділ США, це дуже корисний контакт із молоддю і його треба далі розвивати (пп. Самокішин, Бурачинська, Ценко).

П-ні В. Цегельська вказала на іншу загрозу. В школі СС. Василянок, де

вона навчає, приблизно одна третина дітей уже не володіє українською мовою, а це здебільшого діти новоприбулої еміграції. Треба подумати й про них і шукати для них способу навчання й освідомлення. Тут не можна було розвинути належної дискусії, але й про тих дітей та їх втягнення треба подумати.

Всі ці пекучі завдання вказують на те, що виховна референтура у Відділі конечно потрібна. Тим часом Відділи неохоче впроваджують її, а де вона є, здебільшого не знає, що робити. Але з тієї доповіді й дискусії виразно зарисувалось те **найконечніше і справді** кожен Відділ може знайти своє поле праці.

Слідувала обідова пора. Господарські референтки Окр. Ради пп. Іванна Гентош і Марія Процик при добровільній співучасті п-ні Анни Сивуляк, почесної голови Окр. Ради, зладили смачний обід. Під час нього референтки обмінювались даліше думками на виховні теми.

Пополудневі наради відкрила знов п-ні В. Цегельська, голова, і передала провід п-ні Стефанії Пушкар, місто-голою Гол. Управи. До **доповіді на теми суспільної опіки** покликано **п-ні Лідію Одежинську, референтку Окружної Ради**.

Доповідниця пригадала кампанію проти убожества, що її розпочав теперішній президент ЗДА. Подібну кампанію для поборення труднощів нашої громади повинні провести й ми. Потреби й турботи наші ростуть, бо старших людей прибуває, а й серед людей середнього віку й молоді є люди в нещасті. Наші люди необзнайомлені з законами суспільної опіки, дуже часто перешкоджає їм незнання мови. Отже потреби нашої громади не є матеріальної натури, а скорше моральної допомоги, поради, інтервенції і спрямування.

Великою перешкодою в цій роботі є брак фахово вишколених працівників суспільної служби. Вони могли б поінформувати нас про всі установи сусп. опіки в ЗДА та давати відповідне спрямування. На думку доповідниці, найкращим засобом було б створення **Порадні Суспільної Служби**, що була б відкрита раз на тиждень у вечірніх годинах. Її могли б організувати наші допомогові установи, як США, ОбВУА, Самопоміч, Відділ УККА або дві чи три в порозумінні. Ця **Порадна збирала б найчастіші випадки** та полагоджу-

вала б їх згідно зі своїм пляном та спромогами.

Окремо торкнулась доповідниці захисту для старших людей. Як відомо, ЗУАДЖСмітет постановив недавно тому на своєму З'їзді побудувати такий захист. У „Свободі“ о. Ганас вказує на можливість оснувати такий захист при парохіях. У Філадельфії існує захист того роду, що його ведуть СС. Службениці. Доповідниця торкнулась теж приватної ініціативи в тому напрямку, що дала почин до такого захисту в Лейквуді, Н. Дж.

Останньою точкою її доповіді була харчова нестача в Україні. Доповідниця повідомила про заходи УККА і КУК за зниженням мита на харчові посилки. Але тому, що ці заходи напевне довше потривають, заохочувала всіх, що мають рідних і знайомих — посилати харчові посилки для підтримки їх.

Дискусія в цій ділянці не була така оживлена, як у виховній. Безумовно, нові потреби й методи сусп. опіки не легко збагнути і застосувати. Але й тут виявилось декілька цікавих думок.

Інформування загалу про американську суспільну опіку та її форми всі визнали пекуче потрібним. Тому прийнявся внесок зорганізувати публичну доповідь на цю тему, запросивши фахівця тієї ділянки д-ра Волод. Чуму. (пп. С. Бернадін, В. Ценко, І. Щерба). Коли ця думка пошириться серед загалу, тоді можна й подумати про створення **Порадні Сусп. Опіки** (пп. Л. Одежинська, Л. Бурачинська).

Під час дискусії виринув проєкт 43 Відділу США — зорганізувати при Відділі групу жінок, що могли б у разі потреби виручити молодих матерей в опіці над їх дітьми. Такі „опікунки“, а по-англійськи „бейбісітерні“, є в Америці при парохіях. У нас могли б вони постати при Відділах США і старші жінки могли б за винагородою виконувати таку працю. Справа шойно в початках і ще не можна знати, як вона розвинеться (пп. О. Грабовенська, С. Соневицька, А. Богачевська).

Другою справою, що виринула під час дискусії — це допомога одагом українцям у Польщі. Поодинокі членки висилають пачки від імени Відділу і це є дуже бажане там.

Справа захисту для старших не знайшла такого відгуку, як можна було сподіватись. Здебільшого всі зважали цю справу занадто складною, щоб США міг за те взятись. А йшлося засадниче про розгляд тієї проблеми.

Чи маємо достатню кількість старших людей, що користали б із того? Котра з намічених чи здійснених розв'язок (проект ЗУАДКомітету, захист Сестер Службниць, приватний захист Д. Галушки, проект корпорації Черче) найкраще відповідає старшим людям? До котрої з них маємо спрямовувати наших старших людей? На жаль, цього в дискусії ніхто не заторкнув. Мабуть, замало було підготовлених до того, або перешкодила пізня година.

Точно о год. 5-тій Конференцію закрито, а п-ні Леонія Федак іменем Окр. Ради подякувала присутнім за участь.

Треба радіти, що в нашій окрузі Конференції Референток входять у життя і закріплюються. Для референток Окр. Ради це найкращий засіб діяння. Вони можуть з'ясувати найважливіші завдання своїх ділянок і почути від референток Відділів про можливість й труднощі реалізації. А знов референтки Відділів мають змогу висловити свої побажання і „жалі“, почути, що діється в інших Відділах та підхопити той чи інший почин. Шкода, що не всі референтки з Відділів прибули, а вислали замість себе голову чи секретарку. Окр. Рада запросила також голов Відділів, уважаючи, що для справного перебігу нарад їх приєднання є конечна. Але центром уваги Конференції є такі референтки і без них Конференція не досягає своєї цілі.

Присутня

ТРЕНТОН, Н. ДЖ.

Річні Збори 11 Відділу СУА

Дата: 8. грудня 1963.

Збори відкрила голова Відділу п-ні Ніна Самокішин та привітала членок Окр. Ради пп. О. Грабовенську, А. Богачевську і Л. Федак.

Президія: п-ні О. Грабовенська, голова; пп. А. Богачевська і Л. Федак, члени; п-ні В. Боднаренко, секретарка.

Протокол із попередніх зборів відчитала п-ні А. Бойцу.

Звіти Управи зложили: п-ні Н. Самокішин, голова; п-ні Е. Панасюк, скарбничка, і референтки: п-ні Е. Онищук суспільної опіки, п-ні Б. Осадца культ.-освітня, п-ні О. Тритяк преси і зв'язків.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начисляє 70 членок. Відбулось 6 ширших сходин і 6 засідань Управи. Відділ приєднав 5 нових членок.

б) Культ.-освітня й імпрезова: Від-

діл улаштував 5. травня 1963 р. Свято Героїні в Трентоні, 11. травня прогульку до Вашингтону, 15. вересня печення бараболі з 43 Відділом із Філадельфії і 28 Відділом із Ньюарку — в Черчі; 21. вересня прогульку до Вашингтону на посвячення площі під пам'ятник Т. Шевченка; 20. жовтня дитячу забаву; 9. листопада забаву-баль у місцевому готелі. Хор і драматичний гурток Відділу брав участь у святі Героїні в Ньюарку.

в) Виховна: З рамени СУА в кожному першу неділю місяця відчитувано казки для дітей по радію.

г) Суспільна опіка: Відділ опікується бабусею і школою в Німеччині. Удільювано допомоги потребуючим. Відвідувано хворих.

г) Фінансова: Прихід Відділу вивинив 2,156.27 дол., розхід 2,034.84 дол.

Контрольна Комісія: Іменем її звітували пп. Мищик і Мриглоцька, стверджуючи, що книги Відділу знаходяться в порядку.

Слово забрала голова загальних зборів п-ні О. Грабовенська. Коротко й дуже змістовно з'ясувала наше положення під сучасну пору великих змін і торкнулась цікавої проблеми нашої здібності вміти застосуватись до нових потреб, що перед нами з'являються. Цих кілька думок дуже сприяло швидкому виборюванню нової Управи.

Нова Управа: п-ні Н. Самокішин — голова, п-ні О. Микитин — місто голова, п-ні А. Бойцун — секретарка, п-ні Е. Панасюк — скарбничка, і референтки: п-ні В. Струк організаційна, п-ні Л. Сердюк культ.-освітня, п-ні Н. Гафткович сусп. опіка, п-ні І. Бованко преса і зв'язки, пп. Л. Мриглоцька і І. Скрипчук господарські, п-ні О. Тритяк виховна.

Контр. Комісія: п-ні Р. Мищик — голова, пп. М. Калужна і Е. Онищук — члени.

Нововибрана голова п-ні Н. Самокішин подякувала за довір'я і попросила в нової Управи співпраці. На цьому закінчено загальні збори.

Ольга Тритяк

МАЯМІ, ФЛОРИДА

Різдвяний Вечір 17 Відділу СУА

Заходом 17 Відділу СУА в Маямі улажено дня 14. січня 1964 в Українсько-Американському Клубі традиційний Різдвяний Вечір для членок, маямських громадян та приїзжих гостей-туристів. У святково прибраній залі

засіли за столи численно зібрані гості. Голова Відділу п-ні Л. Візняк привітала всіх присутніх традиційним „Христос Раждається!“ і розказала про велике значення наших різдвяних звичаїв. З черги п-ні Анна Рижевська виголосила доповідь про традиції і звичаї нашого Різдва в різних частинах України.

Гостя з Нью Йорку п-ні Лія Смерчинська поділилася своїми милими спогадами про Свят-Вечір. Вона перенесла усіх нас думками в безжурні дитячі роки, в рідні, засніжені, батьківські оселі на далекій Україні. Не в одній з нас з'явилися в очах сльози. Ці чудові різдвяні переживання в юній молодості вже ніколи не вернуться.

Наша письменниця п-ні Ярослава Острук, що в зимовому сезоні гостила тут у Маямі, у своєї дочки, була теж нашим гостем. Вона з чуттям прочитала відомий вірш Б. Лепкого „На Святий Вечір“.

В теплому, родинному настрої пройшла традиційна перекуска. Члени жіночого хору „Веселка“ відспівали кілька колядок, які підхопили всі присутні. Довго ще сиділи гості, згадували давнє-минуле й неповоротнє.

Е. Остап'юк, прес. реф.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Відзначення роковин сл. п. Ольги Басараб у 23 Відділі СУА

Наш Відділ дуже врочисто відзначає роковини смерги Ольги Басараб, нашої Патронки.

В неділю, 23. лютого ц. р., після Богослужби в церкві св. Івана Хрестителя була відправлена Панахида за спокій душі нашої Патронки сл. п. Ольги Басараб. Панахиду правив о. Яремак.

Церква була повна вірних. Члени нашого Відділу з організаційними відзнаками усталились рядом довкола трапезу й головного входу.

Після церковної відправи знову зібралися члени з своїми чоловіками й запрошені гості в шкільній кафетерії. На головній стіні святково прибраний портрет героїні. Декорацію виконала п-ні Марія Ясінська.

Святковій сходині відкрила голова Відділу п-ні К. Палер і попросила приєднати вшанувати пам'ять героїні однохвилинною мовчанкою. Після цього п-ні Палер віддеклямувала з великим чуттям вірш: „Тортури і смерть Ольги Басараб“.

Обширніше слово про життєвий шлях Ольги Басараб виголосила п-ні Марія Ясінська. Змалювавши яскраво добу окупації поляками Галичини та інших західно-українських земель, прелегентка представила тодішню революційне підпілля і серед нього Ольгу Басараб. Приявні з великою увагою слухали розповідь про нашу Патронку.

Після цієї офіційної частини членки й гості ще довго гомоніли за чаєм та перекускою. Були промови, поради і пропозиції. Промовляли пані: А. Королишин, Дембіцька, Кметь, Королишин і панове: Гардій та Вашук. Усі промовці, нав'язуючи до слів головної доповідниці, закликали приявних до служби Батьківщині, беручи приклад із героїні, Ольги Басараб.

Накінєць голосва Відділу п-ні Палер подякувала членкам і гостям за участь у сходинах, доповідниці п-ні М. Ясінській за гарне і змістовне слово на сходинах і господарському комітетові за приготування прийняття.

Сходини закінчено відспіванням „Боже Великий, Єдиний“.

О. Рогатинська, прес. реф.

ЕЛИЗАБЕТ, Н. ДЖ.

Річні збори 24 Відділу СУА

Дата: 30. січня 1964.

Збори відкрила голова п-ні Ольга Граб молитвою.

Президія зборів: п-ні Ірина Левицька, голова, п-ні Люба Вальчик, секр.

Протокол із попередніх річних зборів відчитала секретарка п-ні Олександра Когут.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ відбув 10 ширших сходин і 2 засідання Управи. Приєднано дві нові членки. Влаштовано прийняття для приєднання членок. Контакт з Окр. Радою був дуже тісний, бо місто голова й секретарка були вибрані з-поміж членок Відділу.

б) Культ.-освітня й імпрезова: Влаштовано Різдвяну вечерю з виміною дарунків і Великодній базар. Вшановано довголітню членку п-ні Агафію Гандович у день її народин (80 літ).

На сходинах Відділу були відчитані доповіді: „Жінки у житті Т. Шевченка“ (ред. Я. Заремба), „Жінка-героїня“, „Ціль і праця СУА“, „Ольга Кобилянська“, „30-ліття голоду в Україні...“, „Дедикація площі під пам'ятник Т. Шевченка“, „Різдвяні звичаї“ заходами культ.-освітньої референтки.

в) Сусп. Опіка: Відділ давав поміч

школі українознавства у Бельгії та удержував двох студентів у Бразилії. Фонди добував із продажі уживаних речей та продажі нежива. Хворих членок відвідувано вдома і в шпиталі.

Окрім того Відділ зложив даток на інвалідів, пластові табори, виїзд пластуна на Джемборі, на місцеву парохіяльну школу.

г) Господарська: Господарські референтки, окрім помочі в базарі і продажах підготсвляли перекуски на кожні ширші сходини.

Контр. Комісія: Голова її п-ні Марія Луняк ствердила, що книги ведені в порядку та поставила внесок на уділення абсолюторії, що й ухвалено.

Нова Управа: п-ні Олександра Когут, голова; п-ні Ольга Граб, секретарка; п-ні Ольга Левчик, касієрка. Референтками стали — п-ні Катерина Шперун культ.-освітньою, п-ні Марія Хитра сусп. опіки, п-ні Ірина Левицька пресою в укр. мові, п-ні Ольга Левчик в англ. мові, пп. Марія Полевчак і Розалія Бойчук господарськими, пп. Катерина Корсан, Анна Слободян і Марія Фіцула доглядачками хворих. Делегатками є: до Нар. Дому п-ні Анна Гнатюк, а до Центр. Ком. п-ні Олександра Когут.

Контр. Комісія: пп. Марія Луняк і Анна Кемпа.

Збори закрила нововибрана голова, заохочуючи всіх до співпраці.

Ірина Левицька
пресова референтка

НЮАРК, Н. ДЖ.

Річні збори 28 Відділу СУА

Збори відкрила голова п-ні А. Настюк молитвою і згадала тих, що відійшли.

Президія: п-ні Олена Кононенко, голова, п-ні Оксана Тарнавська, секретарка.

Протокол із торічних зборів прочитала п-ні О. Тарнавська.

Звіти Управи зложили — п-ні Анна Настюк, голова, п-ні Емілія Онишкевич, секретарка, п-ні Катерина Кузьма, касієрка, та референтки: п-ні Ольга Салук організаційна, п-ні Олена Бемко культ.-освітня, п-ні Лідія Гладка імпрезова, п-ні Ольга Муссаковська суспільної опіки, п-ні Пелагія Кучкуда зв'язків, п-ні Євгенія Кобільницька господарська, п-ні Софія Олесницька пресова.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює

115 членок, приєднав 6 членок. Відбулось 10 місячних зборів, 10 засідань Управи. Відділ організував прогулю на імпрезу інших Відділів у Черчі та брав участь у Святі Жінки-Героїні в Трентоні. Кошти цих поїздок покрив із вигравки сервети й керамік, що їх пожертвували на ту ціль членки — пп. Бакун, Тарнавська і Вислоцька.

б) Культ.-освітня й імпрезова: На зборах були відчитані доповіді — „Листопадкові дні“ п-ні О. Бемко, вірш Б. Лепкого виголосила п-ні О. Тарнавська. Про плекання краси й нові напрямки у косметичці говорила косметичка п-ні Є. Янківська. У травні відбулось Свято Матері на Оселі Робітничого Союзу в Глен Спей. Доповідь виголосив проф. М. Цяпка. Одні місячні збори були присвячені пам'яті президента Кеннеді. Голова згадала його теплим словом і наводила цитати з його промов.

З імпрез слід згадати „Живу Газету“, зустріч громадянства з укр. журналістами, що була великим успіхом. Про це була вже обширна згадка в журналі. Слідував дискусійний вечір при чаю з темою „До проблеми виховання молоді“. Доповідачем був д-р Богдан Цимбалістий, директор психологічної клініки. Цей вечір стягнув слухачів, заінтересованих вихованням молоді. Доповідь була цікава й на високому рівні та викликала живу дискусію. Господарська секція зладила смачний підвечірок.

Окрім того наш Відділ, як згадано, брав участь у печенні картоплі в Черчі, а хор Відділу виступив на Святі Жінки-Героїні в Трентоні.

в) Зв'язки. Маємо контакт із різними американськими товариствами, де час-до-часу влаштуємо виставки народнього мистецтва.

г) Сусп. Опіка: Може виказатись псважними пожертвами. У звітному році видано 672 дол. на сусп. опіку тут і в Європі, а саме — 50 дол. на ялинку для дітей у Бельгії, 90 дол. на школу в Бельгії, 95 дол. на школу СС. Служебниць у Парижі, 25 дол. за побут у таборі однієї дитини, 55 дол. на Пласт у Німеччині і Джемборі, 100 дол. потребуючим тут і в Європі, 50 дол. для Центр. Допом. Тва в Австрії, 25 дол. ОУЖ Німеччини, 60 дол. бабусі в Європі. Окрім того вислано пакки до Німеччини, Югославії, Польщі і в Україну. Кілька членок секції відвідувало хворих удома чи в лічницях, молодих матерей та обдаровувало їх дрібними

дарунками. Найбільш заслуженою в тому є п-ні Софія Воробець, що допомагає хворим із власних засобів. Одинає найбільше важить моральна опіка. Завдяки тому вдалось Відділові видобути зі шпиталю для умово хворих людину, яка попала туди випадково. Референтка п-ні О. Муссаковська з допомогою лікарів-українців постарались про те.

Суспільна опіка добуває фонди з місячних оплат членок та інших громадян, принагідних датків, збірок під церквою, продажі печива при церкві по Богослужбах і фантової льотерії. Членки секції працюють успішно й мають признання від громадянства.

При помочі печива, що п-ні Бакун продавала при церкві разом із кількома членками, можна було уфундувати українській школі телевізію за 300 доларів.

г) Господарська: Референтка п-ні Кобільник при помочі кількох членок при кожній імпрезі влаштувала буфети, а членки підтримували її, жертвуючи спечене.

д) Фінансова: Відділ мав у мин. році 1,827.80 дол. приходу, а 1,098.11 дол. розходу.

Контр. Комісія: Іменем її п-ні С. Карапінка висказала признання для Управи за працю в кожній діяльці. Книжки є ведені в порядку. Поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одноголосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Анна Настюк, голова, пп. Флорентина Дорошенко, Леся Падковська і Михайлина Мосора, містоголови, пп. Емілія Онишкевич і Зеновія Воробець, секретарки, п-ні Катерина Кузьма скарбничка. Референтками стали — пп. Ольга Салук і Олександра Терлецька організаційними, п-ні Олена Бемко культ.-освітньою, пп. Оксана Тарнавська, Ярослава Олесницька і Лідія Гладка імпрезовими, п-ні Пелагія Кучкуда зв'язків, п-ні Софія Олесницька пресовою, пп. Є. Кобільник, М. Леськів і Н. Назарук господарськими. Пп. М. Леськів і Л. Падковська — прапорщиці.

Контр. Комісія: пп. Стефанія Карапінка, Ол. Кононенко, М. Вислоцька.

Збори закрила перевибрана голова п-ні А. Настюк, подякувавши предсідниці п-ні Кононенко за переведення зборів, а членкам за поміч у праці.

Софія Олесницька, прес. реф.

Жертуйте на пам'ятник Тараса Шевченка у Вашингтоні!

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Святочні сходи 33 Відділу СУА

Дня 15. березня ц. р. відбулись святочні сходи нашого Відділу з різноманітною програмою.

У першій частині нова Управа дала перегляд своєї праці.

У другій частині присутні вислухали доповіді про Ольгу Кобилянську, яку виголосила нова наша членка п-ні Оля Дем'янчук. Ми дуже раді, що вона включилася в наш Відділ.

Найцікавіша була третя частина. У Нашому Житті часто пишеться про „бабусі“, а ми постановили відзначити наших „прабабусь“. А є в нас дві такі псважні членки. Довголітня скабничка нашого Відділу та містоголова Окр. Ради п-ні Єлисавета Антонович та друга — опікунка і душа нашої дитячої світлички п-ні Марія Олексин. В їх честь п-ні Тамара Крижанівська написала вдало гумореску. Її відчитала п-ні Оля Городиська та впрсвадила всіх у добрий настрій. Бо справді мило було почути, що —

Одна бабця Лисавета
Із Долнини рід виводить,
А Марія — друга бабця
Із Сокальщини походить.

Жили тихо і спокійно
Наші симпатичні бабці.
Раптом доля захотіла
Записати їх в прабабці!

Як дійшло це до Централі,
Зажурився Відділ двадцятий
І став думати-гадати —
Що йому тепер почати?

Це не жарти і не смішки,
Нам не весело ні трішки,
Бо назустріч нашій бабці
В тридцят-третім — дві прабабці!

А щасливі ці прабабці
Поскидали м'які капці,
Повзували черевики —
Правда, трохи за великі,
Бо не дивляться на моду,
Але більше на погоду.

Веселенько і швиденько,
Наче зовсім молоденькі,
Ось на сходи прийшли.
Ми ж тепер при цій нагоді
Усім серцем їх вітаєм
І щасливих довгих літ
Прожить з нами їм бажаєм!

Врученням скромних китичок квітів звеличали ми наші заслужені „праба-

бусі“. Була це для них справжня несподіванка.

П-ні Ірина Кашубинська на таку небуденну нагоду спекла торт „прабабці“. При смачних перекусах та свідній гутірці учасниці сходи вдоволено провели вечір до пізньої години.

Ю. Тарнавська

КОГОВЗ, Н. Й.

Річні збори 34 Відділу СУА

Дата: 26. січня 1964.

Збори відкрила голова п-ні Е. Шанц молитвою.

Президія зборів: п-ні Н. Кас'янчук, голова, п-ні О. Бачинська, секретарка.

Протокол із попередніх річних зборів відчитала п-ні У. Омецінська.

Звіти Управи зложили: п-ні Е. Шанц голова, п-ні У. Омецінська секретарка, п-ні М. Галькевич касієрка і референтки — п-ні З. Білас культ.-освітня і п-ні Д. Кендзерська сусп. опіки.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ відбув 7 ширших сходів і 3 засідання Управи. Прибули 3 нові членки.

б) Культ.-освітня й імпрезова: На сходах відчитано такі доповіді: „Ольга Басараб“ (п-ні Гогоша), „Про Швецію“ (п-ні Андерсон), „День Матері“, „Марія Загірна“ (п-ні Білас), Життєпис Ольги Кобилянської і уривок із „У неділю рано зілля копала“ (п-ні Бачинська). Відділ улаштував „Ялинку“, до якої п-ні Білас підготувала відповідну сценку. У п-ні Кас'янчук відбулась гостина Відділу, що була зреферована в журналі.

в) Сусп. опіка: Хворим вислано картки з побажаннями.

г) Фінансова: Приходи Відділу виносять 640.01 дол., а розходи 527.83 доларів.

Контр. Комісія: Іменем її п-ні Кухар заявила, що книги Відділу є в доброму порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори ухвалили.

Нова Управа: п-ні Н. Кас'янчук, голова, п-ні А. Павлів, містоголова, п-ні А. Гогоша, секретарка, п-ні М. Галькевич, касієрка. Референтками стали — пп. Д. Кендзерська і Х. Шандиба сусп. опіки, п-ні П. Гавришко господарською.

Контр. Комісія: пп. К. Кухар і З. Шанц.

Збори закінчено молитвою.

Н. Кас'янчук, голова
О. Бачинська, секретарка

ЛЕНСІНГ, МИШ.

Звіт із діяльності 38 Відділу СУА

У 1963 р. ми працювали, як і давніше. На початку року ходили колядувати. В березні прибула до нас голова Централі п-ні Олена Лотоцька, що об'їздила тоді середущі стейти. Ми запросили її і до нас, щоб ми мали нагоду послухати про діяльність Централі. Зраділи дуже її приїздом та з радістю вислухали її промови. Тишимось надією її ще раз гостити в нас!

У травні ми влаштували День Матері. Членки зійшлися в домі п-ні Анни Наконечної. Прибув священик із православної церкви, що перевів молитву за померлих матерей. У честь живих усі заспівали „Многая літа“. Проведено збірку на фонд „Мати й Дитина“, про що була згадка в нашому журналі. Дня 29. липня 1963 ми влаштували пікнік, що був досить успішний. У другому півроці ми вже не робили імпрез, бо деякі наші членки хворіли.

В січні 1964 р. Відділ відбув річні збори й вибрано таку **Управу**: п-ні Анна Наконечна, голова, п-ні Євдокія Горішня, заступниця, п-ні Анастасія Заброцька, секретарка, п-ні Текля Станкевич. фін. секретарка, п-ні Леся Бийк, заступниця, п. Анастасія Гудз і Катерина Левандовська, орган. референтки.

Контр. Комісія пп. Марія Мальована і Павлина Філь.

На цьому закінчуємо звіт із 1963 р., а в цьому році дай Боже кращого успіху в нашій праці!

Анна Наконечна, голова

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Поминки 42 Відділу СУА

У нашому Відділі встановився звичай щороку влаштовувати поминки за померлих членок. Робимо це звичайно в березні, в часі великого посту. Того дня відправляється панахида за покійних членок Відділу в церкві Христа Царя, а в Домі СУА відбувається гостина.

Цього року поминки відбулись дня 8. березня. Гостинну відкрила голова Відділу п-ні М. Пашук, що пригадала цей наш гарний звичай. За її спонукою всі присутні помолились за покійних. Потім засіли до смачно прилаженого обіду, що його зладили членки під проводом господарської референтки п-ні Ангели Дави. По обіді п-ні голова відчитала список 43 членок, що відійшли. З-поміж них особливо

згадала тих, що померли в цьому році: бл. п. Анну Мишишин і бл. п. Марію Лаб'як. Розказала свою останню розмову з покійною Анною Мишишин та пригадала її заслуги для розвитку Відділу. З черги п-ні А. Сивуляк, секретарка Відділу, дала життєпис і характеристику бл. п. Марії Лаб'як.

На спонуку п-ні С. Савицької членки почали розказувати при звичай поминок в їх селах. П-ні Катерина Пак з'ясувала, як воно відбувалось у її родинному домі в Винниках, п-ні Пелагія Малиновська пригадала, як згадували померлих в її рідних Підгайчиках коло Львова, а п-ні Анна Сивуляк розказала про ті звичаї на Ярославщині. У наświetленні цих стародавніх звичаїв ще більшої поваги набрали членки до цієї постанови Відділу, що продовжує стародавні традиції. Промовив також д-р Микола Ценко, що прибув на це свято. Пригадав, що незабаром буде посвячений пам'ятник на могилі його тещі, бл. п. Кекилії Гардецької, яка була членкою цього Відділу. Управа Відділу заявила охоту влаштувати спільно з родиною поминки за її душу.

Присутня

В пам'ять Ольги Басараб

Щоб віддати належну пошану жінці-героїні, 43 Відділ присвятив у квітні свої місячні сходи її пам'яті. Цей рік особливий, бо саме минуло 40 літ із дня смерті однієї з найбільш маркантних героїнь наших часів. І хоч так давно перестало битись її героїчне серце, її світла постать перейшла до історії визвольних змагань українського народу. Багато з нас пам'ятає її як людину наших часів, та все ж таки інакшу як ми всі!

Тому хотілось почути про Ольгу Басараб, як про жінку-боевика з незламним характером, яка по нашій програній не здала зброї, але перейшла в українське підпілля, щоб продовжувати почату боротьбу. Багато говориться про неї, як про суспільну працівницю, що була всюди там, де треба було праці її рук та чомусь небагато згадується про Ольгу, як члена Української Військової Організації, де саме постигла її смерть, яку вона по-геройськи прийняла, не виявивши ніодного зі своїх товаришів-підпільників. Саме цей момент її смерти за друзів, робить її героїнею. Багато в нас заслужених суспільних робітниць та ніодній із них не прислугує ім'я героїні.

Тому саме наш вечір її світлої пам'яті був подуманий під аспектом Оль-

ги Басараб, як революціонерки, безкомпромісового борця за правду. В наші часи, коли образ України вкривається щораз більшим забуттям, а колесо життя в такому розгоні, що ніяк його не зловити, відчувається потреба чогось сильного, небуденного, що ворушило б наші серця.

Простора домівка СУА заповнилась цього вечора вщерть, а наші очі були звернені на прибраний рушником портрет Ольги Басараб, над яким у чорній вазі вгинались червоні маки. Відчувалось, що це не звичайні сходи, але справді святочні, а сильний дух Ольги був із нами.

По переведенні організаційної частини сходив голова Відділу врочисто відкрила святочні сходи в пам'ять Ольги Басараб, даючи аналіз таких святкувань та постаті, що воліла вмерти ніж вкрити своє ім'я неславою зради.

Хор 43 Відділу, зодягнений у чорні сукні, що теж у великій мірі причинилось до святочного настрою, відспівав „Привіт Батьківщині“ до слів І. Багряного, муз. Гр. Китастого. Понеслись м'які акорди, а з ними слова „Лети, крилата пісню“ і ми перенеслись на вулиці Львова, якими ходила Ольга за життя, а які були її останнім шляхом на вічний спочинок. Притишились серця, на очах затремтіли сльози, а час завернувся на 40 літ назад. Мистецький дорадник нашого Відділу п-ні Ніна Лужницька на основі розвідки Мих. Бажанського, виданої в Празі 1934 р. „Як згинула Ольга Басарабова“ дала чіткий і зворушливий образ останніх днів її життя на основі зізнань товаришів, що сиділи разом із нею, а навіть після її смерті в тій самій келії.

З великим зворушенням прослухали ми цієї надзвичайної розповіді, яка була одним великим признанням для Ольги, що за словами автора „буде завжди символом неустрашного боевика. Ця небуденна доповідь була великою нагодою для нашого молодшого членства зрозуміти, чому Ольга Басараб для нашого покоління стала героїнею й провідницею. У доповнення спогаду про Ольгу студентка Зеня Сохор, дочка членки, справді молитовним шепотом проказала вірш Остапа Тарнавського „Молитва за поглиблих“. Хор 43 Відділу закінчив ці святочні сходи піснею „Ми йдемо в бій“, слова і муз. Р. Купчинського. Диригенткою й акомпаніаторкою нашого хору є п-ні Ірина Чумова, що

з великою посвятою для нього працює.

Усім виконавцям цього незвичайно-го вечора належить щира подяка. Всі ми розходились із радісним почуттям, що хоч 40 літ проминуло з дня смерті Ольги Басараб і не маємо змоги прийти з поклоном на її могилу, то все ж таки далеко за океаном ми продовжуємо ведену колись нею боротьбу за визволення України в ім'я тих ідеалів, за які вона склала своє молоде життя.

Осипа Грабовенська

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Річні збори 47 Відділу СУА

Дата: 23. лютого 1964.

Збори відкрила голова п-ні Ірина Остап'юк молитвою.

Президія: п-ні Софія Онуфрик, голова, п-ні Марія Крамарчук, секретарка.

Протокол із торічних заг. зборів відчитала п-ні Кагруся Лялька, заступниця секретарки.

Звіти Управи зложили — п-ні Ірина Остап'юк, голова, п-ні Анна Капітан, секретарка, п-ні Ірина Руснак, касієрка, і референтки — п-ні Стефанія Лаба культ.-освітня, п-ні Марія Холєвчук сусп. опіки, п-ні Ольга Ганушевська пресова, п-ні Анна Чорнобиль господарська.

Діяльність Відділу була зреферована в січневому числі журналу.

Контр. Комісія у складі — пп. Софія Годованець, Юлія Белей та Ірина Костинюк заявила, що книги й діловодство Відділу знаходиться в повному порядку та поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одногослосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Анна Капітан, голова, п-ні Юлія Белей, містоголова, пп. Анна Єйна і Марія Крамарчук секретарки, п-ні Софія Годованець касієрка. Референтками стали — п-ні Людмила Демиденко культ.-освітньою, п-ні Стефанія Лаба заступницею, п-ні Марія Холєвчук сусп. опіки, п-ні Богданна Тарнавська заступницею, п-ні Ольга Ганушевська пресовою, п-ні Софія Семанюк господарською, п-ні Доня Боберська заступницею. Делегаткою до УЖКА вибрано п-ні Марію Холєвчук, делегатками до Окр. Ради пп. Мирославу Приймак і Марію Крамарчук.

Контр. Комісія: пп. Ірина Остап'юк, Клявдія Квасниція і Ірина Костинюк.

Ухвалою заг. зборів рішено пожер-

тувати суму 150 дол. на будову нової школи св. Йосафата в Рочестері.

Збори закрила нововибрана голова молитвою.

Марія Крамарчук, секр.

БОФАЛО, Н. Й.

Річні збори 49 Відділу СУА

Дата: 8. березня 1964.

Збори відкрила голова п-ні Люба Тимчук молитвою. Згадала членок що відійшли у вічність і попрохала помолитись за спокій їх душі.

Президія зборів: п-ні І. Дорошак, голова, п-ні А. Макух, секретарка.

Протокол відчитала секретарка п-ні Н. Фіглос.

Звіти Управи зложили: п-ні Люба Тимчук, голова, п-ні Н. Фіглос, секретарка, п-ні А. Снайчук, касієрка, п-ні А. Руда, фін. секретарка.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 62 членки. Відбув 5 ширших сходин, 2 святочні сходини, 5 засідань Управи. Відділ тісно співпрацює з Окр. Радою. Делегатки Відділу брали участь в Окр. З'їзді та Конференції Референток у Сиракюзах. Відділ є членом Відділу УЖКА і через відпоручницю бере участь у його заг. зборах.

б) Культ.-освітня й імпрезова: У Відділі відчитано такі доповіді: „Марія Загірня“ (п-ні Анна Макух), „Ольга Басараб і Олена Теліга“ (п-ні Марія Маковська). Імпреди влаштовано, як слідує: Літ. Вечір Миколи Понеділка, привітання нової Управи, пікнік, Базар, двічі картяну забаву. Окрім того наш Відділ брав участь у шкільному базарі та в церковній Просфорі. Мав свою точку в програмі Свята Жінки-Героїні в Сиракюзах.

в) Суспільна Опіка: Членки відвідували хворих по шпиталях або висилали їм картки з побажаннями. Відділ вислав дві одягові лачки до Австрії. Пожертвував 250 дол. на цілоденну парохіяльну школу, 100 дол. на катедру українознавства, 25 дол. на Пласт (Джемборі), 20 дол. на вакаційну оселю в Німеччині, 10 дол. на сиротинець у Філадельфії, 10 дол. на збірку „діти — дітям“.

г) Господарська: На всіх імпрезах Відділу були влаштовані буфети.

Контр. Комісія: Іменем її звітувала п-ні Е. Стасюк та поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одногослосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Любов Тимчук,

голова, п-ні Емілія Стасюк, містоголова, п-ні Наталія Фіглос, секретарка, п-ні Лідія Стасюк, заступниця, п-ні Анна Снайчук, касієрка, п-ні Анна Руда, фін. секретарка, пп. Мирослава Райца, Оксана Салдит, Стефанія Чайковська, вільні члени. Референтками стали — п-ні Ірина Дорошак імпрезовою, п-ні Анна Макух сусп. опіки.

Контр. Комісія: пп. Марія Дранка, Єва Ковтало і Ніля Стецьків.

Збори закрила нововибрана голова, подякувала за довіря та попрохала нову Управу за тісну співпрацю.

Емілія Стасюк, містоголова
Наталія Фіглос, секретарка

МИЛВОКІ, ВИСК.

**„Широко залунала слава,
Що нам воскресла вже Держава...“**

Першою імпрезою, що її влаштувала нововибрана Управа 51 Відділу СУА дня 8-го лютого ц. р. в Милвокі, була **Святочна Академія в роковини Самостійности і Соборности України**. Свято відкрив містоголова місцевого Відділу УЖКА, інж. Семеняк, після чого голова 51 Відділу СУА, п-ні Марія Пискір, дала вичерпну доповідь про часи визвольних змагань у 1918 р. Згадуючи геройські подвиги Січових Стрільців, пані Марія так ярко малювала словами картини минулого, що любрика з залптим віддихом слухала слів, що плівли з уст доповідачки. Як учасниця тяжких пробоїв УПА, пані Марія переживала кожне слово своєї доповіді, наче б це вона сама йшла на ворога в рядах Січовиків. Палкість, завзяття, безмежну любов до свого народу та посвяту для великої ідеї, всі ці шляхетні прикмети молодої партизанки, відчитували приявні в кожній рисі її вояцько-суворого, а при цьому ніжно-жіночого обличчя.

Дальшу програму Свята виповнили пісні патріотичного змісту, що їх так вдало відспівали членки 51 Відд. СУА. Чудово деклямувала вірш С. Орлюка „На Софійській площі“ п-ні Марія Дідун, учителька парохіяльної школи українознавства. Із вродженням акторським хистом, вона цілком заціпеніла зупинувала пріявних. Тиша, яка панувала на залі, дала доказ надзвичайного напруження уваги в слуханні поетичних слів, що висвітлювали, мов на екрані, образи „Великого Моменту“ на Софійській площі в столиці України. „Вже здійснено. Не мрія. Чин!“ Слова ці висказала п-ні Марія Дідун з такою

впевненою гордістю, що ніхто не міг сумніватися як дорогий її серцю був „Чин“ 22-го січня 1918 р

**„Від нині ти Народе знай:
Тобі увесь належить край.
Від нині вільна Україна!“**

Дарма, що не був це голос чоловічий, а жіночий, все ж зумів передати в цілому настрої святочної хвилини великого історичного діла. Наша молодь, що привикла до дешевих телевізійних програм, ця молодь, яку тяжко чимнебудь зацікавити, відчула в цій поезії щось більш вартісне, як широко розрекламовані фільми, щось, що дало порив для шляхетного діла, щось, від чого, здавалося, росли крила орлині... Не диво, бо ім'я цьому було: „ІДЕЯ“.

**Навколо армія стає
І враз гримить у небо: СЛАВА!**

Насторожилась молодь на ці слова... забилися серця юнаків і юначок, зникло почуття меншевартості і забулося про реальну дійсність... Тільки один наказ, і всі вони стояли б у рядах гордої української армії, щоб ще раз пролунало на увесь світ гомінке і бадьоре „Слава!“ Мов на доказ цього свого невгнутого рішення, наша Сумівська молодь з Осередку ім. кн. Ярослава Мудрого, з притаманним їй запалом заспівала під проводом п. Григорія Курильця, партизанську пісню: „Що то за прапор лопотить?“ Радісно було дивитися, як молоді Сумівки і Сумівці в своїх одностроях впевнено гляділи туди, де

Булаву простяг Богдан

і заявили:

**Ні кров, ні рани, ні борня
Не звернуть нас з дороги...**

Виступ п-ні Марти Тишинської з фортепіяновим сольом, причинився також до звеличання історичного „Чину“, та пригадав громаді, що є в нас молодь із музичним талантом і що вона також у своїй діяльності йде вперед, щоб принести добре ім'я нашій нації.

Та ось подріботили на сцену діти зі школи українознавства та дитячої світлички, що існує при католицькій парохії св. Михаїла, а якою опікується наш 51 Відділ США. І вони, хоч ще малі, мали в цьому Святі також своє слово. Мала Юлія Полянська впевнила приярних, що діти також знають, що:

Ми є нарід, українці, Україна-Мати.

І тому радісно всі разом заспівали:

**Нумо, діти, скоро, жваво,
вирушаймо у похід!
Гей-га, гей-га, наша сила молода!**

Батьки справді були раді, що росте вже їм на зміну „сила молода“ і відспівавши грімке „Ще не вмерла Україна“, в піднесеному настрої та оновлені на душі, розійшлися домів.

Другою імпресєю, що її влаштував 51 Відділ США, був вечір, який склався з двох окремих частин. Перша частина була присвячена пам'яті **Жінок-Героїнь**, а друга справам виховання молодого покоління.

Однохвилинною мовчанкою та повстанням із місць ушановано тих, що „все віддали, що лиш тільки змогли, за славу і честь і свободу“. Культ.-освітня референтка США виголосила доповідь, в якій на тло історичних подій виводила героїські постаті жінок, починаючи з часів козаччини аж по сьогодні. Доказом того, що приярні були зацікавлені доповіддю, є факт, що в часі перерви одна з жінок заявила:

— А я не знала, що є щось таке, як „буденне героїство“. Тепер усі турботи та труди легше буде мені переносити, знаючи, що я також свого рода „героїня буднів“, що, працюючи в своїй парохії та в нашому Відділі США і заставляючи дітей говорити в дома тільки по-українськи, кладу також цеголку в будову майбутнього нашої нації. В мене справді зникло почуття меншевартості, а і мій чоловік, що чув ваші слова, буде більше мене цінити.

Друга частина вечора почалася короткою інструкцією, якої цілком було впровадити батьків у курс виховних справ. На запит голови Відділу, чи приярні вважають, що такі „батьківські вечорі“ потрібні, всі одногласно заявили, що „конечні“, тому проситься Відділ США цим зайнятися.

При чаю та смачній перекусці вив'язалася дуже жива дискусія. Матері раді були, що можуть обговорювати спільні справи, а навіть батьки дуже радо забирали голос. Виявилось, що виміна думок молодих та досвід старших матерей і батьків, буде дуже корисним чинником у веденні таких вечорів. Постановлено подбати про доповідниць, втягаючи до співпраці молодих учителів-українців, що покінчили студії в Америці та мають щоден-

ний контакт у школі з дітьми й молоддю. „Батьківські вечорі“ будуть відбуватися правильно в кожну другу неділю місяця. Громада радо прийняла новий почин, а кілька пані вписалось в члени США. Приярний парох укр. католицької церкви обіцяв допомогти в цьому доброму ділі дорадним голосом у справах релігійних, як також відповідним приміщенням-залем.

Веселі батьки йшли домів із переконанням, що тепер вони не будуть вже битися, як птах у клітці, зі своїми проблемами виховання дітей, бо найшлися вкінці люди доброї волі, що допоможуть їм знайти правильний шлях до наміченої цілі.

Лідія Олексюк, культ.-осв. реф.

ВИЛМІНГТОН, ДЕЛ.

Звіт із діяльності Відділу

В сьогоднішню добу час не пливе рікою, не їде на білому коні, а летить модерною ракетою. Новий 1964-ий рік уже має три місяці і скоро досягне „зрілого віку“. Час, щоб вилмінгтонці дали про себе знати.

Наші загальні збори відбулися 26-го січня 1964 р. і ми вітали у себе пань Цегельську і Бондаренко з Окр. Ради. Про це ширше прочитали ви у звідомленні з заг. зборів, що вже появилось в Нашому Житті. Управу вибрано дуже численну, бо аж із 17-ти членів, „плюс“ 3 члени Контр. Комісії. Це має свої добрі сторінки: більше членів Відділу бере активну участь у праці. Може мати й злі наслідки, коли члени Управи зачнуть „спускатися“ на других; мовляв, нас є 2 референтки, то нехай вона це зробить. З того всього не зробить ні одна. Щоб не вийшло так, що „де дві господині, там хата не метена“, то всі члени Управи мусять пам'ятати про свої обов'язки, серйозно їх трактувати, а на всі руки напевно знайдеться досить праці. Виглядає, що наша численна Управа вийде Відділові на користь, на що вказує діяльність Відділу в новому 1964 році.

Вже на перших ширших сходинах Відділу дня 23. лютого ц. р. дуже вдало переведено показ печення. Демонстрували пп. Т. Книгиницька і О. Гарванко. Показ переведено практично й усі присутні брали участь як у печенні, так і в споживанні печива пізніше. Сходини перейшли дуже оживлено, цікаво і разом весело та мали бажане закінчення.

Найбільшою нашою імпрезою за тих

три місяці нашої діяльності було **Свято Жінки-Героїні**, цього року присвячене пам'яті Ольги Басараб яке ми дали 1. березня ц. р., виключно власними силами.

На сцені, у центрі стрілецького хреста, зробленого з синьо-жовто-чорних лент, знайоме, сумне обличчя Ольги Басараб. На залі — всі ті, що прийшли поклонитися цій героїській жінці та привели своїх дітей, щоб поставити її невгнутість їм за приклад. За кулісами — нервові виконавиці програми.

Відкриття: п-ні О. Гарванко кількома словами обзнайомлює присутніх із змістом сьогорднішнього свята і просить однохвилинної мовчанки для вшанування пам'яті Ольги й інших героїнь, що їм ім'я мільйони.

Виходить на сцену хор. Пані у дозгих чорних спідницях і чорних блюзках. На грудях білі гарденії. Виглядають скромно, гарно і врочисто. Лунає бадьорий гимн США, далше мьельодеклямація укладу п-ні І. Щерби. Хор виконує пісню „Богородице Діво“. По першій стрічці, під час хорового мурмурандо п-ні Л. Гарванко деклямує зворушливі слова: „...Помолітесь...“ Ю. Клена. Хор закінчує другою стрічкою пісні „Богородице Діво“. Враження від цієї мьельодеклямації велике. Всі зворушені до глибини. Хор сходить зі сцени.

Слідуюча точка доповідь, надіслана з Централі. Реферат праці п-ні Л. Бурачинської відчитує п-ні М. Дзюблик. Знов виступає хор. Співають невмирущі „Журавлі“ і „Ой, не зникли золотії терни“. Чуємо, що звучало добре й по міні диригентки бачимо, що все в порядку. Вірш „Ольга“ деклямує п-ні І. Щерба, як звичайно, добре та зі щирим відчуттям сказаного. Закінчує хор піснями „Ой, у полі могила“, „Гей, маршують вже повстанці“ й усі „Боже Великий, Творче Всесильний“.

Сходимо зі сцени і чуємо самі похвали з уст зворушеної публіки. Ми самі не думали, що так добре заспівали. Приємно нам, а найбільш приємно диригентці п-ні І. Щербі, що найбільше праці вложила в цю імпрезу. Імпреза пройшла дуже вдало; програма коротка, але дуже добре виконана та вдало підібрані пісні. Щось нового внесла мьельодеклямація, якої ще ніколи у нас не були. Йдемо додому задоволені й повні охоти до дальшої праці.

Слідуючий раз ми зібралися в суботу, 7. березня. На жаль, це було сумне

зібрання. Члени Управи і Відділу зішлися, щоб попрощати нашу членку п-ні М. Дзюблик, яка виїжджала ча сталий побут до Клівленду, Огайо. Добре кажуть: „там де тонко, там ся тратить одну членку. І то неабияку! Пані Маруся ділила долю і недолю Відділу від самого початку його заснування. Була дуже точною членкою, ретельною хористкою, виповняла всі свої обов'язки „дошо йоти“. Створила драматичний гурток при Відділі і була його режисером. Кому ж не було б шкода такої членки?! Тому не диво, що при прощанні деякі пані прослезинились. Члени 54 Відділу і панове з драмгуртка, які теж були присутні, старались вдержати прощальний вечір у легкому настрої і жартами та співами „тримались“ до кінця. Однак було сумно. І напевно тяжко буде запознити те порожнє місце, що його залишила пані Маруся, від'їжджаючи від нас. Хоч ми будемо старатися його якось „залатати“. Бо мусимо не зробити встиду нашій дорогій режисерці. Щоб вона у далекому і „поганому“ Клівленді прочитала за нас у Нашому Житті і переконалася, що не працювала з нами надарме.

Від 23. до 30. березня ц. р., 54 Відділ, як шороку, влаштував **передвєлєкодню виставку** на виставовому вікні „Бенк оф Делевар“. Поміг нам у цьому молодий маляр п. Володимир Глинянський, що намалював великий образтло з Великодньою тематикою. Лялі в нар. строях дала п-ні С. Леськів, писанки ч. М. Кохан. Улаштуванням зайнялися пп Т. Книгиницька і Л. Гарванко. Такі виставки мають велику вартість у обзнайомленні чужинців з Україною і ми стараємося їх щорічно давати.

Такі то події розвинулися у нашому Вільмінгтоні за перший, що так скажу, квартал 1964 р. І веселі, і сумні.

Хоч наші ряди прорідли з виїздом п-ні М. Дзюблик (а спеціально в хорі) ми працюємо і не складаємо рук. Підготовка йде до Академії в честь Т. Шевченка, яку думаємо відбутти може у квітні. А як вона випаде і ще дещо напишемо вже в другому дописі з Вільмінгтону.

Л. Гарванко, прес. реф.

Чи Ваша приятелька вже має „Наше Життя“? Якщо ні, то подаруйте їй його з нагоди свят чи іменин!

ЮТИКА, Н. Й.

Доповіді на медичні теми

Наш Відділ заплянував і вже частинно провів кілька доповідей на медичні теми, щоб обзнайомити членів нашої громади з найбільш поширеними недугами, а саме — раком, недугою серця й умовими захворіннями.

Доповідь про хворобу рака у жінок виголосила, запрошена із Сиракюз, п-ні **д-р Галина Поджок-Клюфас**. Доповідниця обговорила найчастіші випадки захворінь, їх ранні симптоми і можливість лікування. Висвітлювані кольорові знімки, що їх демонстрував д-р Святослав Клюфас, допомогли краще зрозуміти цю страшну недугу.

В дискусії, що слїдувала після доповіді, виявилось велике зацікавлення раковою проблемою. На питання, що їх ставили присутні — п-ні д-р Клюфас давала вичерпні відповіді, що помогло жінкам зрозуміти багато незрозумілих сторінок.

Недугу серця називають популярно в Америці „недугою ч. 1“. То ж не диво, що доповіддю **д-ра Володимира Когутяка** зацікавилось багато громадян середнього віку, і то в більшості мужчин.

Пояснивши складну анатомію серця, доповідач обговорив найчастіші випадки серцевих захворінь, спинившись довше на коронарній тромбозі. Серцеві захворіння — справа складна і невичерпна, то ж і не стало досить часу, щоб продовжувати цікаву дискусію, що слїдувала після доповіді. Напевно було б замало і кілька недільних вечорів, щоб дати відповідь на всі питання зацікавлених.

Управа Відділу США щиро дякує пп. д-р Галині Клюфас, д-рові Святославу Клюфасові, д-рові Володимирові Когутякові за їх труд і добру волю ближче познайомити членів нашої громади з недугами, що прибрали тепер такі загрозливі форми. Особлива подяка п-ву д-рам Клюфасам, що не жаліли труду приїхати до нас із Сиракюз.

Черговою доповіддю на медичну тему буде реферат із ділянки **психіатрії**, виголошений нашою членкою п-ні **д-р Марією Гук**.

Ялинка в світличці США

Діти нашої світлички пережили гарну несподіванку дня 26. грудня 1963. Коли прийшли до світлички на звичайні зайняття, в залі пишалась гарно

прибрана ялинка, а стіл був заставлений ласощами.

Приготуванням ялинки зайнялась п-ні Люба Ярмач при допомозі п-ні М. Когутяк. Солодощі приготували матері дітей. Разом із другими з радістю гляділи на веселі личка своїх дітей та подивлялися їх співи й деклямації. Діти гарно співали колядок, що їх навчилися у світличці, а також говорили вірші.

Треба подивляти, що за такий короткий час (нашу світличку засновано у вересні 1963) діти так багато скористали. Звісно, це заслуга перебування у світличці в товаристві своїх однолітків, як також вкладу праці п-ні Люби Ярмач, що дає багато свого вчительського знання й материнського серця дітям. **Т. Савицька**, голова.

НЮ БРАНСВИК, Н. ДЖ.

Чайний Вечір Відділу СУА

Наш Відділ постановив улаштувати Чайний Вечір із програмою власними силами. Хоча членок є тільки 30, але доброю волею й активністю можна осягнути гарні успіхи.

Наш Чайний Вечір відбувся 22. березня у церковній галі. Голова Відділу відкрила імпрезу і привітала присутніх гостей, бажаючи всім приємної розваги. Потім жіночий хор Союзнок та їх дочок заспівав дві пісні: „Тихо над річкою“ і „Журавлі“ під управою п. інж. Ощудзяка. Потім наш драм. гурток відіграв сатиру „Яким Лукіянович Гаманець“ пера Емілії Кулик. П. Подольак як Яким Лукіянович, а п-ні Соня Микитка як Пелагія Шишко-Шишковська знаменито відіграли свої ролі, бо сальва сміху на залі переривала їх розмову. Слідували знов пісні „Марічка“ і „Тече вода каламутна“. Деклямація Олі Хомут поезії „Орел“ Самійленка пригадала слухачам, що ми всі, як орел до землі прикуті, але в тяжких хвиликах линемо думками до неба, до сонця, щоб ясним промінням напитись на волі.

Слідував півторагадинний показ по дорожці по Україні п-ни Оксани Смішкєвич. Світлини виконала вона під час свого піврічного побуту в Україні. Це все перенесло всіх думками туди, а молодь побачила різницю між побутом тут, а в Україні. Вид колгоспників, жінок зайнятих на будовах освідомив усіх про блага комунізму і про мовчазний, тихий протест України. Прибуло багато гостей, бо всі місця на

залі були зайняті, а слухачі були дуже вдоволені, вважаючи цю імпрезу надзвичайно вдалою. По закінченні імпрези Союзняки прийняли гостей чаєм і солодощами.

У висліді цієї культурної розваги насувається думка, що Відділи повинні використовувати Конкурс Сатири СУА та виставляти по черзі всі його п'єси. Прохання до наших композиторів — творити якнайбільше мелодійних пісень легкого жанру. **С. К.**

ПАССЕЙК, Н. ДЖ.

Річні збори 70 Відділу СУА

Дата: 8. грудня 1963 р.

Збори відкрила голова п-ні І. Свистун молитвою та привітала п-ні Ольгу Салук, голову Окр. Ради.

Доповідь п-ні О. Салук вказала на вагу праці СУА та подала цінні вказівки.

Президія: п-ні Ірина Чайківська, голова, п-ні Л. Порохняк, секретарка.

Звіти Управи зложили — п-ні Ірина Свистун, голова, п-ні Е. Воронка, скарбничка, та п-ні С. Покора, рефер. сусп. опіки. П-ні Л. Порохняк, референтка танцювальної групи, звітувала про цю діянку.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ відбув п'ять ширших сходів та 8 засідань Управи. Приєднав дві нові членки.

б) Культ.-освітня й імпрезова: На сходах виголошено доповіді: „Життя Віри Бабенко“, патронки Відділу (п-ні І. Свистун), „Життя Олени Теліги“ (п-ні М. Бакалець), „Життя К. Малицької“ (п-ні Л. Порохняк). Влаштовано Свято Жінки-Героїні, на якому доповідь виголосила п-ні І. Чайківська. Заходами Відділу відбулись Вєснєні Вечерниці, в яких масову участь узяла наша молодь.

У місцевому банку та середній публичній школі влаштовано дві виставки нар. мистецтва. За це Відділ дістав багато висловів признання.

в) Виховна: Танцювальна група, зорганізована при нашому Відділі, якої інструктором є п. Володимир Бакалець, мала чимало успішних виступів. Це були — виступ на бенкеті в Петерсоні, на бенкеті поліції в Пассейку, на Свяченому парохії в Пассейку, на Свєтї Батька, в православній парохії в Петерсоні, на бенкеті лікарів у Клифтоні та кінцевий попис в Укр. Централі в Пассейку. Управа Відділу подбала за стилеві строї для цілої групи і дуже

вдячна п. Бакальцеві за його жертвенну працю.

г) Сусп. Опіка: Відділ улаштував „китайську ліцитацію“, з якої дохід призначено на будову місцевої церкви. Дохід із коляди призначено на шкільний патронат в Європі. Вислано 5 одягових пачок до Німеччини та Польщі.

Нова Управа: п-ні К. Бук, голова, п-ні М. Бакалець, 1. містогорова, п-ні О. Площанська, 2. містогорова, п-ні Л. Порохняк, секретарка, п-ні Е. Лужняк, скарбничка. Референтками стали — п-ні Л. Мочула організаційною, п-ні М. Стефаніз культ.-освітньою, п-ні І. Свистун імпрезовою, п-ні С. Покора сусп. опіки, п-ні М. Мартинюк зв'язків, п-ні Д. Колотало пресовою, п-ні С. Гнатюк господарською.

Контр. Комісія: пп. Іванна Медвідь, М. Химинець і Е. Воронка.

По закритті зборів, що перейшли дуже приємно, подано чай і солодке.

Пресова референтка

ШИКАГО, ІЛЛ.

Із „хрестин“ 74 Відділу СУА

Дня 8. березня ц. р. зійшлись численно представниці Окр. Ради, Відділів СУА та запрошені гості в церковній залі св. Йосифа. Гостей вітали офіційні господині свята — пп. д-р Т. Тимцюрак і М. Мацюрак. Щоб створити гостинну атмосферу, членки частували гостей пончем.

І справді — зала святочно представлялась. Членки Відділу прибрали її синьо-жовтими лентами, а столи були прикрашені живими квітами. Перед головним столом стояв символічний лєзєка, що начебто причинився до сьогоднішніх „хрестин“. А збоку був обильно заставлений буфет, що його приготувала п-ні Левка Панків, госп. референтка.

Почесними гостями були — о. парох Шарий і п-ні Марія Яримович, містогорова Гол. Управи СУА.

О год. 6-тій голова п-ні В. Хрептовська запросила гостей до буфету, щоб наповнили тарілки і зайняли свої місця при столі. При головному столі, поруч почесних гостей, засіли голова Окр. Ради і голова Відділів. Свято розпочав молитвою о. парох. Тоді голова Відділу привітала гостей.

По посвяченні й наданні Відділові наймення сл. л. Олени Теліги, о. парох побажав успіхів у праці. У своїй промові пояснив значення праці СУА та

згадав українських жінок, що відіграли замітну роль в історії України. Закінчено це відспіванням „Многая літа“.

Потім привітали новий Відділ п-ні Марія Яримович, містоголова Головної Управи і п-ні Лідія Балабан, голова Окр. Ради СВА. П-ні Оріся Гарасовська з 22 Відділу відчитала вірш, присвячений 74 Відділові. У відповідь на цей гарний вірш зірвалась буря оплесків.

При кінці слідував веселий скеч п-ні Люби Шандри. Від появи авторки в ролі потульного чоловіка, п-ні Т. Тимцюрак у ролі примірної жіночки і п-ні Пашин, пильної донечки — сміх і оплески не вгавали. Велике признання авторці за виготовлення й режисуру сценки!

По закінченні сценки гості ще довго гуторили та співали пісень у приємній атмосфері закінчено вечір. На кінці голова п-ні В. Хрептовська подякувала о. парохів і гостям за численну участь.

Софія Закревська, прес. референтка

ДЕНВЕР, КОЛОРАДО

Звіт із діяльності 75 Відділу СВА

Наш Відділ СВА в Денвері за короткий час свого існування (не цілий ще рік), завдяки ініціативі й енергійній праці голови, п-ні С. Левченко, виказав успішну діяльність як у культурно-освітній, так і в інших ділянках.

По інавгураційних „хрестинах“, про які вже була згадка мин. року, Відділ улаштував пікнік у Чізман парку, де на тлі гарної природи численно зібрані гості приємно провели час, користаючись зі смачного буфету та приглядаючись грам і забавам дітей, під проводом пп. М. Фіглюс і Ірини Прокоп.

У червні м. р., в поворотній дорозі з Каліфорнії до Нью Йорку, завітала до Денверу п-ні Ізидора Петрівна Борисова. Завдяки старанням інж. Биковського вдалося 23. червня дістати для Відділу СВА гарну залу Публічної Бібліотеки в Денвері на незвичайно цікавий вечір, на якому п-ні Борисова поділилася споминами-фрагментами з життя своєї сестри — Лесі Українки.

Дня 20. липня місцевий парох о. П. Смаль відправив Службу Божу з Панахидою за душу бл. п. Олени Степанів, а полк. Степан Глушко теплими словами згадав свою товаришку зброї.

Згідно з пляном, на кожних ширших сходах відчитувано реферати на літературно-мистецькі теми.

1. П-ні Марія Биковська в цікавій формі зреферувала творчість Марії Галун-Блак та її книжки на українські теми.

2. П-ні Галина Завадович відчитала незвичайно гарний і цікаво ілюстрований уривками поезій реферат про творчість Лесі Українки.

3. Окремий вечір присвячено пам'яті Олени Степанів, яку Відділ вибрав своєю патронкою.. Відкриваючи цей вечір, голова п-ні С. Левченко привітала запрошених гостей та сказала вступне слово. П-ні С. Маренін відчитала спомин Г. Дмитерко-Ратич, спеціально написаний і присланий нам про Олену Степанів, а опісля додала ще кілька слів від себе, як її бувша учениця у Львові. В другій частині вечора п. Світовий висвітлював по-мистецьки виконані світліни зі своїх подорожей по Колорадо та інших стейтах Америки.

4. На вечері, присвяченому творчості Василя Барвінського, п-ні Дора Колтунюк відчитала спомини його бувших учнів Муз. Інституту ім. Лисенка у Львові, а п-ні С. Левченко додала свої спогади про нього.

5. П-ні Марія Горчаківська відчитала доповідь п. н. „Український народній танок“, по якій виз'язалася жива дискусія на тему „правильного“ українського строю на репрезентативних виступах наших танкових груп.

П-ні Ірина Прокоп дуже корисно презентувала наш Відділ на Листопадовій Академії добре опрацьованим і гарно виголошеним рефератом п. наг. „Жінки Великих Днів“.

16. лютого відбулася „Зустріч наших найменших“. У грах і забавах при супроводі співу й фортепіану, брали участь і мами, а на закінчення вдоволені діти засіли до спільного підвечірку. Цю приємну для нашої дівчорки імпрезу перевела п-ні С. Левченко, голова, і п-ні Люба Смаль, секретарка.

1. березня Відділ улаштував Свято Жінки-Героїні. Заля Пластового Дому була прикрашена великою емблемою СВА, виконання п. Осипа Мотника. П. Петро Олексієнко випозичив зі свого приватного музею відзнаки Укр. Війська. Окремо були прибрані квітами портретики О. Степанів, Софії Галечко, Ганни Дмитерко, Віри Бабенко та Ольги Басараб. Свято відкрила голова п-ні С. Левченко, подаючи програму та ціль — вшанування пам'яті жінки-героїні.

П-на Тамара Ткачук відіграла на

фортепіані гимн. П-ні С. Левченко відчитала гарно опрацьовану доповідь на тему „Жінка-Героїня“. Починаючи від характеристики українських жінок, вицвіту буйних, широких степів, дітей негод і лихоліть, що вплинуло на втворення певних сильних рис, доповідниця вибрала з кожної доби української історії кілька наймаркантишних постатей: із княжої княгиню Ольгу, княгиню Ганну, жінку ки. Романа, з козацької Анастасію Слуцьку, Оксану Золотаренко й ін., з 20-го століття найбільше уваги присвятила жінкам, що зі зброєю в руках брали участь у визвольних змаганнях — О. Степанів, Софія Галечко, Г. Дмитерко, П. Михайлишин. Згадала і про героїство Віри Бабенко, М. Тарасенко і М. Черкавської; довше задержалася при О. Басараб та Олені Телізі. З великим зворушенням читала про 500 жінок-героїнь, що виступили проти большевицьких танків і про сотні-тисячі безіменних страдниць-героїнь. Закінчила свою доповідь цитатом слів О. Кисілевської: „Пам'ятаймо, що гріх опущення рідної землі можна спокутувати тільки працею для рідної землі“.

На дальшу програму зложились деклямації Аретки Масляк і М. Горчаківської, дует Марії і Оленки Горчаківських, фортепіанове сольо (Бетовен: Концерт ц-моль) у виконанні Тамари Ткачук та відчитання листа „Голос наших сестер“ з України. Свято закінчено відспіванням „Боже, вислухай благання“ і національного гимну.

Пресова референтка

БОСТОН, МАСС.

Основні збори 79 Відділу СВА

Дата: 18. січня 1964.

Прибуло 24 майбутні членки, а також 15 гостей. Запрошено офіційно для заложення Відділу п-ні Олену Лотоцьку, голову Централі СВА.

Збори відкрила п-ні О. Баранник, представляючи зібраним п-ні Олену Лотоцьку.

Доповідь п-ні О. Лотоцької з'ясувала ціль і засади СВА, згадала про початки цієї організації та труднощі, які переходила. Підкреслила її понадпартійність і врівизнаневу толеранцію. До головних завдань СВА належать зв'язки з чужинецьким світом та правильне інформування про українську справу. При кінці доповіді пані голова надала нашому Відділові ч. 79. Завдя-

(Докінчення на обгортці)

Молодий сад

Розмову за столом вів сам господар, звертаючись до окремих осіб, що йому з пошаною відповідали. До гувернантки він говорив по-польськи, трактуючи її з цілком очевидною іронією. Він повідомив „цьоцю“ Леонтовичеву, що її прохання, яке він зладив до митрополичої консисторії, було прихильно полагоджено, та що їй признали три гульдени місячної вдовиної допомоги, на що стара дама, вся розчервонівши від радощів, пробурмотіла якусь несміливу подяку.

Усе те Василь спостерігав мимоходом, намагаючись бути приємним сусідом старшої сестри, що виявляла йому стільки уваги; однак та, що прилягла його власну, наче не помічала його. Час від часу він дискретно глипав в її бік. Він бачив вишневу сукню і сметанкового кольору рукав, зіп'ятий у кількох місцях вишневою оксамиткою. Насмілившись глянути трохи вище, він побачив відтинок легко стятого овалю личка, профіль досконало зарисованого носика, трикутник блакитного ока і, над чолом, корону темнорусявого волосся, легко, химерно сплетеного. Та невже ж це могла бути, думав він гарячково, та молодша „паннунця“, та майже ще дитина, про гри і турботи якої розказував учора Семен? Це була жінка, найчарівніша жінка, яку він досі бачив, а може перша жінка, яку він побачив...

Тим часом подали солодке: яблука в бішкoptі, начинені масою з турецьких горіхів. Тепер отець Александер вирішив, що час йому звернутися до Василя:

— То ви, молодий господине, скінчили сего года богословіє, чи так я вас зрозумів?

— О, ні, отче совітнику, — поспішив вияснити Василь, — я скінчив ще рік тому. Але я не думаю ще висвячуватися.

— Не гадаєте висвячуватися? — здивувався господар дому. — А то чому?

Василь підніс голову і глянув через стіл у темні, суворі очі під густими сивіючими бровами. Розумні, владні очі. Він відчув якийсь непереможний порив відверто висловити свої думки, що були тут, напевне, страшною ерессю. Він сказав:

— Бо я, отче совітнику, хотів побувати ще між народом, яко ближча йому, менша значіннем особа. Я був учителем на селі сей один рік і думаю туди вертатися.

У тиші, що настала, Василь почув, як отець Александер зіритовано хакикнув. І він побачив, чи радше відчув, як ясне личко поруч повернулося в його бік на коротюсеньку мить.

— Я виджу, пане алюмнусе (це „пане“ мало іронічний відтинок), що у вашій голові засіли досить небезпечні гадки, — обізвався врешті отець Александер. — Коли то, звиніть мою любопитність, ви утратилисье вашого достойного вітця?

У Василя заграв увесь його темперамент, і не

було вже сили спинити його сказати те, що він думав:

— Мій блаженної пам'яті батько помер два роки тому, і через те я не пішов ще на філософію, як хотів се зробити. Але мій батько був щирим народолюбцем, у переконаннях і в життю, і то власне він так мене виховав. Він завше казав, що нам треба якнайбільше зближитися до народу та що не тільки він від нас, але й ми від него можемо багато навчитися.

— І чого ж ви там навчилися, на тій „професорській“ посаді? — іронічно спитав о. Александер.

— О, багато чого. Передовсім, я навчився цінити ту глибоку християнську етику, що така жива в нашій народі.

Несподівано для Василя отець Александер погодився з ним:

— Так, у сему я признаю вам рацію. Наш люд у своїй масі, в корінню, глибоко релігійний. Лишень, не дай Боже, щоби усяческі революціонери в роді того безбожного Франка не забралися на добре до його деморалізації. Но, і чого ще там навчилисьеся, бо ви сказали „передовсім“?

— Мови, отче совітнику, мови! — аж викрикнув, не стримавши себе, Василь.

— О, тутки то ви вже цілком схибулисье у льогіці. Хочете вчитися від хлопів язика, місто того, щоб той наш руский язик підносити, ублаго-роднювати, робити його придатним до пользования для вижчих соціяльних верств, без котрих жадний нарід у світі не може самостоятельно розвиватися?

— Вищі соціяльні верстви лише тоді будуть мати значіння для народа, коли мати будуть спільний з тим народом язик. Якої ж мови має вживати наша інтелігенція? Тої штучної книжної, якої наша руська людність не розуміє? Мови, котра, як усякий штучний твір, що не має живого коріння, не може довго ествувати? Або може маємо приймити за нашу власну російську мову і разом з нею втопитися в російськiм морю?!

Якусь хвилинку в кімнаті панувала така тиша, що чути було бренькіт мух на залитих сонцем вікнах. Василь дивився у стіл перед собою і чекав, що тепер станеться. Але нічого такого особливого не сталося. Отець Александер сказав спокійним тоном:

— Дискурси о таких матеріях надаються лучше до моеї канцелярії, ніж до общества женщин. Яко чоловік політичний — ви певне знаєте, що я завідаю в соймі? — Я маю на політичну сторону тої справи свою вироблену гадку. Можу вас утішити, що вона не совпадається з декларациєю Наумовича, за яку ви віроятно, чувалисье.

І він підвівся з місця, даючи цим знак, що і розмова, і обід закінчені.

Товариство почало поволі розходитися, і Василь стояв при виході в сальон, мелянхолійно дивлячись в бік вишневої сукні, що мигнула у дверях

до інших кімнат, коли він почув голос старшої сестри, яка кликала услід молодшій:

— Мелясю, Мелясю, почекай! Ми покажемо танові Навроцькому твою альтанку!

Меляся вернулася і підійшла до Олесі, при вікні, недалеко Василевого місця. Він уперше побачив її всю, en face. „Яка ж вона прекрасна“, — подумав Василь і в нього боляче стиснулося серце.

— Можеш показати сама, або візьми собі Стефцю, — сказала вона, глигнувши боком на Василя. — Мамунця задали мені зробити нині ту коронку до пошевки, а я ще не зробила-м навіть половини.

Тепер Василь підступив на крок ближче і вмішався в розмову:

— А може б ми так пішли всі троє до мамунці-добродійки і попросили їх звільнити вас нині з того завдання?

— Почекайте ту, я сама се зроблю, — підхопила його думку Олеся. І її синя сукня, сумна якась, як її очі, відпливла і зникнула за дверима.

Не розмовляючи, вони перейшли вітальню і вийшли на веранду, звідки саме відходила гувернантка, ведучи за руку наймолодшу сестру. Меляся підійшла до великого олеандра і стала обривати якісь засохлі листочки. Василь стояв і думав над тим, як почати розмову, коли несподівано вона повернулася до нього і, спаленівши аж під своє королівське волосся, спитала чітко і коротко:

— Чи то правда, що на ваших баях аранжери поворять: „Дівки сюди, парубки туди“?

Василь остовпів. Він хвилинку дивився на неї і бачив, як її високі, обтиснуті корсетом груди піднімалися від якогось хвилювання, а тоді проказав:

— І то ви мене таке питаєте, та панна Меляся, про яку я наслуховався вчора від Семена таких чудесних історій!

Вона спаленіла ще дужче і спитала, гнівно дивлячись на нього:

— Що ж то за такі інформації ви збирались те за мене від служби?

Тепер прийшла Василева черга розгніватися:

— Жадних інформацій я про вас ні від кого не збирав і навіть не знав нічого про ваше ествовання. Але приємно мені було почути, що в сьому... — він зам'явся — що в сьому домі є якась молода панна, котра не гордує наймитами, котра любить слухати народні пісні, бо то мені казало, що навіть серед нашої староруської інтелігенції відзивається любов до свого.

Вона легковажно здвинула плечем:

— Певно, що я волюю щось цікаве слухати, ніж сидіти над тими „робітками“, або повторяти з панною Пастирською все те саме. Але воно цілком не значить, що я хочу, щоби мене на балю називали дівкою!

— І ніхто вас там так не називав би, се таке вдумали ті, що ненавидять нас, народовців. Але народних слів не треба боятися. І навіть те слово „дівка“, що набралось в мові нашої інтелігенції такого грубого значіння, то нічо інше, як тільки

здрібніле „дівка“. А так ми прецінь називаємо Матір Божу?

Вони стояли одне проти одного, розпалені розмовою, коли з'явилася Олеся і сказала, що „все поладжене“. Меляся, крутнувши голівкою, вийшла перша і, не спиняючись, збігла сходами вниз. Василь пропустив старшу панну і вони пішли слідом за молодшою, що тим часом зникнула за рогом будинку.

Вони найшли її в маленькому, оброслому повоєм павільйончику, де були свіжо вигебльовані лавочки і такий стіл. Усе тут було чистеньке, вимите, а на столі стояв полив'яний горщик з букетом темночервоних рож. Тут же лежала якась книжка і Василь здалеку прочитав її польський заголовок: „Пам'ятка по добрій матері“. Він посміхнувся: це було все таки краще, ніж польські переклади французьких романів про „блідих графин“, чи Шеховичеве „Ладо, письмо поучительное руским дівицам і молодицам в забаву і поученіє“, про яке він чув, що воно ще завжди страшить по староруських плєбаніях.

* * *

Було вже пізно вночі, як Василь, розпрощавшись з товариством, опинився сам у своїй кімнаті. Та він не думав ще про сон. Заклавши взад руки, як він мав звичку робити, коли гаряче передумував щось, він став ходити сюди й туди, тихо ступаючи по застеленій килимом підлозі. Він переживав на ново той день, що минув.

Він був знову в „альтанці“, де його „бавила“ Олеся, силкуючись втягти в розмову молодшу сестру, що сиділа мовчки, граючись якоюсь зірваною подорозі квіткою. Вони розмовляли про відпусти, що відбувалися тут щороку, з лірниками, з медведями, з незчисленними сорокатиими будками всякого можливого краму, а потім про Львів, де Василь провів чотири роки, живучи в семінарській бурсі та слухаючи теологічних викладів в університеті, та куди час від часу виїздила з Шоломії велика карета, щоб повезти родину за покупками, Мелясю до конвікту, отця посла на його сесію, чи маму із старшою донею на балю у карнавалі.

Розмова рвалася, Василь замовкав, йому бо страшно хотілося почути якесь слово від Мелясі, а вона вперто мовчала. Нарешті, Олесі прийшла спасенна думка:

— А що, як би ми так заспівали? Ви знаєте „Як ніч м'я покриє?“

Він, очевидячки, знав.

Спочатку вони співали вдвох, а тому, що в Олесі був гарний альт і вона добре вторувала, Василеві, хоч баритонові, прийшлося вести партію першого голосу. Та тут, несподівано, в їх дует влився чистий, як сльоза, сопран...

Вони співали ще „В гаю зеленім“ і чи то так справді було, чи тільки здавалося так Василеві — при словах „солодкий чар любовних мрій“ у молодньому голосі відчувалося щось глибоке й ніжне, що казало про якусь іншу Мелясю, цілком іншу від тої, що вела себе так згорда?..

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XXI ТРАВЕНЬ, 1964 Ч. 5

Видає Союз Українок Америки раз в місяць за винятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурачинська, Осипа Грабовенська, Олена Лотоцька, д-р Наталя Пазунок, Ірина Пеленська, Марта Тарнавська і Марія Юркевич.

Листування й передплату висилати на адресу:

4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel. DA 4-7304

Річна передплата в ЗДА і Канаді від січня 1963 \$5.00
Піврічна передплата \$2.75
Річна передплата в Англії 1½ ф. ст.
Річна передплата в Австралії 2 ф. ст.
Річна передплата у Франції 10 н. фр.
В інших країнах рівноварт. 5 ам. дол.
Поодинокі число 50 центів

OUR LIFE

VOL. XXI MAY No. 5

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August, of the Ukrainian National Women's League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Phone DA 4-7304

Subscription in the United States of America \$5.00 per year, half year \$2.50. Subscription in Canada \$5.00 per year, half year \$2.75. Subscription in England 1½ pound sterling, per year. Subscription in Australia 2 pound sterling per year. Subscription in France 10 n. fr. per year.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Penna., under the Act of March 3, 1879.

Single Copy 50 cents

На терені США

3. травня — Свято Матері-Союзянки — 42 Відділ США у Філадельфії.
13. червня — Зустріч градуантів — Окр. Рада США в Нью Йорку.

КРИЗЬ НОВІ ФІЛЬМИ

МЕТАЛІВА ПЛЯШКА — The Brass Bottle. — Весела комедія, в якій вияснюється невмісність чарів у модерному світі.

ТЕМНА ЦІЛЬ — The Dark Purpose. Пригоди американської дівчини в Італії. Чудові краєвиди.

ЛИЛИК — Fledermaus. — Оперета Штрауса подана тут не в оригінальній музиці, а джазі.

ДАЛЕКА СУРМА — The Trumpet. Дуже добре змонтований пригодницький фільм у малій твердині Арізони.

УПАДОК РИМСЬКОЇ ІМПЕРІЇ — The Fall of the Roman Empire. — Епічний фільм із гарно опрацьованими деталями та живою фавбулою.

НЕЙМОВІРНИЙ ПАН ЛІМПЕТ — The Invredible Mr. Limpet. — Фантастичний фільм, в осередку якого стоїть людина, що повертається в рибу.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У січневому числі нашого журналу зайшла помилка в посмертній згадці про бл. п. Ольгу Ощипко з Філадельфії. Замість дати похорону 18. травня ц. р., повинно бути 18. жовтня м. р. За недогляд перепрошуємо.

**

*

У березневому числі нашого журналу в дописі 23 Відділу США з Дітройту пропущено згадку, що п-ні Анастасія Королишин не тільки вияснила традиції Свят-Вечора, але й вивчила з дітьми сценку „Свят-Вечір в Україні“. За недогляд перепрошуємо.

ПОДЯКА

Щире Спасибі вам за пересилку журналу Наше Життя. То є найбільша розрада в моїх злиднях на чужині. З великою вдячністю оцінюю жертвенність тих добродіїв, що оплатили передплату за мене. Саме одержала журнал за лютий і щиро дякую.

Одна з „бабусь“ у Німеччині

Чи Ви були на останніх ширших сходинах Відділу? Присвятить один вечір у місяці на ту зустріч!

Зміст:

П. Кізко: Радість матері
Великі свідки
М. Логуш: Я — з молодими!
Наші вісімдесятниця
М. К.: Успіхи молоді
Л. Коленська: Я і мій в'язень
С. Жуковська: Із похорону О. Кобилянської
Л. Бура: Хвилини з Г. Андреадіс
Дім США
Двадцятиліття Комітету Українок Канади
Ген. Федерація Жіночих Клубів
Папське відзначення
Нова фундація
Д-р М. Логаса: Засоби проти старіння
А. Сивуляк: Гостина для матері
Укр. нар. стрій: На Бойківщині
Н. Наркевич: Чия мама краща?
О. Цегельська: Наша Киця-Миця
О. Лотоцька: Вісті з Централі
При громадській роботі
М. Струтинська: Молодий сад
J. Wolcott Piper: To Strengthen the Arm of Liberty
М. Vochar: Annual Report of UNWLA Branch 60
ISA: Portrait of Gloria
Philadelphia Council of the UNWLA
L. B.: Our Home

Чи ви вже вирівняли передплату за „Наше Життя“?

ПРЕДСТАВНИЦТВА „НАШОГО ЖИТТЯ“

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

Ukrainian Booksellers
49 Linden Gardens
Notting Hill Gate
London W 2

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
1 Barwon St.
Glenroy, W9, Victoria
Australia

На обгортці:

Чудотворна ікона Божої Матері з Зарваніці. — Ілюстрація з книжки д-ра Гр. Лужницького „Українська Церква між Сходом і Заходом“, Філадельфія, 1954.

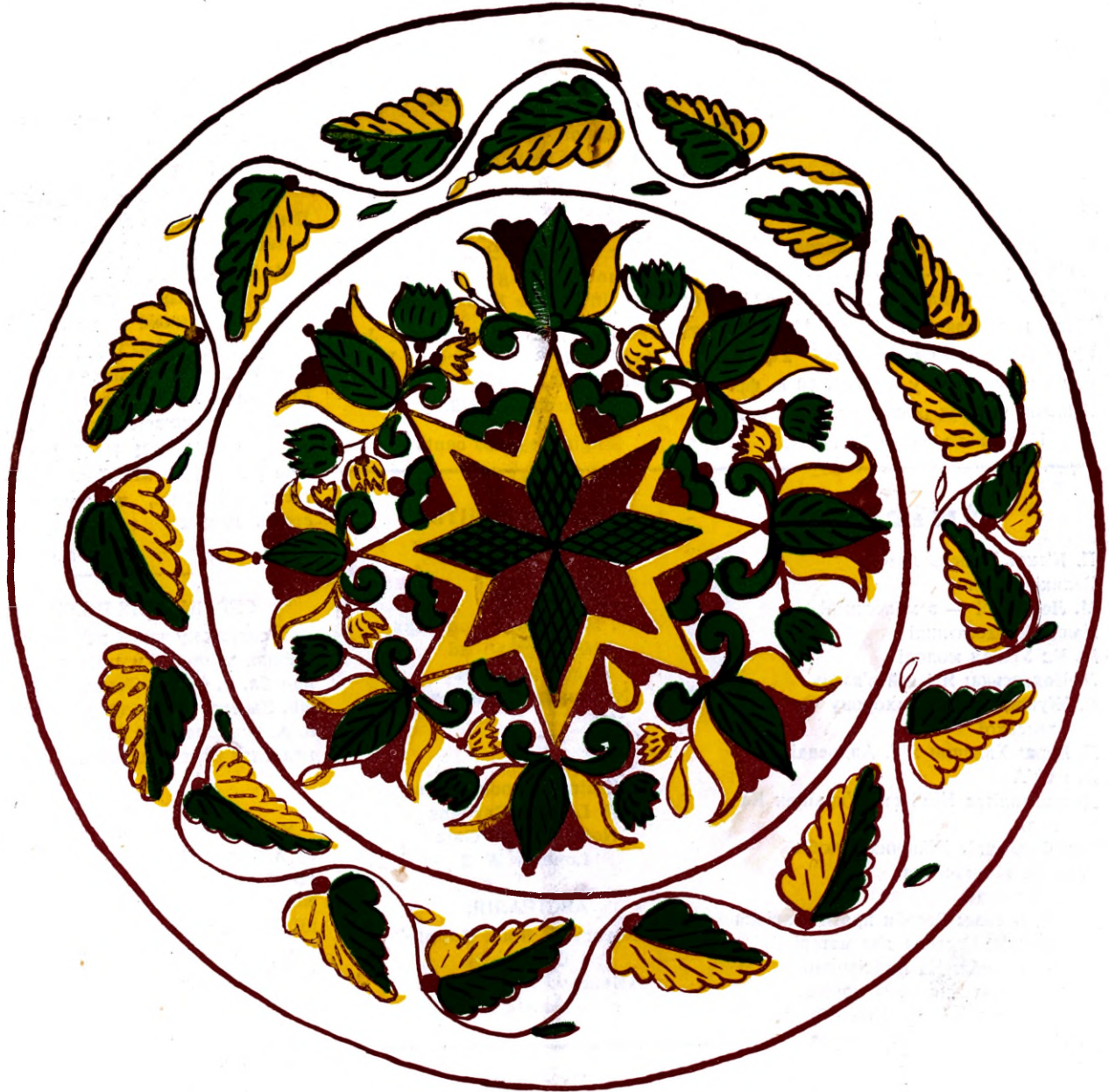
On the Front Page:

Miraculous icon of the Virgin Mary from Zarvanycia, West Ukraine.

On the Front Page:

2nd CLASS POSTAGE
PAID AT PHILA., PA.
Return to: "OUR LIFE Magazine"
4936 N. 13th St., Philadelphia 41, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

УКРАЇНСЬКА КЕРАМІКА — Серія I, стор. 1 — UKRAINIAN CERAMICS

Миска з Пістия на Гуцульщині. Майоліка.

Виконав П. Кошак, поч. XX. ст.

Із збірки Укр. Держ. Музею Етнографії у Львові